Nikolai OSTROVSKİ

SELAM! YAŞAM ATEŞİ

inter
yayınları

SELAM!
YAŞAM ATEŞİ

Bu kitap Foreign Languages Publishing House (Moskova)'da basılan İngilizce metninden çevrilmiştir.

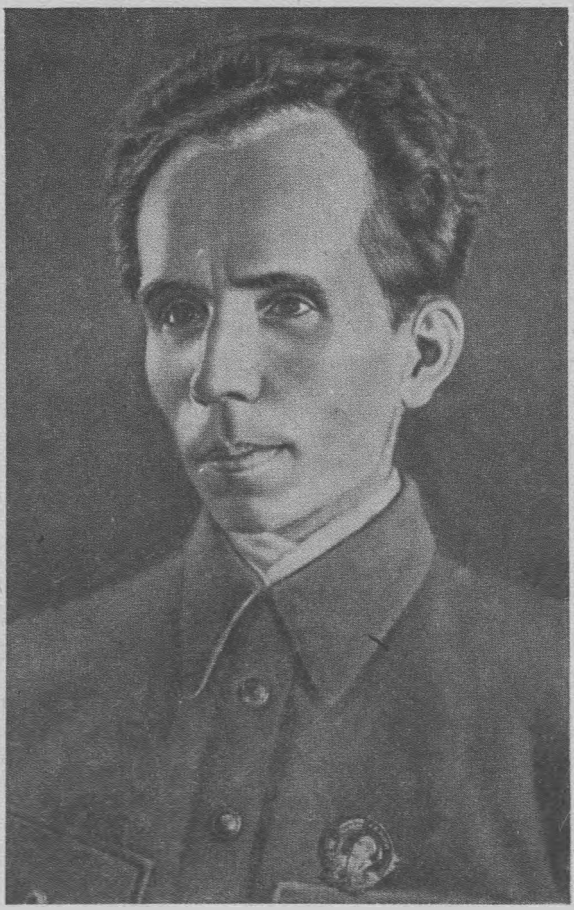
1. Basım: Mayıs 1991
Dizgi: Bibliotek
Baskı: Teknografik Matbaacılık A.Ş.
Kapak: İnter-Grafik Tasarım
Kapak Baskı: Anka Ofset

İNTER YAYINLARI
Babıali Caddesi 14/3, Cağaloğlu, İstanbul

Nikolai OSTROVSKİ

SELAM! YAŞAM ATEŞİ

İngilizce'den Çeviren: Murat GÜNEŞDOĞDU

Н. Островский

MAKALELER
KONUŞMALAR
MEKTUPLAR

ÖNSÖZ

NIKOLAİ OSTROVSKİ

Yazar Nikolai Alexeyeviç Ostrovski arkasında parlak bir anı bırakmıştır. Ostrovski'nin *Ve Çeliğe Su Verildi*'sinin kahramanı — o siyah gözlü Rus delikanlısı Pavel Korçagin, dünya üzerindeki her ırk ve ulustan milyonlarca erkek, kadın ve çocuk için ömür boyu bir dost haline gelen, arzusu ve cesareti, engellenemez yaşam sevgisi, zorluk ve sıkıntılar karşısındaki sadık kararlılığı, mağrur ve yol gösterici bir örnek niteliğini taşıyan bir yoldaştır.

Ostrovski, "Bir insanın isteyebileceği en fevkalâde şey, eserlerinin kendisi öldükten sonra da insanlığa hizmet edebilmesidir," diye yazmıştır. Ve, yaşadığı hayat ve yaptığı çalışmalarla, Ostrovski, kendisi için bu parlak yazgıyı hazırlamıştır.

Bir an için Zaman'ın sayfalarını geri çevirmiş olduğunu düşünün — Ostrovski'nin halen hayatta olduğunu. 1935 yılındasınız. Aylardan Aralık. *Ve Çeliğe Su Verildi* yeni yayınlanmış bulunuyor, ve Sovyet halkı, sadık ve yetenekli evlatlarından birisinin emeğini alkışlıyor. Ostrovski, Lenin Madalyası ile ödüllendirilmiş. Ve şimdi yeni bir kitabı — *Fırtına Çocukları* üzerinde

çalışmasına devam etmek amacıyla, Sochi'den Moskova'ya gelmiş bulunuyor. Gorki Caddesi No.40'daki dairesinde onu ziyarete gidiyorsunuz.

Sabırsız bir beklenti ile, geniş merdivenlerden ikinci kata çıkıyor, holden dönüyor ve zili çalıyorsunuz. Kapı açılıyor. Sonra bir başka kapı. Ve onun odasındasınız.

Orada önünüzde duruyor — belinin üstüne kadar çekilmiş bir battaniye ile, zayıf bir vücut. İnce, duygusal yüzü —daha çok, kendini düşünceye, zihinsel çaba üzerinde yoğunlaşmaya vermiş bir kişinin yüzü— hiç abartısız ilhamla aydınlanmış. Zihninde yer alan düşüncelerdeki her değişme ve sıçramayı tıpkı bir ayna gibi yansıtıyor. Alnı yüksek ve çıkıntılı. Sağ kaşının üstünde küçük bir oyuk var — yıllar önce aldığı bir yaranın izi. Çukura kaçmış gözler apaçık. Görüyor gibiler.

Üzerinde haki renkte bir gömlek var. Lenin Madalyası göğsünün üzerinde parıldıyor.

Oda yarı karanlığa gömülmüş: çünkü, sokaktan gelen sesleri engellemek amacıyla, büyük pencereye kalın perdeler takılmış.

Sol taraftaki duvarda, yatağın üzerinde, Lenin'in bir portresi asılı. Sağ köşede bir masa var, masanın arkasındaki duvarda Stalin'in bir portresi. Odada, deriden yapılmış bir kanepe, bir piyano, bir kitaplık bulunuyor. Henri Barbusse'nin bir büstü.

Ancak gözlem için daha fazla zamanınız yok. Evsahibiniz, gelişinizden haberdar edilmiş, sizinle konuşuyor. Sesi gençten ve enerjik. Yanına oturmanızı istiyor, ve sol elini size uzatıyor. Bütün vücudunda sadece ellerinde bir miktar hareketlilik kalıntısı var. Selamlaşma sırasında elinizi sıkıyor ve kendisiyle bütün konuşmanız süresince elinizi kendi elinin içinde tutuyor.

Ve sımsıkı kavrayışıyla, konuşmanız sırasında parmaklarının tedirgin baskısıyla, bu temasın, onun zihninde sizi aydınlattığı, sizin nasıl bir insan olduğunuz yolunda fikir oluşturmasına yardım ettiği malûm oluyor insana.

"Elinizi tuttuğum zaman", diyor, sanki sizin tahmininizi doğrular gibi," söylediklerinizi daha iyi anlar gibi oluyorum. Sizi daha canlı bir şekilde hayal edebiliyorum, ve bunun bana çok yardımı oluyor".

Ancak konuşma devam ederken, önünüzde yatan bu adamın kör ve hasta olduğunu unutmaya başlıyorsunuz.

Arkadaşlarından birisi olan Mate Zalka, "Ostrovski'nin bende bıraktığı izlenim", diye yazdı, "içinde en keskin zıtlıkların bulunduğu bir izlenimdi. Ama, her şeyin ötesinde, neşeliydi, duygulandırıcıydı. Sırtı üzerinde dümdüz yatışı, yatalak, kör ve tüm diğer şeyler — bu yalnızca yüzeysel görüntü. Gerçekte, kendisi güçlü, cesaretli bir savaşçı. Evet, halen kendisini Kızıl Ordu'dan bir adam gibi sanıyor. Onun saflarında yürüdüğünü hissediyor. Ve gerçekten de saflarda, evet, en önde. Kendisinin fiziksel durumu — önemsiz görünüyor, rastlantısal: biraz üzgün belki, ama sürekli değil, fethedilmez değil, bir son hiç değil".

Doğru, çok doğru! Orada, onun yanında oturarak, esinlendirici konuşmasını dinleyerek, çabuk, istekli düşünce aktarmalarını izleyerek, bir hasta yatağında olduğunuzu süratle unutuyorsunuz. "Gözlerimi kapadığım zaman", diyor — ve gözlerinin uzun yıllardır kör olduğu gerçeğini düşünmüyorsunuz. Şu kahrolası nezle'den söz ediyor ve onu rahatsız eden şeyin sadece bu olduğu hissine kapılıyorsunuz. "Okuyorum", diyor; "Yazıyorum"; "Gitmeyi planlıyorum"; "Arşivlerde araştırma yapmam

gerekecek"; "Kongrede konuşmaya hazırlanıyorum." Fiziksel olarak kör, ama görme yetisi, görebilen birçok kişiden çok daha keskin. Sürekli acı çekiyor, bütün iyileşme umutlarının ötesinde hasta, o denli fazla enerji ve insan sıcaklığı veriyor ki, Onun için — acıma değil, hayır! Engin bir saygı duymaya başlıyorsunuz. Bazı tembellik anlarınızın düşüncesi, yapmadan bıraktığınız şeylerin —bugün, belki, ve dün, ve önceki gün— düşüncesi üzerine utanç sizi baştan başa kuşatıyor.

"İnsamın en kötü düşmanı hastalık değil", diyor size. "Körlük, dehşet verici birşey; ancak körlük bile fethedilebilir. Bundan çok daha tehlikeli başka birşey var: Tembellik. Sıradan insan tembelliği. Evet ne zaman ki insan artık çalışma dürtüsü, gereği hissetmiyorsa, ne zaman kalbi boşsa; ne zaman ki, geceleyin uyumak için yattığında, 'Henüz sona eren gün içinde ne yaptım?' sorusuna cevap bulamıyorsa korkulacak şey budur. Tehlikeli olan budur. Dostlarının kendisini kurtarmak için danışma toplantısı yapmak üzere toplanmalarının zamanıdır — çünkü o, felaketin eşiğindedir. Halbuki, insan çalışma dürtüsünü sürdürürse, ve ne olursa olsun, engel ve zorlukları dikkate almaksızın çalışmaya devam ederse, — o adam normal çalışan bir insandır, ve onunla ilgili hiçbir sorun yoktur."

Ve devam ediyor, artan bir samimiyetle:

"Biliyormusunuz — size şu sırrı açıklayabilirim: insanlar bazen oldukça yararsız ve zararlı yaratıklardır. Bir adam, yaşamak için büyük bir ideale sahip olduğu zaman gerçek bir adamdır. O zaman, parçalar halinde yaşamaya son verir —karın, karaciğer ve diğerleri— ve bir bütün olarak yaşamaya başlar. Temele indiğinizde, insanı diğer yaratıklardan ayıran da budur. Bir insanın gücünü oluşturan budur. Ve yalnızca insanları değil, bütün ulusları

da kahramanlar haline dönüştürebilen büyük bir ideal vardır: Komünizm, halkın mutluluğu için mücadele. Bir Bolşevik olmaktan, Komünist Parti üyesi olmaktan gurur duyuyorum. Böyle bir adamın ve bir insanın yaşaması gerektiği gibi yaşıyorum. Ve, gösteriş için değil, en derin gerçek olarak şunu söyleyebilirim: Mutlu bir adamım."

Evet, Ostrovski mutluydu. Sözleri ve eylemleri arasında bir fark yoktu. Onu daha iyi tanıdıkça, bu izlenimi daha açıkça ediniyordunuz.

Nikolai Ostrovski, 29 Eylül 1904'te doğmuştu. Bir bira fabrikasında işçi olan babası, ailenin geçimine yetecek kadar para kazanmıyordu, ve annesi dışarıda aşçı olarak çalışmak zorunda kalmıştı. Nikolai on iki yaşına geldiği zaman, o da bir mutfakta çalışmaya gitti. Daha sonra, bir ateşçinin yardımcısı olarak çalıştı, ve ardından — bir elektrikçi çırağı olarak. 1919'da Genç Komünistler Birliği'ne katıldı ve gönüllü olarak cepheye gitti. O zamandan başlayarak, yaşamı Parti'nin büyük çalışmasına ayrılmaz bir şekilde bağlanmıştı.

Ve böylece, Ostrovski, on beş yaşında bir çocuk olarak, Kotovski ve Budyonni'nin komutasında İç Savaşta savaştı. Daha sonra, barış içindeki imar yıllarında kahramanca çalıştı — demiryolu atölyelerini yeniden inşa ederek, demiryolu hatları döşeyerek, kereste yüzdürerek. Bunun ardından, bir Genç Komünistler Birliği fonksiyoneri olarak —önce Berezdov'da, daha sonra Izyaslavl bölgesinde— doğal hevesinin tamamını bu çalışmaya da kattı. "Eğer ateşi körüklemezseniz, duman içinde çöplüğe gömülürsünüz," dedi. "Bu her zaman doğru. Selam, yaşam ateşi!" Ve kendisini, gençlik ruhunun bütün alevi ile, Parti ve Birlik'in kendisine verdiği görevlere adadı.

1924'ün sonlarına doğru, Ostrovski ciddi bir

şekilde hastalandı. Sorun omurgasında odaklaşıyordu. Genç yaşamı boyunca başından geçenlerin tümü —çocukluğundaki yokluklar, savaş yaraları, savaş sonrasındaki yıllarda dinlenmeden ve uyumadan, yoğun, aralıksız çalışma— şimdi kendisini yere düşürmeye yardım etmişti.

Her zaman aktif mücadeleye, yeni yaşamın aktif bir şekilde inşasına alışmış bir kişi olarak, şimdi "en geri hatlara" doğru savrulmuştu. Bir sınırdan diğerine, geniş Sovyet toprağı güçlü inşa ateşiyle tutuşmuştu. O yıllar, birinci beş yıllık planın büyük ileri atılımı için hazırlık yıllarıydı. Endüstri ve tarım yeniden organize ediliyor, yeniden inşa ediliyordu. Bir kültür devrimi işlerlikteydi. Tarihte eşi görülmemiş kapsamda bir inşa çalışması, Ostrovski'nin kendi kuşağını, gençliği, şen-şakrak, yorulmak bilmez bir çalışma etrafında toplamıştı.

Bunun üzerine bu zorunlu hareketsizlikten daha derin acı duydu. Anavatan onun yardımına koştu. Tedavi edilmek üzere ülkenin en iyi klinik ve sanatoryumlarına gönderildi: Harkov, Yevpatoria, Slavyansk, Moskova, Sochi. O da kendi payına, saflara geri dönmek için elinden gelen her şeyi yaptı.

"Klinik duvarlarının dışındaki hayattaki gelişmelerin hepsine karşı en canlı ilgiyi besledi. Çok okudu, ve hastalar arasında gazete okumaları ve politik temalar ve aktüel olaylar üzerine tartışmalar organize etti. Sadık bir savaşçı, bir Komünist olarak, amacını biliyordu, ne için savaştığını biliyordu... Kişiliğine çarptığında, hastalığı önemsizliğe doğru kayıyor gibiydi, geri planda solmaya bırakılıyordu" — Harkov Mediko-Mekanik Araştırma Enstitüsü kliniğindeki Hemşire Anna Pavlovna Davidova'nın gözünde Ostrovski böyle bir kişiydi. Ostrovski, o yıllarda kendisini tanıyan kişilere göre böyle

birisiydi — Genç Komünistler Birliği üyelerinin en gencinden, Komünistlerin en yaşlı kuşağına kadar; zor günler sırasında birçok kez onun yardımına koşmuş olan iyi dostları İnnokenti Pavloviç Fedenev, Krianf Pavloviç Çernokozov, Aleksandra Alekseyevna Jigareva'ya göre o böyle bir kişiydi.

"Uğrunda yaşanacak bir şey —bana gereksinim duyulduğu bilgisi"— bu dur durak bilmez düşünce Ostrovski'ye fiziksel acıya dayanma, onun üstesinden gelme gücü verdi.

Bu yıllar Ostrovski'nin ruh gücünü, kendi üzerindeki muazzam hakimiyeti, irade gücünü ve amaç direşkenliğini özel bir açıklıkla ortaya çıkardı. Olaylar kendisi için daha zor hale geldikçe, önüne koyduğu hedefe ulaşmak için daha bir kararlılıkla mücadele etti: saflara dönmek.

Moskova'daki Sverdlov Komünist Üniversitesi'ne mektupla öğrenim gören bir öğrenci olarak girdi, ve Marksist-Leninist klasikleri incelemeye koyuldu.

Küçücük bir kristal radyo seti kendisine büyük yardımda bulundu. İncelemekte olduğu konular üzerinde dersler düzenli olarak yayınlanıyordu, ve bunları dinlemeyi asla ihmal etmedi.

Yerel kütüphaneden yoldaşlar kendisine kitap, gazete ve dergiler sağladılar.

"Ona kitaplar getirecektim, kitaplar, kitaplar—kitapların sonu yok—büyük yığınlar halinde kitaplar, iple bağlanmış", diye anımsıyor Dmitri Pavloviç Korujenko, o tarihte Novorossiisk'deki liman kütüphanesinin yöneticisi. "Ve bu olağanüstü abone bütün bunları şaşırtıcı bir hızla yutuyordu. İlk başlarda ona götürdüğüm herşeyi abone defterine kaydettim. Ancak ,

deftere yeni ek sayfalar yapıştırmak zorunda kaldım ve bu dağınık hale gelmeye başladı. daha sonra, bütün kütüphane kural ve yönetmeliklerini ihlal ederek, detaya inmeden, yalnızca kendisine verdiğim kitapların toplam sayısını kaydetmeye başladım. Kitapları kendisine doğrudan dükkandan, hatta kütüphane listelerine bile girmeden getirecektim ki kendisi için seçim yapabilsin."

İnsanlara olduğu gibi, Ostrovski'nin kitaplara karşı reaksiyonu da bir savaşçınınki gibiydi; ilgili ve aktif.

Her zaman özellikle Maksim Gorki'ye çekilmiş hissediyordu kendisini. Gorki'nin *Şahin*'i için, "Ne şahane yazılmış!" dedi. "Neden — kanatlanan gençliğin şarkısı bu, başarma gücüne olan güvenle dolup taşıyor, parlak özgürlük rüyalarını, güzel bir yaşamı hayata geçirmeyi hırsla amaçlıyor. Bu dev bir savaşçının güçlü koluyla, Obskirantizm ve darkafalılık kampına atılmış gerçek bir el bombası... Evet, Gorki birinci. Ondan önce hiç kimse böyle yazmadı."

Puşkin, Lermontov, Gogol, Nekrasov, Tolstoy, Çehov, Korolenko, Serafimoviç, Furmanov, Şolohov, Fadeyev, Novikov-Pripoi, Fedin, Balzac, Viktor Hugo, Zola, Jack London, Dreiser, Kellermann, Barbusse — bunlar, ve birçok, birçok diğerleri, bu dönem içinde Ostrovski tarafından tekrar tekrar okunuyordu.

Özellikle İç Savaş'ı konu alan edebiyat konusunda dikkatli bir inceleme yaptı — periyodik yayınlarda bölümler halinde yayınlanan veya sempozyum biçiminde toplanan roman, haber, dökümanlar, anılar.

Belirli saatler politik literatürü okumak için ayrılarak, günü dikkatle planlanmıştı: roman, çalışma; mektup yazma. İşin başında bu plana günlük yürüyüşler de dahildi. Daha sonra, yürüyüşler plan dışında bırakılmak

zorunda kalındı. Bunlar fiziksel bir olanaksızlık haline gelmişti. "Kayıp Zaman" için planda özel bir başlık hazırlandı — kahvaltı, öğle ve akşam yemekleri, kitapsız dinlenme ve benzeri şeyler için harcanan zaman.

Bu, hayata "tutunma" değildi. Ostrovski —daha sonra koyacağı gibi— "yaşamda yolunu çizmişti", kalbinin en derin yerinde. Amacını biliyordu. Saflardaki yerini seçmişti.

Yazarlığı deneme kararı açıkça bu dönemde biçimlendi.

1927 yılında Novorossiisk'den Pyotr Nikolayeviç Novikov'a yazılan bir mektupta, Ostrovski "bir çeşit 'tarihi-lirik-efsanevi hikaye' yazmayı düşündüğünü" belirtti. "Gerçekten, şaka bir tarafa, cidden yazmayı düşünüyorum. Yalnız bundan ne çıkacağını bilmiyorum."

Kafasında olan şey, İç Savaş kahramanları hakkında bir hikaye yazmaktı — Kotovski ve tümeni hakkında. Bu hikayeye 1927 sonbaharında başladı ve 1928 başlarında bitirdi.

Günlük planında yeni bir başlık —"Yazmak"— belirdi, ve bu, birçok eski ilgisine yer bırakmadı. Kahvaltı biter bitmez, kalın bir not defterini yastığının altından çıkararak çalışmaya koyulurdu. Bazen işine öyle dalardı ki, onu bir kenara bıraktırıp, yemeğini yedirmek kolay iş değildi. İnsanların kendisini "aptalca yemekler" hakkında usandırmalarına derhal son vermelerini isteyecekti; ya da, birkaç gün içinde —yalnızca bitirir bitirmez— istedikleri bütün yemekleri bir öğünde yeme sözü verecekti.

Hikayeyi bitirdiğinde, Odessa'ya, Ostrovski'nin Ordudaki eski yoldaşlarına gönderdi. Yaklaşık iki hafta sonra, cevapları geldi — eseri bir bütün olarak onaylayan ve bazı ayrıntılarda belirli değişiklikler öğütleyen kollektif bir mektup. Ostrovski fazlasıyla sevinmişti.

Ancak, müsvette, Odessa'dan geri gelirken postada kaybolmuştu: ve ikinci bir kopyası yoktu. Hikaye gitmişti. "Nikolai'ın kendisini bu kayıba alıştırması," dedi, yazar Ostrovski'nin karısı, "uzun zaman aldı." Acı ve öfkenin ilk dışavurumu, her nasılsa çok kısaydı. Kendisine iyice hakim oldu; ve ne mektuplarında ne de ailesi ve dostlarıyla konuşmalarında, bu ağır darbeye tekrar hiçbir zaman değinmedi.

Yoldaşlarının ilk çabasını onaylamaları Ostrovski'nin yeteneklerine olan inancını artırdı. Yeni çalışma alanının kurallarında ustalaşma arayışıyla, incelemelerine yeniden başladı. Ve, zihninin derinliklerinde, yeni bir kitabı tasarlamaya başladı.

Hayatının sınırına ulaşır gibi göründüğü bir zamanda: körlüğün, hareketsizlikle birleşerek herşeyin sonunu yakın gösterdiği bir sırada, Ostrovski, Sochi'den Pyotr Nikoloyeviç Novikov'a şöyle yazdı (11 Eylül 1930):

"Hayatıma gerçek bir içerik vermek için bir plan tasarladım — yaşam olgusunu haklı çıkarabilecek tek şey. Benim bu planım zor bir şey, ve basit olmaktan çok uzak. Eğer bunu hal yol etmeyi başarabilirsem, bunun hakkında sana daha fazla yazacağım. Her halükârda yaşamda tuttuğum rota hakkında planlanmamış hiçbir şey yok. Düz bir rotada devam ediyorum, hiçbir düğüm ya da zikzak olmaksızın. Tam olarak nerede durduğumu biliyorum, ve bu ölçüde, diken üstünde olmama hiç gerek yok. Hayat kendilerine acımasızca vurduğunda, sızlanmaya ve isterikleşmeye başlayan insanlardan derinden nefret ediyor ve onları küçük görüyorum.

"Bugün yatağıma bağlanmış olabilirim, ancak bu bana hasta adam diyebileceğiniz anlamına gelmez.

Bunların hepsi yanlış, hepsi sersemce saçmalık! Gayet sağlıklıyım. Bacaklarım hareket edemiyorsa ve hiçbir şey göremiyorsam ne olmuş? Bu açıkça bir yanlış anlama — aptalca, şeytanca bir şaka."

Ne şaşırtıcı, ne inanılmaz irade gücü! Zaferi tam da kazanır gibi göründüğü anda, ölümün yüzüne savrulmuş bir meydan okuma!

Doktorlar çaresizdi. Vücudunu kaplayan yıkıma bir son veremiyorlardı. Bir daha asla yatağından kalkamayacak, göremeyecek, yürüyemeyecekti. Pekâlâ — bundan ne çıkar?

Çıkış yolunu bulmuştu. Hayata kitabının sayfalarından sıçrayacaktı!

Ne yazacağını iyi biliyordu, uzun zamandır biliyordu. Bu genç kuşak için bir kitap olacaktı: Devrim'in bir savaşçısının hikayesi, hiçbir sınavın, hiçbir güçlüğün yıldıramadığı bir savaşçının hikayesi. Evet, kendi hikayesi, "tanıdığım bu işçi delikanlının" —Pavel Korçagin— tıpkı kendisinin savaşmış olduğu gibi okuyucularını savaşmak üzere toplayabileceği umuduyla.

Ostrovski anıt müzelerinde (Moskova, Sochi ve Şepetovka'da) sergilenmekte olan müsveddelerinin sayfalarına bakan bir kişi, kitabının ona hangi emeğe malolduğunun farkına varmaya başlıyor.

İlk başta, kendisine yardım edecek hiç kimsesi yoktu. Karısı, işte ve kamu faaliyetleriyle bütün gün meşguldü ve akşamları her zaman çok yorgun oluyordu. Ve Ostrovski öylece oraya uzanıyor, bir kalemi sıkıca kavrayarak, neredeyse bükülmeyen parmaklarla, her harfi büyük bir acıyla yazıyordu — ya da daha doğrusu çiziyordu. Çoğu kez, bir satır, bir önceki satırın üzerini kapatıyor, ve her ikisi de kayboluyordu.

Bunun ardından, kendisine yardımcı olacak bir alet geliştirildi.

Bu basit bir mekanik aletti. Üst kapağında enlemesine yaklaşık 8 milimetre genişliğinde paralel yarıkları olan sıradan bir karton dosyaydı bu. Yarıklar, yazılan her satırın düzgün ve aralıklı olması için kaleme yön vermeye yarıyordu.

Ostrovski'nin bu dönemdeki eserlerinin çoğu geceleyin, herkes uykudayken yazılmıştı. Karısı ya da annesi, yatmaya gitmeden önce dosyasının içine 25-30 kağıt yerleştiriyorlar, ve birkaç kurşunkalem açıyorlardı. Sabah olduğunda kullanılmamış bir sayfa kağıt bile bulmak zordu. Gündüzleyin, gecenin çalışması, aile ve dostlar tarafından dikkatle deşifre edilir ve kopyası çıkarılırdı.

Romain Rolland, Ostrovski'yi, "ışık veren bir faaliyet meşalesi" olarak adlandırdı. Evet; ve sert rüzgarlar bu meşaleyi söndürmek için ne kadar şiddetli eserlerse, meşalenin ateşi o kadar parlak ve şiddetli yanıyordu.

Ostrovski, otobiyografik romanı *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin iki kitabını yazdı, ve ("mutlaka") bir üçüncüsünü, *Korçagin'in Mutluluğu*'nu yazmak istedi (ilk iki kitapta anlatılmamış olan, hayatın kendisine verdiği mutlulukla ilgili). Bir başka romanın, *Fırtına Çocukları*'nın ilk cildini, ölümünden yalnızca birkaç gün önce tamamladı ve bunu bitirmek için iki cilt daha yazmayı planladı("yalnızca kitabı yazmış olmak için değil, aynı zamanda kendi kalbimin ateşiyle tutuşturmak için"). Genç bir senaristle beraber, *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin filmi için senaryoyu yazdı. Çocuklar için, *Pavka'nın Çocukluğu* adında, (bunu "yazmış olmalıyım") bir kitap yazmayı planladı; Budyonni hakkında bir kitap, mizahi hikayelerin toplandığı bir kitap.

Ve sonra — makaleleri, Genç Komünistler Birliği kongrelerindeki, yazarlar konferanslarındaki konuşmaları. Gazetelerin, dergilerin, kitapların gündelik okunması. İnsanların odasına "sonsuz akını": yazarlar, aktörler, kütüphaneciler, tanınmış kollektif çiftlik kadınları, Leningrad'dan Genç Komünistler Birliği üyeleri, Şepetovka'dan hemşeriler. Telefon konuşmaları yaptı; radyo yayınlarını dinledi, sayısız mektup arkadaşından gelen mektuplara cevap verdi. Herkese, elinden geldiğince yardım edebilme olanağı bulmaktan her zaman hoşnutluk duydu.

Bunların hepsi kendisine yaşam dolgunluğu duygusunu verdi — diğer herkes gibi çalışmakta olduğu, saflarda yürüdüğü yolunda sevinç veren bir duygu.

Hayatını *sorumluca* yaşadı.

"Sonumun çok uzakta olmadığını biliyorum", diye yazdı. "İçimde yanan bir ateş var, beni yiyip bitiriyor ve onu kontrol altında tutmak bütün irade gücümü alıyor. Şimdilik bunu yapmayı başarabiliyorum. Ancak, Doğanın bana verdiği bu zamanı en iyi şekilde kullanmalıyım ve yaşamım sona ermeden, halkımız için yazabileceğimin en fazlasını yazmalıyım. Zamanım kısa... acele etmeliyim."

Kasım 1936'da, Sovyetler Birliği Leninist Genç Komünistler Birliği Merkez Komitesi ile ortaklaşa olarak, Sovyet Yazarlar Birliği kurulu prezidyumunun genişletilmiş bir plenumu, Ostrovski'nin yeni kitabının —*Fırtına Çocukları*'nın birinci cildi— taslağı üzerinde tartışma yapmak amacıyla Ostrovski'nin Moskova'daki dairesinde gerçekleştirildi. Tartışmanın ardından, Ostrovski, dile getirilen dostça eleştiriler için kalpten teşekkürlerini bildirdi, ve bir günlük dinlenmeden sonra ("kendime bu lükse bahşedeceğim"), müsvettenin yayına

hazırlanması amacıyla son çalışmayı yapmak için yeniden çalışmaya koyulacağına söz verdi. Bu, herhangi bir sağlıklı insan için en azından üç aylık bir uğraştı; ancak Ostrovski bu işi bir ay içinde yerine getirmeyi üstlendi.

"Uykusuzluk çekiyorum," diye açıklamada bulundu, "ve bunun yardımı olacak. Bazıları hastalıklarını dinlenerek tedavi ederler, diğerleri — çalışarak."

Ve bunu yapmaya koyuldu: hastalığını, sabah saat dokuzdan, gece saat on, on bir, bazen hatta onikiye kadar, gün boyu birkaç kısa ara verip çalışmayla "tedavi" ederek.

Ailesi derin endişeyle izledi. Kelimenin tam anlamıyla son enerji rezervlerini harcıyordu. Dinlenmesi, en azından kısa bir süre için işini bir kenara bırakıp dinlenmesi için ona yalvardılar. Fakat o ertelemenin sözünü bile duymak istemiyordu. Acımasızca, kendisini ve "personelim" olarak adlandırdığı yardımcılarını sürükledi.

Yatağının yanındaki masanın üstünde, sandalyelerin üstünde, kanapenin üstünde, her biri üzerinde çalışan editörün yorumlarının işaretlendiği müsvette kopyaları bulunuyordu.

Eser sayfa sayfa ilerledi. İlk önce yazarın metni okunurdu, daha sonra, her kopyadan, verilen sayfa için yapılan bütün yorumlar. Ostrovski, her kelime ve cümleyi zihninde tartarak; değiştirecek, ekleyecek, çıkaracak ve romanının son şeklini hazırlayacaktı. Ve karar alındı, yardımcılarını acele ettirecekti.

"İleri, ileri, sevgili dostlar!" — onun değişmez haykırışıydı. Sadece yemek yemek, gazete ve mektupları okutmak, sabah ve akşam haber yayınlarını dinlemek için ara verilen dikkatli çalışma günbegün devam etti.

Son sayfa 14 Aralık'ta devrildi.

Annesine, "*Fırtına Çocukları*'nın ilk kitabı üzerinde

yapılması gereken çalışmanın tamamını bugün bitirdim," diye yazdı. "Böylece, Birlik Merkez Komitesi'ne verdiğim — kitabı 15 Aralık'a kadar bitirme sözümü tuttum.

"Geçen ay boyunca 'üç vardiya' çalıştım. Bütün sekreterlerimi korkunç yordum. Onları sabahtan, gece yarılarına kadar aralıksız çalıştırdım. Zavallı kızlar! Benim hakkımda ne düşündüklerini bilmiyorum, ancak onlara kesinlikle zalimce davrandım.

"Ama, artık bitti. Tarif edebileceğimden de fazla yorgunum. Ama kitap tamam."

Dinlendikten sonra, Ostrovski, *Fırtına Çocukları*'nın ikinci cildi üzerinde çalışmayı planladı. Dosyalarından birinde, bu eserin hazırlığında üzerinde çalışılan tarihi materyallerin özetleri ve roman için henüz kabataslak yazılan birkaç sayfa bulunuyordu. Romanı (ikinci ve üçüncü ciltleri), Ekim Devrimi'nin yirminci yıldönümüne kadar —bir yıldan az bir süre içinde— tamamlamayı umuyordu.

Ancak yukarıda aktarılan, annesine yazdığı mektup, onun yazdığı en son şey oldu.

15 Aralık, nihai, ölümcül nöbeti getirdi. Acısı bir insanın dayanabileceğinin çok ötesindeydi. Morfin enjeksiyonlarını kabul etmek zorunda kalmıştı.

Fakat *Komsomolskaya Pravda* bürolarına telefon etti, şu soruyu sormak için:

"Madrid direniyor mu?"

Franko'nun faşist sürüleri İspanyol başkentini kuşatmaya almışlardı.

Madrid hâlâ direniyordu; ve Ostrovski neşeyle haykırdı:

"Aferin onlara! O halde ben de direnmeliyim."

Ama, bir an sonra, üzüntüyle ekledi:

"Yalnız ben direnecek gibi görünmüyorum."

Hastalığı o denli şiddetle saldırdı ki, yoğun çalışmayla geçen yıllardan zayıflamış ve yorulmuş olarak, bu saldırıya direnemedi.

Doktorların bütün çabaları boşunaydı. Hamleyi durduramadılar. Ölüm yaklaşıyordu.

Ostrovski, tıpkı hayatını yaşadığı gibi, ölümü de cesaretle karşıladı.

Bir gün —21 Aralık'ta— odasında bulunan görevli hemşireye bu meslekte ne zamandır çalışmakta olduğunu sordu.

"Yirmi altı yıldır," diye cevap verdi, hemşire.

"Sanırım, bu işi yaparken az üzüntü ve sıkıntı görmediniz."

"Evet, çok fazla, tabii."

"Ve şimdi de ben," diye devam etti Ostrovski. "Size fazla mutluluk getirmeyeceğim."

Hemşire gözyaşlarını güçlükle tuttu.

"Neler söylüyorsunuz," dedi, ağlayarak, beyhude bir güven verme çabası ile. "Eminim, birkaç gün içinde daha iyi olacaksınız. Ve bu benim en büyük mutluluğum olacak."

"Hayır, hayır," dedi. "Durumumun çok iyi farkındayım. Size hiçbir mutluluk getirmeyeceğim. Ve biliyor musunuz, öyle yazık ki! Eserimi bitirmek için yalnızca bir yıla daha ihtiyacım vardı. O kadar çok şeyi bitirilmemiş bıraktım ki! Ve Birlik — benden hâlâ çok bekliyordu."

O gece, karısı yatağının başında onu beklerken, ona şöyle dedi:

"Kendimi kötü hissediyorum, sevgili Raya'cık. Korkunç acı. Doktorlar bana gerçeği söylemiyorlar. Ancak bu kez sonuç kötü olacak. Bunu hissedebiliyorum."

Bir süre sessiz yattı. Yalnızca iyice çatık kaşları, dayanılmaz acıya karşı verdiği mücadelenin gerilimini yansıtıyordu.

"Şimdi sana söyleyeceklerim," diye sürdürdü konuşmasını, "aklım başımda olarak söyleyeceğim son sözler olabilir... O kadar da kötü bir hayat yaşamadım. Hayatımı kendim düzenledim, tabii ki. Hiçbir şey kendiliğinden kolayca ortaya çıkmadı. Ancak her zaman savaştım, ve —sen de biliyorsun— dize gelmedim. Ve şimdi, sana şunu söylemek istiyorum: Eğer hayat sana kötü davranmaya kalkarsa — beni hatırla. Ve bir şey daha. Nerede olursan ol, ne yaparsan yap, çalış ve öğren. Bundan hiç vazgeçme. Çalışma olmadan, hiçbir gelişme olmaz. Ve annelerimizi hatırla. Bütün hayatlarını bize bakmak için harcadılar. Onlar için son derece üzgünüm. Onlara o kadar çok şey borçluyuz. Çok fazla. Ve onlara şimdiye kadar çok az şey verdik. Onlara iyi bak. Onları her zaman hatırla."

Ostrovski, 22 Aralık 1936'da öldü. Daha otuz iki yaşındaydı.

Bu ateşli savaşçının mücadelesi böylece sona erdi —son nefesine kadar büyük Komünizm davasına adanan bir hayat— cesaret, tutku ve güzellikle dolu bir hayat.

Ancak böyle insanlar hiçbir zaman gerçekten ölmezler.

Ölüm, yaratıcı emeğinin baharında kalemi parmaklarının arasından çekip aldı. Fakat mükemmel kitapları duruyor, gerçeği yansıtan ateşli sözleri, yaşamının onurlu örneği — o kadar kısa, ve fakat o denli engin.

Elinizdeki cilt, karısı, annesi, dostlarına gönderilen mektuplandan; makaleler, konuşmalar ve röportajlardan oluşmuştur.

Birarada alındığında, bu materyaller, insan cesareti ve soyluluğunun canlı bir belgesini oluşturuyor.

Ostrovski, *Korçagin'in Mutluluğu*'na dair bir kitap yazmayı umuyordu — *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin devamı niteliğinde. Ölüm bunu engelledi.

Bu makaleler ve mektuplar, onun başka şekilde ifade etmek için yaşayamadığı hikayeyi üzerlerine düşen şekilde açıklıyorlar.

S. Tregub

MAKALELER
VE
KONUŞMALAR

SIRADAN BİR GÜN

Dünya: Bir Gün,
konulu sempozyum için yazılan bir makale
27 Eylül 1935

Telefon çalıyor, ve uykunun canlı hayalleri acceleyle uçup gidiyor. Uyandığımda hissettiğim ilk şey, kol ve bacaklarıma acı veren şiddetli ağrı. Öyle ya, bu bir rüyaydı, yalnızca kısa bir süre önce. Bir rüya, genç ve güçlüydüm, savaş atımın üzerinde, doğan güneşi karşılamak için yarış ederek. Gözlerimi açmıyorum. Hiç gerek yok. Şimdi hatırlıyorum. Bu zalim hastalık sekiz yıl önce beni yatağıma bağladı, vücudumu felç etti, gözleri köreltti, beni gece ve karanlığın içine daldırdı. Sekiz yıl önce!

Keskin fiziksel ağrı üzerime çöküyor, süratli, insaf-sız, acımasız. İçgüdüsel olarak dişlerimi sıkıyorum — ilk direniş hareketi. Telefon tekrar çalıyor. Bu bir yardım. Biliyorum, hayat beni fethetmeye çağırıyor. Annem sabah postasıyla içeri giriyor: kitaplar, gazeteler ve bir yığın mektup. Bugün bazı ilginç insanlarla görüşeceğim. Hayat beni istiyor. Ağrı ve ızdıraptan uzak! Her zaman olduğu gibi, sabahki kısa yarışma, hayat adına zaferle sona eriyor.

"Yüzümü yıkamama yardım et Anne, çabuk. Ve biraz kahvaltı."

Annem kahvaltı tepsisini dışarıya taşırken, sekreterim Aleksandra Petrovna'nın içeri girdiğini duyuyorum — her zamanki gibi tam zamanında.

Bahçeye, ağaçların altına taşındım. Gün boyu çalışmam için ihtiyacım olan herşey orada beni bekliyor. Yaşamak için acele etmeliyim. İsteklerimin her zaman böyle sabırsız oluşunun nedeni budur.

"Bana gazeteleri oku Aleksandra Petrovna. İtalya-Etiyopya sınırı ile ilgili haberler nedir? Manyak faşizm, elinde bombayla oraya dönmüştü. Bombayı ne zaman ve nereye fırlatacağını kim söyleyebilir?"

Gazeteler uluslararası ilişkiler hakkında yazıyorlar, çok karmaşık ve girift; iflas etmiş emperyalizmin çözülmez çelişkileri hakkında. Savaş tehdidi dünya üzerinde, kara bir leş kargası gibi asılıyor. Ölmekte olan burjuvazi son ihtiyatlarını cepheye sürdü — faşist cehennem köpekleri. Burjuva kültürünü aceleyle darağacı ve baltayla geriye, Ortaçağ'a döndürüyorlar. Avrupa'da solunacak hava yok. Her yerde kan kokusu. 1914'ün haşin gölgesi, körlerin bile görebileceği şekilde ortada duruyor. Dünya, hararetli bir aceleyle silahlanıyor.

"Bu kadar yeter! Burada, ülkemizde neler olduğunu oku bana."

Uzanmış, sevgili Anavatanımın kalp atışını dinliyorum. Orada, önümde duruyor, gençliği ve güzelliğiyle — biz Sovyetler'in Vatanı, neşeli, sağlıklı, fethedilmez. O, ve yalnızca o —sosyalist Anavatanım— barış ve kültürün bayrağını yüce tutuyor. O, ve yalnızca o, halkların gerçek kardeşliğini yarattı. Bu ülkenin, vatanımın bir oğlu olmak ne büyük mutluluk!

Aleksandra Petrovna, bana mektuplarımı okuyor. Uçsuz-bucaksız Sovyetler Birliği'mizin her köşesinden geliyorlar — Vladivostok, Taşkent, Fergana, Tiflis, Beyaz Rusya, Ukrayna, Leningrad, Moskova.

Moskova, Moskova! Dünyanın kalbi! Bu mektuplar — benim ülkem, oğullarından birisine yazıyor: bana, *Ve Çeliğe Su Verildi* adlı bir kitabın yazarına: yazma sanatına yeni başlayan bir kişiye. Binlerce mektup, sevgiyle dosyalanmış — benim en değerli hazinem. Bana yazan kim? Herkes! Fabrikalardaki genç işçiler; Karadeniz ve Baltık Denizi gemicileri, pilotlar: Genç Öncüler — hepsi, kitabımın uyandırdığı duyguları, düşüncelerini ifade etmeye istekli. Ve her mektup yeni zenginlik, yeni bilgi getiriyor. İşte birisi, bir çalışma çağrısı: "Sevgili Ostrovski Yoldaş! Yeni romanınız *Fırtına Çocukları*'nı sabırsızlıkla bekliyoruz. Onu çabuk bitirin. Harika bir kitap olacak, biliyoruz. Hatırlayın: biz bekliyoruz. Size sağlık ve başarılar diliyoruz. Berezniki Amonyak Tesisleri işçileri."

Bir başka mektup, birçok yayınevinin kitabımı gelecek yıl yayınlayacağını haber veriyor — toplam 520.000 adet. Bu tam bir ordu, bir kitaplar ordusu!

Kapıda bir arabanın durduğunu duyuyorum. Ayak sesleri. "Günaydın!" Bu sesi biliyorum: mühendis Maltsev, Ukrayna Hükümeti'nin, yazar Ostrovski için bir hediye olarak hazırladığı yazlık evin yapımından sorumlu inşaatçı — sevimli bir kulübe, eski bir meyve bahçesinin gölgesinde, denizden uzakta değil. Çizimleri açıyor.

"Bu, çalışma odanız, bu kütüphane, ve bu da sekreterinizin odası olacak. Bunun ardından banyo. Ve sonra bu odalar, aileniz için. Yaz aylarında çalışabileceğiniz büyük bir veranda var. Bol miktarda ışık ve güneş. Palmiyeler, manolyalar..."

Her şey sağlanmış. Evet, burada konfor içinde çalışacağım. Her ayrıntıda Anavatanımın hassas ilgisini hissediyorum.

Maltsev, "Nasıl, beğendiniz mi?" diye soruyor.

"Fazlasıyla!"

"O halde, inşaata başlayabiliriz."

Ayrılıyor. Aleksandra Petrovna not defterini açıyor. Artık akşama kadar hiç ziyaretçi olmayacak. Meşgul olduğumu biliyorlar. Sonraki birkaç saat içinde yoğun bir şekilde çalışıyoruz. Çevremdekileri unutuyorum — tamamen geçmişte yaşıyorum. Fırtınalı 1919 yılı. Toplar gürlüyor. Ateşler gece içinde parıldıyor. Vatanımız müdahalecilerin silahlı sürüleri tarafından istila edilmişti, ve —büyükleriyle omuz omuza— romanımın kahraman gençliği düşmana karşı savaşa katılıyor.

Aleksandra Petrovna, "Saat dört," diyor usulca. "Dinlenme zamanınız."

Akşam yemeği. Bir saatlik dinlenme. Akşam postası: gazeteler, dergiler ve tekrar mektuplar. Biraz okuma, ya da daha doğrusu dinleme: Pearl Buck'un *Güzel Dünya*'sı. Güneş batıya doğru alçalıyor. Onu göremiyorum, ancak akşam serinliğinin yaklaştığını hissediyorum.

Birçok ayak sesi. Açık, çınlayan kahkahalar. Ziyaretçilerim geldi: paraşüt atlama şampiyonasında henüz dünya rekoru kırmış olan bir grup kahraman Sovyet kızı. Ve onlarla birlikte, Sochi yapı sitelerinden bir grup Genç Komünistler Birliği üyesi. Burada, sessiz bahçemde bile, kasabada devam edip giden inşaatın uzak gürültüsünü duyabiliyorum. Ve bunların hepsini ne kadar açıkça resmedebilirim: Sochi sokaklarının gün geçtikçe daha fazlasını kaplayan düz kaldırımlar; yalnızca bir yıl önce yabani otlardan başka bir şeyin bulunmadığı bir yerde yeni sanatoryumlar, çok büyük, görkemli.

Akşam. Ev çok sessiz. Ziyaretçilerim ayrıldılar. Uzanmış, bir kitap dinliyorum. Daha sonra, kapıda hafif bir tıkırtı. Bugün için planlanan son ziyaret: *Moscow Daily News*'dan bir muhabirle görüşme. Benimle bozuk bir Rusça ile konuşuyor.

"Bir zamanlar sıradan bir işçi olduğunuz doğru mu?"

"Evet. Bir ateşçi."

Kaleminin yarış edişini duyabiliyorum.

"Anlatın bana: korkunç acı çekmiyor musunuz? Bütün bu uzun yıllar boyunca, kör ve yatağa bağlı! Görme, hareket etme zevklerinin bu umutsuzca kaybı karşısında hiç ümitsizliğe kapılmıyor musunuz?"

Gülüyorum.

"Böyle düşünceler için hiç zamanım yok. Mutluluk birçok şekil alır. Ve ben mutluyum, sonsuz mutlu. Salt kişisel trajedim ise, yaratıcı çalışmanın fevkalâde, asla unutulmayacak sevinci ile, kendi mükemmel Sosyalizmimizin yapısının inşasında benim de katkım olduğunun bilgisi ile siliniyor."

Gece. Uyumaya hazırım — yorgun, ancak tamamen tatmin olmuş bir şekilde. Hayatın bir günü daha geçti. Sıradan bir gün. Ve onu iyi yaşadım.

OTOBİYOGRAFİ

Molodaya Gvardia (Genç Muhafız) dergisinin yayın kuruluna bir mektup
Ocak 1932*

Edebi şekilde tasvir etmeye çalıştığım şey gerçek olgudur. Tasvir edilen yoldaşlar gerçek insanlardır. Bazıları aramızdan ayrılmışlar, mücadelede düşmüşlerdir; diğerleri halen yaşıyor ve çalışıyorlar.

Bütün önemli karakterleri biliyordum, ve onları

* Bu mektup, *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin Birinci Bölümünün taslağına iliştirilmişti. — ***Red.***

gerçekte oldukları gibi koymaya çalıştım, hem başarısızlıklarını hem de başarılarını göstererek.

Hikaye, Ukrayna'nın küçük Şepetovka kasabasında geçiyor. Amacım, işçi çocuklarının çocukluklarını ve gençliklerini, onların nasıl sınıf mücadelesine sevkedildiklerini göstermek ve küçük yaştan itibaren kaderleri olan ağır çalışmayı resmetmek olmuştur. Yalnızca olguları ele alıyorum; ve bu beni bir ölçüde kısıtladı. Bazı zamanlar olgular bana hakim oldu. Ancak aksi şekilde yazmak, hayal ürünü yazmak, hikayeyi gerçekte olduğu gibi anlatmayı başaramamak anlamına gelirdi.

Karakterlerden bazıları gerçek isimlerini koruyorlar, ancak isimlerin bir kısmı hayal ürünüdür.

1919'da, Petlura birliklerinin Şepetovka'daki pogromunu —1920 kışında Polonya Beyazları'nın terör saltanatını— yeraltı Parti örgütümüzün ele geçirilen üyelerinin idam edilmesini — Almanların gelişini gören canlı şahitler; Alman askerini öldüren lokomotif mürettebatında yer alan, veya tasvir ettiğim diğer olaylar içinde yer alan kişiler bugün hayatta bulunuyor.

Kendilerini ilgilendiren bölümleri okumalarını istediğimde, gerçeklerin yazdığım gibi olduğunu doğruladılar.

Bu anıları genç insanlarımıza edebi bir şekilde vermek benim bir amacım. Kitabımı ne roman, ne masal, ne de hikaye olarak adlandırıyorum, onu yalnızca *Ve Çeliğe Su Verildi* olarak adlandırıyorum. Eğer gerekli görülürse, işte kısa biyografim:

1904'te, işçi sınıfından bir ailenin çocuğu olarak doğdum. Oniki yaşında çalışmaya başladım. Eğitim — ilkokul. Meslek — elektrikçi yardımcısı. 1919'da Genç Komünistler Birliği'ne, 1924'te Parti'ye katıldım. İç

Savaş'ta savaştım. 1915 ve 1919 arasında, mutfak işçisi, depo işçisi, bir enerji santralında ateşçi yardımcısı, vb. olarak çalıştım. 1921'de Kiev demiryolu atölyelerinde çalıştım. 1922'de yakacak odun getirmek için bir yan demiryolu hattının inşasında bir yıldırım grubunda çalıştım. Soğuk aldım, ve daha sonra ciddi bir şekilde hastalandım — tifo ateşi. Bunu atlattım, ancak 1923 başında, kötü sağlığım göz önünde tutularak, bedensel çalışma bana yasaklandı. Sınırda başka bir göreve atandım. 1923'de bir tugay komiseri olarak askerlik yaptım. Daha sonraki yıllarda, Genç Komünistler Birliği fonksiyoneri olarak bölge seviyesinde görev aldım. 1927'de, o erken mücadele yıllarından yıpranmış olarak, sağlığım tamamen bozuldu, ve Ukrayna Birlik Merkez Komitesi tarafından görevimden geri çağrıldım. Hastalığımı iyileştirmek ve saflara dönmemi sağlamak için mümkün olan herşey yapılmaktadır, fakat şu ana kadar başarı elde edilemedi. Örgütsel çalışma için sakat olduğumdan, propagandist oldum: Marksist inceleme çevrelerine önderlik edip, genç Parti üyelerini eğittim. Bunu, yattığım yerden yaptım. Sonra bir darbe daha geldi. Görme yeteneğimi kaybettim. İnceleme çevrelerini bırakmak zorunda kaldım. Geçtiğimiz yıl bütünüyle kitabıma adandı. Fiziksel olarak, bir insanın kaybedebileceği hemen her şeyi kaybetmiş bulunuyorum. Geriye kalan tek şey, tüketilmez gençlik enerjisi, ve Parti'me, sınıfıma hangi şekilde olursa olsun yararlı olmak için duyduğum ateşli istektir. Kitabım bütün bunları edebi bir şekilde anlatma çabasıdır. Yazma sanatındaki ilk çabamdır.

S.B.K.P.(B) üyesi-üyelik kartı
No. 0285973
Nikolai Alekseyeviç Ostrovski

VE ÇELİĞE SU VERİLDİ KİTABI NASIL YAZILDI

Kitap üzerindeki çalışmama geçmeden önce, kendim hakkında birkaç söz.

İç Savaş'ın fırtınalı yıllarında ve bunu izleyen yıllar boyunca, sağlığım şiddetle bozuldu. Ve son birkaç yıl boyunca yataktan hiç çıkamadım. Yürüyemiyorum. Hareket edemiyorum. İki yıl önce sol gözümde görme yetisini yitirdim. Sağ gözüm zaten kördü. "Böylesi handikaplarla, bir insan çalışamaz" demek için bütün koşullar mevcuttu.

Ve gerçekten de bana, körlüğüm, çalışmam için üstesinden gelinmez engeller çıkaracak gibi geliyordu. Başkalarının elleriyle yazarak, bazen formüle edilmesi çok zor olan, o denli sonsuzca değişken düşünce ve izlenimlerimin hepsini açıkça ifade etme olanağı bulacağıma emin değildim, ve kağıdın başına oturma gerçğini hissettim.

Elde kalem, diyelim ki bir dosta mektup yazmak; düşünce ve duygularınıza serbest ve güçlü bir ifade vermek kolay. Ancak bu aynı mektup üçüncü bir kişiye dikte ettirilmek zorunda olunursa, neredeyse her koşulda daha az canlı, daha az samimi olacaktır.

Yine de, daha başka bir seçeneğim bulunmadığı için, bu şekilde çalışmaya başladım — kitabımı dikte ederek, ve bundan ne gibi bir sonuç çıktığını görmek için endişeyle izliyordum. Ve şimdi kitap bitirildiğine göre, liderimizin söylemiş olduğu gibi, katı bir inançla, "Biz Bolşeviklerin ele geçiremeyecekleri hiçbir kale yoktur," diyebilirim.

Evet, yoldaşlar, bir insan, en zor, en vahşi koşullar altında çalışabilir. Ve yalnızca çalışabilir değil, eğer diğer

koşullar bulunmayacaksa, çalışmalıdır.

Bir insan, eğer çalışma isteği fethedilemezse, kararlılığı yeterince büyükse — ve eğer huzur içindeyse bunu yapabilir. Evet, huzur — o olmazsa olmaz. O olmadan gerçek çalışma olamaz. Sizinle aynı odada başka altı kişi daha bulunuyorsa, bunlardan ikisi afacan çocuksa ve altısı birden durmaksızın konuşuyorlarsa, edebi çalışma gündemde olamaz.

Kitabımın gerçeğe dayanan arkaplanının yanında, burada, hikaye üzerinde herhangi bir etkisi bulunmayan diğer bazı konulara da değineceğim.

Tanığı olduğum ve bazı durumlarda da bizzat katıldığım olaylar hakkında yazma zorunluluğunu ilk kez epeyce bir zaman önce hissettim. Ancak o tarihte Genç Komünistler Birliği'nin bir fonksiyoneriydim, ve örgütsel çalışmayla çok meşguldüm; ve aynı zamanda, böyle büyük bir görevle uğraşmaktan da biraz korkuyordum.

Bir girişimim —edebi değil, ancak gerçeklerin açıkça bir kaydı— Ukrayna Gençlik Örgütleri Tarihi yayın kurulunun isteği üzerine başka bir yoldaşla işbirliği içinde yazılan bir tebliğdi. Öyle ki, daha önce hiç yazmamıştım, ve bu kitap ilk çabaydı. Ama bunun hazırlanışı için yıllarca çalıştım. Hasta olduğumdan, harcayabileceğim fazlaca zamanım vardı — daha önce hiç sahip olmadığım bir şey. Ve, kitaplar için olan eski açlığımı tatmin etmek için istekle, açgözlülükle, sabırsızlıkla okumaya başladım. Çok büyük bir kötülük, beraberinde biraz iyilik de getiriyor!

Hastalığımın ilk yıllarında, Komünist Üniversite'nin ilk yılı için istenen dersleri gereğince öğrendim, ve Sovyet yazarlarımızın eserlerini yakından tanıyarak, zayıf edebi formasyonumu doldurdum.

Bu uzun, kapsamlı hazırlık olmaksızın, asla hiçbir

şey yazmış olamazdım.

Benim düşüncem, bir grup işçi çocuğunun, çocukluklarından Parti'ye girişlerine kadar olan hikayesini yazmaktı. Hikayemin hayata geçirilmesi, bundan dolayı, 1915'ten günümüze kadar olan sürece dayanır.

Parti ve Genç Muhafız Birliği, varolduğundan bu yana, Parti ve sınıfına kendilerini fedakârca adamış olan onbinlerce seçkin insanı eğitti.

Bu insanlar, İç Savaş sırasında Kızıl Ordu içinde savaştılar, ve daha sonra, savaşın ardından, ülkemizin ekonomik sorunlarının üstesinden gelmek için mücadele verdiler. Restorasyon döneminde kendilerini yaratıcı çalışma içine attılar. Şu son birkaç yıl içinde çok yaygın bir şekilde ülkemizde sosyalizmin inşasına doğru yeni ilerleyişte yer alıyorlar. Ve bu mücadele, bu ilerleme, proleter edebiyat için bitmez tükenmez bir materyal oluşturur.

Bu konular yazılmalıdır — Genç Komünistler Birliği'ne gelmekte olan yeni milyonlar için; işçi sınıfı gençliğinin, Cumhuriyet'imizin yaşamı için, kendilerinden büyüklerle birlikte omuz omuza kahramanca savaşıma katılmasına ne tanık olan ne de ona katılan yeni kuşak için yazılmalıdır.

Yazmaya başladım. Ve derhal ilk hatamı yaptım: bir episodu seçtim, ve onu tüm bağlamından koparark yazdım. Rastgele bir başlama türü.

O ilk parçacık kullanılmadan kaldı. Onu kitap içine uyarlayamadım.

Bir süre sonra, *Literaturnaya Uçoba (Edebi İncelemeler)* dergisinde, birçok yazarın kitaplarına sondan, ya da bazen ortadan başladıklarını, ve başlangıç bölümünü en son yazdıklarını okudum.

Kalem ustaları için bu pekâlâ böyle olabilir; ancak bana göre, yeni başlayanlar, başlangıç bölümünden başlamalı ve son bölüme doğru düzenli olarak yazmalı. Bu çok daha iyi bir yöntem olacaktır.

Akvotepeş*, Ukrayna'da eskiden Volhynia guberniyası olârak bilinen bölgede küçük bir kasabadır. Önemli bir demiryolu kavşağıdır. Fırtınalı yıllar sırasında, Devrim kuvvetleri ile gericiliğin kuvvetleri arasında tekrar tekrar çarpışmalara sahne olmuştur.

Şepetovka (Akvotepeş'in tersten okunuşu) kasabasının aşağı yukarı otuz kez el değiştirmiş olduğu olgusundan, savaşımın yoğunluğu kolaylıkla hayal edilebilir. Kitabımda kaydolunan hemen bütün olaylar olgudur.

Kasabada pogromun Albay Golub tarafından başlatılışını özellikle canlı hatırlıyorum. Ve çaresiz Yahudi toplumunun bu kitlesel katlinin dehşetini yansıtma girişimimde başarılı olamadığımın farkındayım. Sadece şunu söyleyebilirim ki, benim tasvirim, gerçekte meydana gelmiş olan bu zalimce kötülüğü ancak çok zayıf bir şekilde yansıtabilmektedir.

Alman askerinin öldürülmesi ve ceza treninin durdurulması, makinistlerin bana anlatmış oldukları gibi aksettirilmiştir. Üçü de halen yaşıyor, Bolşevik Parti'nin üyeleri ve aynı eski istasyonun yıldırım işçileri olarak.

Şu ya da bu karakter hakkında bir metin dikte ederken, o erkeği ya da kadını genellikle zihnimde canlandırarak işe başlarım. Hafızam iyidir, ve bana büyük yardımı olur. İnsanlar konusunda sabit bir hafızam vardır. On yıl geçebilir, ve onları yine de berrakça anımsarım.

---

* Akvotepeş — Ostrovski'nin, *Ve Çeliğe Su Verildi*'de başlangıçta Şepetovka kasabasına vermeyi planladığı isim. — ***Red.***

Dikte etmekte olduğum sahneyi hayalimde izlerken, onu önümde görürüm, her zaman görürüm. Görmediğim zaman, dikte etmeyi de bırakmalıyım. Bana öyle geliyor ki, hiçbir yeni başlayan, bir sahne ya da karakteri zihninde bu şekilde canlandırmadıkça onu gerçekten canlı olarak tasvir edemez. Ve — garip olabilir, ancak bu resimleri en mükemmel olarak, müzik dinlerken görüyorum: hafif müzik olmalı, ve ezgili — en iyisi keman.

Seryojha'nın ölümü sahnesini bu şekilde yazdım. Radyo açıktı, Ippolitov-Ivanov'un *Kafkas Melodileri* çalıyordu. Dikte etmedim, kendim yazdım.

Önde gelen yazarlarımız, yeni başlayanlara yardım etmek ve öğretmek amacıyla tasarlanan dergilere katkılarında, teorinin genel konularına çok fazla yer ayırıyorlar, ama eserlerinin pratik, teknik yanı —diyelim ki, kompozisyon, ya da bölüm yapısı, ve benzeri— hakkında hiçbir şey söylemiyorlar. Böyle şeyleri önemsiz ayrıntılar olarak görüyorlar. Bu doğru değil. Yazmanın teknik yanı hakkında bilgi, bu çalışmayı nasıl planlaması gerektiği konusunda bir fikir, yeni başlayan bir kişi için özsel bir şeydir.

Yeni başlayanlar, tecrübeli yazarlar tarafından uzun zaman önce ortaya çıkarılan şeyleri araştırmak ve el yordamı ile bulmak zorunda kaldıkları için boşu boşuna ne kadar çok enerji harcanıyor!

İstisnasız bütün yazarlar bir akıl defterinin öneminden söz ediyorlar. Bütünüyle haklılar. Derhal kaydedilmedikleri için ne kadar çok önemli düşünce ve ruh hali yitirilmiştir! Aklınıza gelen şeyleri başka kişiler aracılığıyla not yazdırmak ne kadar zor olsa da, ben de bir akıl defteri tutmaya başladım. Ve bunun daha şimdiden büyük yardımı oluyor.

Kitabımdaki karakterlerin isimlerinin çoğu hayal ürünüdür. Fyodor Jukrai — yalnızca onun ön adını değiştirmeden korudum; ve kendisi guberniya Çeka'sının başkanı değil, özel bölümün yöneticisiydi. Bu demirden adama —Baltık denizcisi ve devrimci— ne kadar adil davrandım bilmiyorum. Partimizde böyle yoldaşlar, hiçbir rüzgârın, hiçbir fırtınanın deviremeyeceği ya da durduramayacağı insanlarımız var, Mükemmel insanlar!

1932

HESAP VERİYORUM

S.B.K.P(B) Sochi Komitesi Bürosu'nun bir toplantısında sunulan rapor ve sorulara verilen cevaplar

16 Mayıs 1935

Yoldaşlar, *Ve Çeliğe Su Verildi,* Genç Komünistler Birliği Merkez Komitesi'nin zamanımızın genç devrimcilerini resmetmek için Sovyet yazarlarına yaptığı çağrıya cevabımdır. Ortaçağdan günümüze, dünya edebiyatını alın. Bunun başyapıtlarında tasvir edilen genç insanlar, hakim sınıfların genç insanlarıdır. Burjuva edebiyatının büyük yazarları kendi sınıflarının genç insanlarını ne kadar canlı, ne kadar güçlü bir şekilde resmetmişlerdir: hayatları, karakterlerinin oluşumu, amaçları: şan-şöhret peşinde koşmak için nasıl eğitildiklerini: ebeveynlerinin mirasını devralıp, işçi sınıfının kanını emme tekniğini gittikçe geliştirerek bu serveti artırmak için nasıl ilerlediklerini!

Günümüzün, proleter devriminin genç devrimcilerini kitaplarında resmetmek, Sovyet yazarları

için bir onur meselesidir; babalarıyla birlikte, Sovyet iktidarı için savaşmış olan ve bugün Sosyalizmi inşa etmekte olan genç insanları resmetmek. Mükemmel insanlar, cesur, kahraman! Edebiyatımızda böyle karakterler (genç kahramanlar) çok az bulunmaktadır. Hayatımız, kitaplarımızdan daha kahramancadır.

Nasıl olup da yazar oldum? Hastalık beni görev yapamaz hale getirdi. Yoldaşlarımın arasında çalışamıyordum; hareket edemiyordum; görme yeteneğimi kaybettim. Hayat önüme, beni ilerleyen proletaryanın saflarına döndürebilecek yeni bir silaha hakim olma görevini koydu. Yazma — bu, bir insan hareket edemese ve göremese de yapılabilir.

Yazma — ne hakkında? "Kendi gördüklerin ve yaşadıkların hakkında yaz," dediler yoldaşlarım. "Tanıdığın insanlar, yetiştiğin çevre hakkında yaz. Sovyet yönetimi için Parti'nin bayrağı altında savaşmış olanlar hakkında yaz." Bu benim ilk temam oldu — *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin ana teması. Bu kitap üzerinde dört yıl çalıştım (1930-1934). Genç insanlarımız onu beğendi, ve bu benim en büyük mutluluğum.

Açıklığa kavuşturmak zorunda olduğumu hissettiğim bir şey var. Basında yer alan makalelerde, romanım *Ve Çeliğe Su Verildi* otobiyografik bir belge işlemi görüyor — Nikolai Ostrovski'nin hayat hikayesi olarak. Bu, tabii ki, bütünüyle doğru değil. Bir roman, ilk olarak ve her şeyden önce, bir sanat eseridir. Ve, kitabımı bir roman olarak yazarken, yazarın yaratıcılık hakkından yararlandım. Romanım gerçeklere dayanıyor; ama bir belge olarak adlandırılamaz. Bir belge olması amaçlansaydı, daha değişik bir şekilde yazılırdı. O bir romandır, Genç Komünistler Birliği üyesi Ostrovski'nin biyografisi değil. Buna dikkat çekmeliyim, çünkü aksi taktirde Bolşevik

alçakgönüllükten yoksun olmakla suçlanabilirim.

Burada hikaye üzerinde durmayacağım. Hepiniz onu okudunuz...

Kitap Rusça, Ukraynaca, Lehçe ve Mordovyaca yayınlandı. *International Literatire* dergisinde yayınlanmak üzere, Uluslararası Devrimci Yazarlar Birliği tarafından İngilizce, Fransızca ve Almanca'ya tercüme ediliyor. Bunun yanında Beyaz Rusça'ya ve diğer birçok Sovyet ulusunun dillerine de tercüme ediliyor. 1932 ile 1934 arasındaki toplam baskı sayısı 70.000 adettir. 1935'de, değişik dillerde yaklaşık 150.000 adet basılacaktır.

Halen, Ukrayna proletaryası ve köylülerinin Leh emperyalizmine karşı mücadelelerini tasvir eden, *Fırtına Çocukları* adlı bir roman üzerinde çalışıyorum. Dönem: 1918 sonları ve 1919 başları. Bu kitaptaki amacım gençliğimize düşmanı göstermektir. Yeni bir kuşak yetişti, Ekim Devrimi'nden sonra doğmuş bir kuşak. Bu kuşak hiçbir zaman bir toprak sahibi ya da bir manifaktür sahibi, ya da bir jandarma görmedi — Galiçya ve Ukrayna tarlalarını emekçilerin kanlarıyla sulayanları görmedi.

Yeni kitabımda bu cellatları göstereceğim, geçmişi gerçekte olduğu gibi göstereceğim. Bunu gençliğimiz için yapıyorum — ki, bir savaşa zorlanırsak, gelecek savaşlarda elleri geri durmasın diye. Sosyalist Anavatanımızı savunmak üzere direnişe geçmenin kaderleri olabileceği o genç insanlar için yazıyorum bu kitabı — sınırlarını ihlal etmeye kalkışabilecek herkesi, çelik ve gülleyle geri püskürtmek için.

Fırtına Çocukları politik bir romandır; ve bu ek zorluklar getirir. 1918-1919'da Ukrayna ve Polonya'da politik durum, Cumhuriyet yanarken, ve cephelerde binlerce ölü yerlere serilmişken, çok karmaşıktı, ve bunun

ele alınışı tam ve kusursuz yapılmalıdır. Bu kolay bir yükümlülük değildir. Tam olarak yapılabilmesi için, İç Savaş dönemini anlatan tarihi dökümanların incelenmesini gerektirir.

Burada, Sochi'de maalesef bu materyalleri bulamıyorum. Bunlar merkezi arşivlerde toplanmış bulunuyor. Şimdilik, burada elimde olanla, ya da daha önce çeşitli yerlerde okuduklarımla yetiniyor ve onları temel alıyorum.

Romanı, Polonyalı Beyazların Kiev'de hezimete uğratılmaları ve Ukrayna'dan kovulmalarının tasviriyle bitirmeyi planlıyorum.

Ve, sonuç olarak — Birinci Süvari Ordusu'nun zafer yürüyüşü.

Doğru, Polonyalı lordlar o zaman imha edilmemişlerdi. "Vistül mucizesi" olarak adlandırdıkları olay yoluyla kurtulmuşlardı. Biz Bolşevikler, mucizeler olduğuna inanmayız. Ve bu lordlar yeni bir sorun yaratmaya kalkıştıkları taktirde, ikinci bir mucize olmayacaktır. Bunu kendimizden emin olarak söyleyebiliriz.

Daha fazla çalışma yapmayı planlıyorum tabii ki. Beş yıllık bir plan değil, doğru. Bu kadar ileriye bakmaya cesaret edemem. Her defasında, hayatımın bir yıllık bölümünü planlıyorum. Bu yılın sonuna kadar, yeni romanımın ilk kitabını bitireceğim. Ve bunun ardından, Çocuk Yayınevi için, *Pavka'nın Çocukluğu* isminde bir kitap yazmayı umuyorum. *Ve Çeliğe Su Verildi*'yi bir tür tümleyen olarak. Gençlerimiz için bunu seve seve yazacağım. Onların da kitaplara olan ihtiyaçları ihmal edildi.

Ukrayna Genç Komünistler Birliği Merkez Komitesi, sizin de bildiğiniz gibi, *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin

sesli filminin çekilmesini kararlaştırdı. Ukrayna Stüdyoları'ndan bir grup yoldaş, kısa süre sonra senaryo üzerinde benimle birlikte çalışmak üzere gelecek.

Yıllık planımı uygulamak için elimden gelenin en fazlasını yapacağım. Yeni roman, *Molodaya Gvardia* dergisinde yayınlanacak — tabii uygun bulunursa. Beni edebiyatın içine sokan *Molodaya Gvardia* idi. Ve yaratıcı çalışmamda bana sürekli yardım ediyor.

Parti ve Genç Komünistler Birliği tarafından bana gösterilen ilgi hakkında burada birkaç söz söylemek isterim. Çalışmamı kolaylaştırmak için her türlü olanak sağlandı. Bu derecede ilgi yeni bir güç kaynağıdır. Yeniden saflara döndüğünüzü hissetmenizi sağlıyor, tam anlamıyla saflara. Gerçekten mutlu bir adam olduğumu söyleyebilirim. Tabii ki, doktorların kısa sürede "son yolculuğuma" çıkacağım yolunda kendi fikirleri var. Ancak aynı şeyi beş yıl önce de söylemişlerdi, ve Ostrovski buna rağmen o beş yılı geride bıraktı, ve bir üç yıl daha dayanmaya niyeti var, en azından...

Mektuplar geliyor, yüzlerce, ülkenin her yerindeki Genç Komünistler Birliği örgütlerinden — beni mücadeleye devam etmeye çağıran mektuplar. Ve kalbimi ateşe veriyorlar, haylazca bir gün bile yaşamamı bir suç olarak hissetmemi sağlıyorlar.

Çalışma sürem yirmi dört saatin on ile oniki saati arasında. Yaşamda acele etmeliyim.

Hepsi bu kadar. Sorularınızı bekliyorum.

... Yaratıcı cephede büyük yoğunluk dönemlerim, hızlı ilerleme dönemlerim oldu. Böyle zamanlarda, bütün düşüncelerim eserime gidiyor. Haftalarca gazete dışında hiçbir şey okumadığım oluyor. Ama daha sonra, biriktirdiklerimin hepsi kağıt üzerine dökülünce, olaylar tersine dönüyor.

Yayınlanan bütün dergileri alıyorum. *Bolşevik*'i düzenli olarak okuyorum, ve bunun yanında bütün edebi eleştiri dergilerini. Roman olarak ise, şu ya da bu şekilde bir isim yapmış olan her yeni kitabı okuyorum. Bir insan yayınlanan bütün eserleri okuyamaz tabii ki.

Romanıma başlamadan önce, sekiz ayımı inceleme için harcadım. Bu sekiz áy süresince dünya edebiyatının önemli eserlerini okudum. *Savaş ve Barış, Anna Karenina,* ve diğer birçoğu gibi kitapları tekrar tekrar okudum.

... Yazarlar Kongresi bana bir hareket hattı verdi. Özellikle Gorki'nin konuşması, ve Jdanov yoldaşınki. Üç hafta önce Kongre'nin stenografik kaydının bir kopyasını aldım. Bunu bir kez daha inceleyeceğim, bütün ayrıntılarıyla...

Her yönden iyiyim. Sağlıktan'başka hiçbir şeyden yoksun değilim. Neşem yerinde; kafam berrak. Mutlu bir adamım, ve bu uyduruk değil.

SELAM YAŞAM!

Lenin Madalya'sının alınması üzerine yapılan konuşma
Sochi, 24 Kasım 1935

Ülkemizin devrimci Hükümeti bana büyük bir ödül vermeyi kararlaştırdı. Cevap olarak ne söyleyebilirim? Her zaman, o mükemmel insanların, kahramanca savaşım yılları sonrasında bize Sosyalizmin Vatanı'nda yaşama zevkini tattıran Eski Bolşevikler'in yaşamlarını kendi yaşamlarımıza örnek almak için çaba harcadık. Biz, gençlik, her zaman onlara benzemeye çalıştık. Onlara saygı duyduk. Komutanlarımıza, liderlerimize kalp ve

ruhlarımızla bağlandık. Ve hastalık beni yatağa bağladığında, sınıfımızın yeni kuşağının, koşullar ne olursa olsun asla teslim olmayacağını öğretmenlerime, Eski Bolşevikler'e göstermek için sahip olduğum herşeyi verdim. Hastalığımla savaştım. Beni saflardan ayırmak, koparmak istedi, ama ben, "Teslim olmayacağım!" dedim. Zaferden emindim. Devam ettim, çünkü Parti'mizin hassas ilgisini gördüm. Ve bugün hayatı mutlulukla karşılıyorum, çünkü beni saflara geri döndürdü.

Ancak Leninist Komünist Parti, kendimizi Devrim'e fedakârca adama ruhuyla bizi eğitebilirdi. Her genç işçi için arzum, kahraman bir savaşçı olmak için çaba harcamasıdır; çünkü bir kişi için işçi sınıfının, Parti'nin gerçek bir evladı olduğunu bilmekten daha büyük bir mutluluk olamaz. Şunu söyleyebilirim: başka türlü olamazdı. Vatanımızdaki genç insanlar başka türlü olamazlar; çünkü onların arkasında on sekiz yaşındaki ülkemiz duruyor, genç ve güzel, sağlıklı ve güçlü. Ülkemiz — onu düşmanlara karşı savunduk; onun bugün olduğu hale getirilmesine yardım ettik. Ve şimdi mutluluk dolu bir hayata giriyoruz, ve önümüzde daha parlak bir gelecek uzanıyor — o denli parlak bir gelecek ki, hiç kimse onu elde etmek için mücadele etmemizi engelleyemez. Ve böylece, *Pravda*'nın yazmış olduğu gibi, kör savaşçı, halkının büyük yürüyüşüyle, uygun adım ilerliyor.

Selam yaşam, dünya devriminin bayrağını açmış olan vatanda!

Selam mücadele! İleri, şanlı ülkemizin genç insanları!

Genç Anavatan'ımızın değerli evlatları olun!

Yaşasın bizi Komünizm'e götüren güçlü Parti'miz!

İNATÇI ÇABA, YORULMAK BİLMEZ İNCELEME

Azov-Karadeniz Bölgesi'nin bir yazarlar kongresine hitaben konuşma*
6 Aralık 1935

Değerli yoldaşlar! Kalpten Komünist selamlarımı kabul edin!

Yoldaşlar, kongrenize oy hakkına sahip delege olarak kabul edildim. Sizi doğrudan, kongre platformundan selamlayamadığım için çok üzgünüm. Ancak günümüzde teknik gelişme o kadar ilerledi ki, bizi ayıran uzaklığa rağmen sizinle konuşma olanağına sahibim; açılışını dün radyodan büyük ilgiyle dinlediğim bu kongreye aktif olarak katılma olanağına sahibim. Ve burada, edebiyat dünyasına yeni katılmakta olanlarınızı selamlamak için birkaç söz söylemek istiyorum. Gençliğimiz, eski kalem ustalarına katılmak üzere ilerleyen genç insanlarımız hakkında çok şeyler duyuyoruz. Onları iyi tanıyorum, ve kalpten seviyorum — ülkemizin mükemmel gençliğini.

Ben bizzat Genç Komünistler Birliği tarafından yetiştirildim, ve bir kardeşiniz olarak sizleri selamlıyorum.

Yazmayı hayattaki işiniz olarak seçtiniz; ve, bu kongreye gelerek, şu büyük soruyu beraberinizde getiriyorsunuz: bir insan nasıl yazar olur? Gençliğe göre, öyle görünüyor ki, bunun için açık, harikulâde bir reçete olmalı. Edebiyat ustaları, yazmanın bir iş olduğunu iyi bilirler — zahmetli, ancak aynı zamanda sonsuz mutluluk veren bir iş.

---

* Ostrovski'nin Orehovoya Ulitsa 47, Sochi'deki dairesinden radyo yayınıyla verildi. —*Red.*

Her insanın bir yazar olabileceğini size söylemeliyim, genç yoldaşlarım. Ancak bu inatçı çaba, ve yorulmak bilmez inceleme gerektirir; yeni bilgi için durmayan bir arayış, insan kültürünün zirvesine ulaşmak için sarsılmaz bir arzu gerektirir. Bunu anlamalı ve her zaman hatırlamalısınız. Bu olmadan, şurada burada parlak yetenekle dikkat çeken kitaplar yazabilirsiniz; ancak gerçek boyut ve kapsamlarda eserler asla yaratamazsınız.

İzin verin, size kendi tecrübemi anlatayım. On beş ya da on altı yıl önce sonsuz bir mücadeleye, tarihi olaylara tanık oldum ve katıldım. Kahraman savaşçıların eylemlerini gördüm. Ancak o zaman bilgisiz bir genç olarak, şimdi inatlı bir inceleme sonrasında yazdığım gibi bir kitap yazmış olabilir miydim; şimdi yazdığım gibi, devrimci mücadele teorisinin anlayışıyla, o zaman tanık olduklarımı genelleme yeteneğiyle donatılmış olarak yazmış olabilir miydim? Hayır, olamazdım. Çünkü yalnızca görmek, gözlemlemek, hissetmek yeterli değildir. Yazmak için incelemeniz, hayat hakkında kapsamlı bir bilgiye sahip olmanız gerekir, dünya kültürünün en güzel eserlerini tanımanız gerekir — bakış açınızı genişletmeniz ve pratik tecrübeyi Marksist-Leninist teori ışığında irdelemeyi öğrenmeniz gerekir. Ancak bundan sonra, kalemi kağıda çalarak, kişisel gözlemlerinizi genelleştirerek, yazdığınız eserin gerçek değerinden emin olabilirsiniz.

Ve işte bu yüzdendir ki, bir yazarın biyografisi konusu çok önemlidir. Genç bir yazar, ancak bir insan, bir savaşçı olarak kendisini geliştirirse, bütün ülkemizle uygun adım hareket ederse, bir yazar olarak kendisini geliştirebilir. Bir gün içinde olgunlaşamazsınız. Bu olanaksızdır. Ve geçmişin engin kültürel mirasına bir hamlede hakim olunamaz. Genç yoldaşlarımız bunu hatırlamalıdırlar. Ona hakim olmak için sürekli sebat, çok

büyük, yorulmak bilmez çalışma gerekir. Ama, bu çalışma süreci, üstesinden gelinecek sorunlar,kalbi öylesine okşayan bir mutluluk getirir ki! Yazar olmayı arzuluyorsunuz. Ancak bir yazarın aynı zamanda bir öğretmen olduğunu bilmelisiniz. Ve yalnızca öğrettiği kişilerden daha fazla bilgi sahibi olan bir kişi öğretebilir — onlara anlatacak bir şeylere sahip olan bir kişi. Okuyucularımız, milyonlarcası, çok geliştiler, herşeyin ayrımındalar. Bilgi bakımından çok şey kazandılar; ve onlar için yazdığımız kitaplar sıkıcı ve vasat olursa, bizi affetmeyeceklerdir.

Ve bu yüzden, biz yazarlar, ilerlemenin ön saflarında yer almalıyız — en gerideki yük trenleri boyunca ağır aksak yürümemeliyiz. Geride kalan bir yazar, kendisini geride bırakanlara akıl veremez, buna hakkı yoktur.

Yazar, hayattan, mücadeleden uzak duramaz — laboratuarında tek başına, yazmanın kimyası ve anatomisiyle oyalanan bir burjuva bilimadamı gibi. İlgisiz bir seyirci olamaz.

Yalnızca en ön saflarda yürüyen, mücadelenin ateşiyle tutuşan, her yenilgide kalbi kanayan, her zaferde halkımızla birlikte mutlu olan birisi — ancak o, heyecanlandırıcı ve gerçekçi bir kitap yazabilir, çağrı niteliği taşıyan bir kitap. Bizim edebiyatımız gerçeğin edebiyatıdır, insanoğlunun bugününün ve geleceğinin sosyalist gerçeğinin.

Emekçilerin bir avuç asalak tarafından uğratıldıkları korkunç zulme tanık olan burjuva yazarları sürekli olarak okuyucularına yalan söylemek zorunda kalırlar. Ne de olsa günlerini emekçileri zalimce, acımasızca terleterek, akşamlarını ise aile sevgisi, karısı ve çocuklarını okşamak

gibi sevimli sahnelerle geçiren bir banker ya da tüccar hakkında güzel sözler söylemek kolay değil. Ancak biz—bizim yalana hiç ihtiyacımız yok. Hayatımız, neredeyse inanılabileceğin ötesinde güzel romantik. Bize sonsuz mükemmel temalar ve mükemmel karakterler sunuyor — üzerimizde patlayan, zihinlerimizi dolduran, güç ve güzellikte birbiriyle yarışan, ordular dolusu. Hayata güçlükle ayak uydurabiliyoruz, onun çabuk, şiddetli ilerleyişine. Bugün bile, geleceğin mükemmel yeni insanlarının önümüzde şekillendiklerini görüyoruz — dünyanın daha önce hiç görmediği insanlar, Komünizmin insanları. Ve biz bu komünizm insanlarını kitaplarımızda resmetmeliyiz. Yaşam bize ne büyük bir materyal zenginliği sunuyor! Bir konu serveti! Bazı insanlar, şu ya da bu konu hakkında, "o eskidi" diyorlar bazen; "onun zamanı geçmiş". Yanlış! Bir konunun zamanının geçmesi diye bir şey olamaz. İç Savaş'ı eski, zamanı geçmiş bir konu olarak nitelendiren insanlar var. Hiç alakası yok! Bundan on yıl, hatta yüz yıl sonra da, hâlâ taze olacaktır, hâlâ harika bir konu olacaktır — yeter ki, bunu daha da gerçekçi ve daha da canlı bir şekilde yeniden resmedecek yetenek bulun! Ama bunu ancak sürekli ilerlersek, sürekli, yorulmak bilmeksizin bilgimizi ve yeteneğimizi artırmak için çalışırsak yapabiliriz.

Biz, genç edebi kuşak, bu şekilde gelişmeliyiz. Ve ancak bu şekilde geliştiğimiz taktirde, şanlı ülkemize yakışacak kitaplar yazabiliriz.

Selam Sovyet edebiyatımız, onun Komünist ahlâk kodeksi, onun gerçeği!

Yaşasın Komünist Parti'miz ve onun büyük lideri, öğretmenimiz, çağımızın muhteşem insanı Jozef Vissarionoviç Stalin!

EN MUTLU YILIM

1 Ocak 1936'da *Izvestia* gazetesinde yayınlanan bir makale

Birisi, hayatımın hangi yılının bana en büyük mutluluğu getirmiş olduğunu soracak olsa, sadece şu cevabı verebilirdim:

"1935".

İradesi ve kararlılığı ile ülkesinin övgüsünü kazanan bir savaşçının mutluluğunun ölçüsü olamaz; eğer göğsünün üzerinde, kalbinin attığı yerde Lenin Madalyası taşıyorsa.

1935 yılı, benim için, yaratıcı çalışmamın, inceleme ve gelişmemin, ilerleyişimin ilk aşamasını tamamlayan tatmin edici bir yıl oldu.

1936 yılını umutlarla, yaratma özlemiyle, sonsuz bir çalışma isteğiyle dolu olarak karşılıyorum. Bu istekle hareket ederek, yeni romanım *Fırtına Çocukları*'nı yazmak için başvurmak zorunda olduğum ulusal arşivlerimize daha yakın olmak amacıyla Moskova'ya geldim.

2 Ocak, Moskova'daki ilk çalışma günüm olacak. Bu tarihte İç Savaş'la ilgili dökümanlar üzerinde çalışmaya başlayacağım.

Saygıdeğer dostlarım olan doktorlarımın, Moskova yolculuğundan sonra, bugünler boyunca beni dinlenmeye ikna etmeleri pek kolay olmadı —hemen, gecikmeksizin çalışmaya koyulma isteği bende o denli hakimdi.

Stahanovistlerimizin, o en mükemmel kahramanlarımızın — fabrikalarımız ve inşa projelerimizin yıldırım işçilerinin ateşli konuşmalarını okuduğumda; emeğin mutluluğu ve bu emeğin getirdiği sonsuz tatmin

duygusundan esinlenen konuşmalarını okuduğumda, duygularını kalben ve ruhen anlıyorum. Ben de, günün yoğun çalışmasından sonra, yorgun ama mutlu bir şekilde uykuya daldığımda, her zaman aynı duyguları hissediyorum.

Son birkaç ay içinde yeni romanım üzerinde çalışmadım. Koşullar, beni, bu çalışmayı bir kenara bırakmaya zorladı. Şimdi kahramanlarıma dönüyorum, karla kaplı Ukrayna'da, 1919 kışına dönüyorum. Andrei Ptaka önümde canlanıyor, hayattaymış gibi canlı — kıvır kıvır soluk sarı renkteki saçlarıyla genç ateşçi. Gri gözleri, o kadar cesaretli, sert bir serzenişle üzerime çevrilmiş.

"Bizi hayal kırıklığına uğrattın kardeş. At ayaklarının çıkardığı gürültüyü duyamıyor musun? Bizi savaşa göndermenin zamanı geldi!"

Ve onun yanında, — güzel, siyah gözlü Olesya Kovallo. Olesya'yı kalpten seviyorum. Biliyorum, iyi bir Genç Komünist olacak, ve babasına — Bolşevik yeraltının üyesi yaşlı makinist Kovallo'ya yardım edecek.

Ellerinizi sıkıyorum genç dostlar, ve sizden tekrar ayrılmayacağıma söz veriyorum.

ONUNCU BİRLİK KONGRESİ'NE RAPORUM

Sovyetler Birliği Leninist Genç Komünistler Birliği Onuncu Kongresi'ne hazırlık döneminde, 7 Ocak 1936'da yazılan bir makale.

Bu kongre çok dikkate değer bir zamana, Sosyalizm'in Vatanı'nda eşi görülmemiş başarı ve zafer

zamanlarından birisi olarak tanımlanabilecek bir zamana denk geliyor.

Her yeni yıl hayatımıza o kadar büyük değişiklikler getiriyor ki, dönüp geçmişe baktığımızda, yeni hayatı, yeni ilişkileri, yeni kültürü, yeni ulusal serveti inşa edişimizin kapsamı ve sürati karşısında şaşırıyoruz. Sosyalizmin ulusal ekonomimizdeki, onun bütün alanlarındaki zaferi, ancak şimdi, proletaryaya karşı olan bütün sınıf kuvvetlerinin tamamen bozguna uğratılmış oldukları bu zamanda mümkün olan, ulusal servetimizin büyümesi; üretici güçlerimize ket vuran muhafazakâr standart ve normları paramparça eden ve emek kahramanlığının seçkin örneklerini sunan güçlü Stahanovist hareket; bütün halkımızın kültür ve bilginin zirvelerine doğru güçlü ilerleyişi — bütün bunlar, Parti'nin gerçek yardımcısı olan Genç Komünistler Birliği'ni, Birlik'in Onuncu Kongresi'nin çözmesi gereken ciddi ve önemli sorunlarla karşı karşıya getiriyor.

Ülkemiz gençliğinin eğitimi, onların Bolşevik, Komünist eğitimleri — Leninist Genç Komünistler Birliği'nin temel görevlerinden biridir. Her birimizden —Birlik'ten yetişen, onun saflarında eğitilen ve öğrenim gören genç yazarlardan— Birlik'in zafer kongresine bildirmemiz gerekenleri istemesi tamamen yerinde olacaktır.

Birlik'in, Birlik'imizin devrimci geleneklerine bağlı kalarak, savaş alanından verilen bir raporda olduğu gibi, özetle, kısaca cevap veriyorum.

Onuncu Kongre'yi, saflarındaki bir savaşçı, Leninist Genç Komünistler Birliği'nin aktif bir üyesi olarak karşılıyor olmam, benim en büyük mutluluğumdur; Birlik içinde ve Birlik için yapmakta olduğum çalışma bana halen bu üyeliğin yüksek onurunu veriyor. Kongre, beni,

Fırtına Çocukları olarak adlandırılacak yeni bir roman üzerinde çalışırken buluyor. Bütün günlerim, karakterler topluluğum —Sovyetler'in yönetimi için savaşan genç savaşçılar— arasında geçiyor; ve kalbim ve zihnim, bugün Birlik'e ayrılmaz bir şekilde bağlanmış olan İç Savaş'ın kahramanlık yıllarının Genç Komünistler Birliği ile dolu.

Genç yoldaşlarımıza, gerçek, canlı bir jandarmayı hiçbir zaman görmemiş olan yoldaşlara, — bu yoldaşlara, mevcut mutluluğumuz, mevcut güzel ve mutlu yaşamımızın, emekçilerin değerli evlatlarının kanları pahasına kazanıldığı günler hakkındaki gerçeği göstermek; onlara emekçilerin ezeli düşmanlarına — sömürücülere karşı, zindancılara karşı verilen şiddetli mücadeleyi göstermek amacıyla çalışıyorum. Ekim günlerinde doğmuş olan bu şanslı genç insanlar, işçi sınıfının özgürlüğünü nasıl — ne derecede büyük çaba pahasına kazandığını öğrenmelidir. Ancak kalplerinde bunun bilgisi olduğu taktirde, Sosyalizm'in genç kuşağı, Sosyalist Anavatan'ı silahlı, haydut faşizme karşı savunarak, büyüklerinin bağlılığıyla karşı koymak için silahlanmış olacaklardır.

Bu roman üzerinde çalışırken, Birlik'in bugünkü hayatı ile çok yakın bir bağ içinde yaşıyorum. On yedi yıl önce, Birlik'in üyesi olduğum kasabadan, Ukrayna Birlik Kongresi'ne delege olarak seçilmiş bulunuyorum. O kongrede konuşma yapmaya hazırlanıyorum; ve konuşmam günümüzün genç insanlarına adanacaktır.

Ne çeşit genç insanlara ihtiyacımız var? Hayat, günümüz genç insanlarından çok şeyler talep ediyor. Devrimci vatanımızın gençleri, kapitalist ülkelerin gençlerinden şaşılacak derecede farklı.

On sekiz yıllık mevcudiyeti boyunca, Birlik, gençlerimize şekil verdi. Onlar dış görünüm, kültürel

seviye olarak durmaksızın değişirlerken, devrimci proletaryanın geleneklerini, mükemmel tutkularını hiç değişmeden içlerinde taşıdılar.

Her zaman ve her yerde Genç Komünistler Birliği üyeleri, ileri gençlik, devrimci mücadeleye girdikleri o yılların ateşini, tutkularını kalplerinde taşırlar. 1917, 1919 ve 1920'nin — İç Savaş döneminin Birlik üyelerini iyi tanırız; restorasyon döneminin, yeniden inşa döneminin, büyük beş yıllık planlar döneminin Birlik üyelerini iyi tanırız.

Birlik üyesi, bugün, zamanımızı geçmişten ayıran yeni niteliklere sahiptir. Ülkemiz bu yıllar içinde ölçülemeyecek derecede ilerledi; ve toplumumuzun gençlikten istediği şeyler arttı.

Devasadır bu istekler, ülkemizin hedefleri ve umutları kadar devasa.

Ülkemizin genç insanları — onları ön saftaki savaşçılar olarak; teknik başarı ve kültürün zirvelerine tırmanan inşaatçılar olarak kavrıyoruz; çevik, neşeli, doymak bilmez bir şekilde bilgiye susamış; Komünist değerler tarafından yönetilen; kendilerini fedakârca Sosyalizm davasına adayan.

Ukrayna Birlik Kongresi'nde takdim edeceğim gençlik kavramım bu.

Özellikle Sovyet Vatanı'nın genç kadını üzerinde duracağım. Bütün güçlüklere rağmen, kuşağının genç erkeğinden hiçbir şekilde geri kalmıyor. Birçok şeyde, onu geride bırakıyor.

Kısa raporum burada bitiyor.

Selam, Leninist Genç Komünistler Birliği'nin Onuncu Kongresi, muzaffer gençliğin kongresi!

Yaşasın, bizi eğiten, bizi biz yapan Bolşevik Parti!

DOĞDUĞUM KASABANIN GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ ÜYELERİNE

Ukrayna Leninist Genç Komünistler Birliği, Şepetovka Bölge Konferansı'na Kutlama Mesajı.

Sevgili Yoldaşlar!

Ellerinizi sıkıca sıkışımı hissetmenizi nasıl da isterdim — kalbimin atışını hissetmenizi, ve onun size bağlılığını, benim genç dostlarım! Size candan selamlarımı yolluyorum. Şepetovka Bölgesi'nin beni bölge konferansı delegelerinden birisi olarak seçtiğini bilmek gurur verici bir duygu. Bu onur ve bu güven için teşekkür borçluyum.

Bu yürekten sözleri konferansınızın kürsüsünden söyleyemiyorum. Ancak sizinleyim. Saflardayım. Birlik'in önümüzdeki onuncu kongresini bir savaşçı ve bir Birlik üyesi olarak karşılıyorum. Çalışmamla, Birlik içinde ve Birlik için yaptığım çalışmayla, bu yüce onuru elde etmeye hak kazandım. Parti üyelik kartımın içinde, onun küçük oğlu bulunuyor; Leninist Birlik'e üyelik kartım, Birlik içindeki bütün yaşamımın tanığı olarak, mukaddes ve değerli.

On yedi yıl önce, 1919'da — Genç Komünistler Birliği üyesi — beşimiz vardık Şepetovka'da: Şepetovka Parti Komitesi ve Devrimci Komite tarafından örgütlenen bir grup. Bu beş kişiyi romanım *Ve Çeliğe Su Verildi*'de tasvir ettim. Bugün, burada yüzlerceniz var — hatta binlerceniz. Büyük Parti'miz önderliğinde, Leninist Birlik gelişti ve güçlendi. Yeni genç savaşçılar ortaya çıktı — o ilk günlerde onlar daha çocuktu. Komünizm davasına fedakârca bağlı devrimci genç kuşağın safları genişliyor, ilerliyor. Şepetovka'nın ilk Birlik üyeleri, Leh toprak sahiplerine, Petlura'ya ve her tür ve eğilimden haydut

çetelerine karşı savaştılar. Ve siz yoldaşların temsil ettiğiniz İkinci Birlik kuşağı da, ilki gibi kahramanca savaşacaktır.

Sınır bölgelerinde Birlik çok özel bir sorumluluk taşıyor.

Uyanıklığınız asla gevşemesin, Parti'mizin sadık yardımcıları!

Kardeşçe selamlar, doğduğum kasabanın Birlik üyeleri!

Selam, halk düşmanlarına karşı şiddetli mücadeleyle kazanılan mutlu yaşamımız!

Yaşasın bizi zafere götüren Lenin ve Stalin'in yüce Partisi!

Nikolai Ostrovski

Moskova, 1 Şubat 1936

YAZARIN ŞANLI GÖREVİNİ YÜCE TUTUN

Sovyetler Birliği Leninist Genç Komünistler Birliği Onuncu Kongresi'nde yapılacak konuşma için hazırlanan notlar.
Moskova, 17 Nisan 1936

Değerli yoldaşlar, bu kürsüye derin bir endişe ve üzüntü duygusuyla çıkıyorum; çünkü burada oldukça sert bir şekilde eleştirilen "insan ruhunun mühendisleri" taburunun bir savaşçısıyım. Güçlü uluslar birliğimizin

genç muhafızları hakkında tartışmak üzere bugün biraraya toplandığımızda ne buluyoruz? Kendi gözünüzle görebilirsiniz: bütün hayat hızla ilerliyor. Bolşevik Parti önderliğindeki kurtulmuş halk, başarının yepyeni zirvelerine ulaşıyor. Ancak, bu muzaffer ilerleme içinde, açıkça söyleyecek olursak, "insan ruhunun mühendisleri" taburu, kendisine verilen hayati derecede önemli görevlerde tökezliyor. Ne görüyoruz? Ateş hattında, bir müfreze; ileri, cesaretli savaşçı. Bunlar, hızlı, muzaffer ilerlemede geride kalmıyorlar. Silahları hiçbir paslanma belirtisi göstermiyor. Aleksander Fadeyev, Kızıl partizanlarını ateş hattına getirdi; Şolohov, Kazak Bolşevikleri'ni durgun Don boyunca topluyor; Vsevolod Vişnevski, devrimci Baltık denizcilerini savaşın içine soktu. Yanovski, *Atlılar*'ıyla birlikte saflarımızdaki yerini almaya geldi. Evet, ve yaklaşık bir düzine daha iyi savaşan adam. Bütün müfreze bu. Peki, ya gerisi nerede? Çünkü ne de olsa, taburumuzun mevcudu hemen hemen üç bini buluyor! Uzun boylu, gri saçlı tabur komutanımız —ünlü ve şanlı, sanatının büyük üstadı— bıyığını burarak, haşin bir şekilde fısıldıyor: "Eh, ama bu artçılar benim için çok fazla! Ön hattın elli kilometre ya da daha fazla gerisinde kahvaltı ediyorlar zannediyorum. Mutfakları bataklığa saplanmış, oralarda bir yerde. Kırlaşmış başıma utanç yağıyor."* Tabii ki bu bir şaka, acı bir şaka; ama az gerçek payı yok içinde!

---

* Ostrovski, "insan ruhunun mühendisleri taburu" terimiyle, Sovyet yazarlar topluluğunu kastediyor. Atıfta bulundukları, Aleksander Fadeyev'in *Ilezimet,* Mihail Şolohov'un *Durgun Akardı Don* ve Yuri Yanovski'nin *Atlılar;* Vsevolod Vişnevski'nin *İyimser Trajedi,* ve kendisinin *Biz Kronstadlılar* adlı film için yazdığı senaryodur. Gri saçlı yazarlar taburu komutanı, Sovyet Yazarlar Birliği'nin Başkanı Maksim Gorki'dir. —***Red.***

Genç insanlarımız, yaşamak istiyorlar, bilgi, müzik ve edebiyata karşı istekliler — genç insanlarımız, sözlerin ve müziğin ruhlarına ulaşacağı dillerde dolaşan şarkılar, güzel ve canlı şarkılar için şairlerine, yazarlarına bakıyorlar. Canlı, heyecan verici, gerçekçi, yetenekle yazılmış kitaplar için yazarlarına bakıyorlar. Ve gençliğimize aradığı şeyi vermek bizim için bir onur meselesidir. Sovyet edebiyatı, bu istekleri karşılayacak yaratıcı yeteneğe sahip mi?

Evet.

GÖZLER ZİRVEDE

Bırakın daha az kitap olsun, eğer gerek duyulursa; ancak kitaplar iyi olmalı. Kitaplıklarımızda vasat eserlere hiç yer yok. Hiç kimsenin zaman çalmaya, dürüst işçinin boş zamanını çalmaya hakkı yok.

Ancak öğretilecek kişilerden daha fazlasını bilen biri öğretebilir.

Yazar, insanların kafasında halen bulunmaya devam eden kapitalizmin kalıntılarını kökünden temizlemeyi kendine görev bilmelidir.

Okurumuz, sert, acımasız bir eleştirmen haline geldi. Hiç kimse onunla alay etmeye kalkışmasın. Halk aldatılamaz. Bu yürümez. Okurumuz, yazınızdaki yanlış, candan olmayan, ya da yapmacıklı her şeyin farkına varacaktır. Daha kitabınızı bitirmeden, sert bir kınama sözüyle bir kenara fırlatacak ve onu her yerde kötüleyecektir. Ve bir kez kaybedilen iyi ününüzü tekrar kazanmanız kolay olmayacaktır.

Sovyet vatanında yazarın yüce görevine önem vermeliyiz. Ve yazar, ancak dürüst emekle, biliyoruz ki; ancak yorulmak bilmez emekle, fiziksel ve ruhsal enerjisinin her zerresini yoğunlaştırarak, durmaksızın, inceleme ve tekrar tekrar incelemeyle; yalnızca mücadeleye ve inşa çalışmasına doğrudan katılma yoluyla kendisine ön saflarda bir yer kazanabilir. Eski başarılara hiçbir şekilde bel bağlanamaz, geçmiş zaferlerle zaman geçirilemez. Hepimiz biliyoruz, ülkemizin ileri insanları, Stahanovistler, hiçbir zaman başarılarla yetinmezler. Her zaman, kahramanca çalışmalarıyla, emekte önderliği ellerinde tutmak için çaba harcarlar. Bu, onlar için bir onur meselesi haline gelmiştir. Ama, iyi bir kitap yazmış olan pek çok yazar, bu başarısıyla yan gelip yatma eğilimi gösterir. Ama hayat hızla ilerliyor. Hayatın tembelliğe karşı hiç acıması yoktur. Ve hayat bu türden yazarları geride bırakır. Bu, onların trajedisidir.

ŞÖHRET "TEHLİKESİ"

Vatanın, bir yıldırım işçi olarak elde ettiği başarılar için genç bir savaşçıya şöhret vermesi, o kişinin ayağının altındaki toprağı unutma hakkını kazandığı anlamına gelmez. Ayaklarınızı doğduğunuz toprak üzerine sıkıca basın. Kollektifin hayatını yaşayın ve hatırlayın; sizi bu kollektif eğitti. Kollektiften ayrıldığınız gün, sonun başlangıcı olacaktır. Alçakgönüllülük savaşçıyı güzelleştirir. Kibir ve kendini beğenmişlik, kapitalist geçmişten gelir. Bunlar bireyciliğe dayanırlar. Savaşçı ne kadar alçakgönüllü olursa, o kadar fazla takdir kazanır. Ve, bu yazarların en samimisi için de geçerlidir.

YENİ DUYGULAR

Dostluk, dürüstlük, kollektivizm, insancıllık — bunlar bizim yoldaşlarımızdır. Cesaret ve kahramanlığın eğitimi; Devrim'e fedakârca bağlılık, ve düşmana karşı nefret duymak — bunlar bizim yasalarımızdır. Silahlanmış bir düşman vatanımızda ölüm ve imhadan başka bir şey bulmayacaktır. Silahını indiren ve savaşmayı bırakan bir kapitalist ordu askeri artık bir düşman değildir. Kendisinin beynini temizlemesine ve silahını kendi zalimlerine yöneltmesine yardım ederiz. Ancak — elinde silahla gelen düşman için nefretimiz hiçbir sınır tanımaz. Sovyet vatanının genç savaşçısının, silahlı mücadelede bir tek amacı, bir tek emeli vardır: düşmanı yok etmek. Anavatan için duyulan sevgi, düşman için duyulan nefretle birlikte daha da artar — ancak bu tür bir sevgi bizi zafere götürür. Ve nefret etmek için, halk, düşmanı tanımalıdır, onun alçaklığını, hainliğini, gaddarlığını bilmelidir. Bunu anlatmak ise yazarın görevidir.

GORKİ'NİN ÖLÜMÜ ÜZERİNE BİR TELGRAF

Bu yeri doldurulmaz kayıpla ruhumun derinlerinden sarsıldım. Gorki bizi terketti. Korkunç bir düşünce. Daha dün yaşıyordu, düşünüyordu, yaratıcı dehasının o denli bağlı olduğu Anavatan'ımızın büyük zaferlerinin mutluluğunu bizimle birlikte yaşıyordu. Kendisinin kaybı

ile, bizzat örgütlediği ve etkilediği Sovyet edebiyatının üzerine ne kadar ağır bir sorumluluk düşüyor!

Elveda, sevgili Gorki, sevgili, unutulmaz!

Nikolai Ostrovski

Sochi, 19 Haziran 1936

RÖPORTAJ

***News Chronicle* Moskova muhabiri Rodman'a verilen mülakat**
30 Eylül 1936

Rodman: Londra'dan döner dönmez, Moskova'da sizi ziyaret etmeyi planladım, ancak sizi orada bulamadım. Sochi'ye gitmek üzere yola çıkmıştınız.*

Ostrovski: Evet, 15 Mayıs'ta Moskova'dan ayrıldım.

Rodman: Yaz aylarında nerede çalışıyorsunuz?

Ostrovski: Burada, bu taraçada, ya da verandada. Bu yerler hem serin, hem de gölgelik.

Rodman: Biliyor musunuz, bu günlerde yurtdışında çok geniş çevrelerde okunuyorsunuz.

Ostrovski: Evet, öyleymiş. Kitabım Fransızca, Hollandaca ve İngilizce'ye tercüme ediliyor. Sovyet yazarlarının eserlerinin yabancı dillere tercüme edilmesinden sorumlu yoldaş, bir İngiliz yayıncıyla

---

* Muhabirin bu röportaja katılımı, Rusça kayıttan yeniden tercüme edildi. —***Red.***

anlaşma imzaladı — ancak hangisiyle olduğunu bilmiyorum.

Rodman: Belki Gollancz. Ya da Unwin olabilir.

Ostrovski: İngilizce baskısı biraz kesilecek — elli üç sayfa. Ancak sırf ticari nedenlerden ötürü; politik bir nedenden dolayı değil. Tercümesi üç ay önce bitmişti, bundan dolayı, sanırım kısa bir süre sonra yayınlanacaktır. Kitap, Çekoslovak ve Japon dillerinde yayınlandı. Kanada'da yayına hazırlanıyor. New York'ta *Novy Mir* gazetesinde Rusça olarak tefrika halinde yayınlanıyor.

Rodman: Ve Çeliğe Su Verildi'yi okumaya kısa süre önce başladım, ve henüz fazla ilerleyemedim. Rusça'yı okumak benim için zor oluyor. Sovyet edebiyatından çok az sayıda eser İngilizce'ye çevrildi.

Ostrovski: Bu doğru. Yalnızca *Durgun Akardı Don,* ve *Toprak Çevrildi*'nin bir kısmı... Japonca'da yayınlanması benim için büyük bir süpriz oldu. Orada jandarma sansürü çok katı.

Rodman: Ancak bu yalnızca politik yönden tehlikeli şeylere uygulanıyor. Japonya çok büyük bir aydın kitlesine sahip.

Ostrovski: Ve Çeliğe Su Verildi size göre tehlikeli değil mi?

Rodman: Kitabı bu konuda yargıda bulunmaya yetecek kadar okumadım. Ancak yurtdışında sizin kişiliğinize yönelik büyük bir ilgi olduğunu biliyorum. Kişiliğiniz kitap içinde büyük bir rol oynuyor — öyle değil mi?

Ostrovski: Başlangıçta hikayenin otobiyografik olduğunu şiddetle inkar etmiştim. Ancak bunu daha fazla inkar etmenin bir anlamı yok. Kitap gerçeği anlatıyor, en

ufak bir abartma olmaksızın. Biliyor musunuz, onu yazan bir yazar değildi, Daha önce tek satır bile yazmamıştım. Yalnızca bir yazar olmamakla kalmayıp — edebi çalışmayla da hiçbir ilişkim yoktu, hatta gazete yazılarıyla bile. Kitap, bir Genç Komünistler Birliği fonksiyoneri olan bir ateşçi tarafından yazılmıştı. Bana rehberlik eden tek şey, doğru olmayan hiçbir şeyi söylememe kararlılığıydı. Ve sonra, hayatımın hikayesini yazmaya başladığımda, bunun yayınlanmasını hiç düşünmemiştim. Kitap, Gençlik Tarihi yayın kurulu için tasarlanmıştı — İç Savaş'ın, ve işçi sınıfı örgütlerinin inşası, ve Ukrayna'da Genç Komünistler Birliği'nin kuruluşunun bir kaydı olarak. Ancak yoldaşlar kitabın edebi değere de sahip olduğunu hissettiler. Bir roman olarak alındığında *Ve Çeliğe Su Verildi*'de profesyonel bir yazarın asla izin veremeyeceği birçok eksiklik bulunuyor. Kitapta bir ya da iki kez adı geçen ve bir daha değinilmeyen çeşitli episodik karakterler var. Ancak bu kişiler gerçek hayatta da vardılar, ve bundan dolayı, kitabımda da varoluyorlar. Eğer kitabı bugün yazsaydım, daha düzgün, daha iyi yazılmış olurdu; ancak önem ve cazibesinin büyük bölümünü yitirmiş olurdu. Kitapta nelerin olduğu anlatılıyor, nelerin olmuş olabileceği değil. Gerçeğe sıkı bir şekilde bağlı kalınarak yazılmıştır. Ve bu, onun esas üstünlüğüdür. O bir hayal ürünü değildir, ve bir öykü gibi yazılmamıştır. Bugün, bir yazar gibi yazmaya başladım — hayatta karşılaşmadığım karakterler yaratarak; asla katılmadığım olayları betimleyerek.

Rodman: Pavel'in eve annesine gelişini betimleyişinizi okurken, Romain Roland'ı aklımdan geçirdim. Sizin o denli kısaca anlattığınız şeyden tüm bir bölüm yapardı. Ancak bu son derece ilgi çekici — ve ben, bildiğiniz gibi, eleştirel bir okuyucuyum. Gerçek bir

yazarın doğuşuna tanık oluyorum gibi geliyor bana. *Fırtına Çocukları*'nın nasıl bir kitap olacağını şimdiden merak ediyorum.

Ostrovski: Stil ve kurgu bakımından ilk kitabımdan farklı olacak. Umarım, hikaye okuyucunun ilgisini çeker — belki de romantik ortamdan dolayı büyülenir; ancak kitabın *Ve Çeliğe Su Verildi* kadar önem taşıması çok zor. Bu tamamen bir hayal ürünü. Ne karakterler, ne de onların eylemleri somut gerçekleri yansıtmıyorlar. Gerçeği çarpıtmadığı taktirde, tarihin akışını örneklerle açıklamak sanatçının hakkıdır.

Rodman: Ve Çeliğe Su Verildi toplam olarak kaç adet bastı?

Ostrovski: Şu ana kadar 1.500.000. Ancak bu yıl içinde yayınlanacak birkaç baskı daha var, ve bu, toplamı 1.750.000'e ya da belki 2.000.000'e çıkaracak.

Bu son iki-üç yıl içinde elli iki baskı yapıldı — bunların otuz altısı bu yıl içinde. Bizim büyük ölçülerimiz için bile muazzam bir rakam bu. Kitap, okuyucuların kalbini kazandı, ve özellikle de gençliğin, çünkü edebi değeri bir yana —ki bu olmasaydı, hemen hemen hiç etki bırakamazdı—, oldukça gerçekçidir. Hikaye ettiği insanlara ulaştı, ve onlar bana yazdılar. Hiçbirisi olayların ya da karakterlerin herhangi bir şekilde değiştirildiğini yazmıyor.

Bütün karakterler, ve onların katıldıkları olaylar, bütün iyi ve kötü taraflarıyla, bütün acıları ve mutluluklarıyla, gerçekte oldukları gibi betimlenmişlerdir.

Rodman: Açık konuşacak olursam, beni en fazla etkileyen şey, sizin Komünizm davasına olan bağlılığınızdır. Hayat, bir insanı aktif olarak çalışmayacağı —diyelim bir atölyede ya da bir fabrikada— bir duruma

sokuyor. Ancak o başka çalışma yolları buluyor. Böyle bir insana saygı duymalıyız. İşte bu yüzden sizinle görüşmek istedim. Seçkin bir sanatçı olmanızın yanı sıra, hayatınız, sizin yapmakta olduğunuz gibi, çalışma, topluma yararlı olma isteğini aşılıyor. Parolanız, "Teslim olmak yok", attığınız adımların birçoğuna yön veriyor. Roland sizi görmeye geldi mi?

Ostrovski: Kendisi Moskova'da olduğu zaman ben orada değildim. Ancak SSCB'ne yapacağı gelecek ziyareti sırasında onunla görüşmeyi umuyorum.

Rodman: Bir gün, eminim, sizin hakkınızda bir kitap yazılacak. Henüz zamanı gelmedi, ancak artık yurtdışında tanınıyorsunuz. Önemli yazarlarla bağ kuracağınıza hiç kuşku yok. Ostrovski, kısa bir süre sonra, tıpkı kendi ülkesinde olduğu gibi, dünya çapında tanınacak. Burjuvazi, insan cesaretine değer veriyor. Sizin cesaretiniz Bolşevizm ruhundan ilham alıyor. Burjuvazi, Bolşevik cesaretin ne anlama geldiğini, ve Parti'nin onu nasıl eğittiğini öğrenmek zorunda kalacak. Bütün ülkesi tarafından sevilen, Hükümeti tarafından saygı gören ve üzerine titrenen bir adamı tanımayı kitabınızdan öğrenecekler.

Ostrovski: Yoldaş (bu sözden alınmayın. Bu söz, kendisine yüklediğimiz anlamla, Devrim tarafından yaratılan en mükemmel sözlerden birisidir), inançlarınızın neler olduğunu bilmek isterim.

Bir burjuva gazetesini temsil ediyorsunuz. Ama — kişisel inançlarınız? Eğer cesaret sahibi bir insansanız, gerçekçe cevap veriniz.

Rodman: Moskova'daki beş yılım süresince birçok Komünist arkadaş edindim, ve bana güvendiklerini biliyorum. Dışişleri Halk Komiserliği'nde dost bir gazeteci

olarak tanımıyorum. *News Chronicle,* liberal bir gazetedir. Birçok diğer gazetedeki görevimi bırakmak zorunda kaldım, çünkü onlar SSCB'ne karşı önyargılı bir tavır almaya başladılar. Çalışmak için buraya geldim, çünkü SSCB'nde yaşamak, sizin buradaki hayatınızı incelemek istedim. Bana göre, Komünizm'in uygarlığın bir sonraki safhası olacağına hiç şüphe yok.

Ostrovski: Hiç kuşkusuz! Ancak günümüzde kapitalist ülkelerdeki gazeteciler yalan söylemeye zorlanıyorlar. Bunun da ötesinde, bütün politik partilerin aktiviteleri sahte. Doğruyu söyleyemiyorlar, çünkü bu taktirde kitleler kendilerini terk eder. Hile yapmak, iki grubun desteğini ellerinde tutmak istiyorlar; yöneten grup ve emekçi kitleler.

Parti'mizin yüzde sekseni emekçilerden oluşmaktadır. Onlar dürüst işçilerdir; ve yalnızca onlar ülkeyi yönetme hakkına sahiptirler. Sanat eserlerini tahrip etmekle suçlanıyoruz. Ancak böyle bir iftiranın ne kadar alçakça olduğunu görüyorsunuz. Sanat hiçbir yerde ülkemizde olduğu gibi korunmamaktadır. Ve Shakespeare burada okunduğu kadar başka nerede okunuyor? Evet — barbar olarak adlandırılan işçilerimiz tarafından. Ve insanlık sorunu! Bunun kelimesini bile unuttuğumuz söyleniyor. Alçakça yalanlar! Gerçek şu ki, düşmanlara karşı insanca tutumumuz başımıza birçok dert açtı. Hayal ettiğimiz şey, tüm insanlık için yeni bir yaşam.

Rodman: Evet, burada, Sochi'de insan, Hükümet'in emekçilerin sağlığı ve dinlenmesi için gösterdiği ilgiyi görmezlikten gelemiyor.

Ostrovski: Bu daha başlangıç. Bir tekerlek harekete geçtiğinde, 1500 d/d'den başlayamaz. Bu aşamalı olarak gelir. Ve — Well'in *Gölgedeki Rusya*'sını hatırlıyor

musunuz? Kremlin'deki hayalperestler ve romantikler inanılmaz hikayeler uyduruyorlar! Büyük bir yetenek ve zekaya sahip bir adamın bu kadar dargörüşlü olması garip. İleriye bakarak (vakıa, çarpıtarak) bundan 1500 yıl sonra olacaklar hakkında olağanüstü hikayeler yazıyor; ancak bugün ülkemizde gerçekleşmekte olanları görmek istemiyor.

Rodman: Rolland, Barbusse — bugün Batı'daki entellektüellerle yaptıkları Komünizm hakkındaki tartışmalarda bu insanların söyledikleri şeyler en keskin silahtır. İnsanoğlu sizin sorunlarınızı çözmekte olduğunuzu anlıyor. Bir Litvanyalı profesör, kısa süre önce SSCB'ni bir turist olarak ziyaret etti, ve kendisiyle bir konuşma yaptım. Yirmi yıl boyunca buraya gelmemiş. Dışardaki insanların, özel mülkiyeti ortadan kaldırdıkları için işlerin Bolşevikler açısından iyi gitmeyeceğini, çünkü teşvik edici bir durumun olmadığını hissettiklerini söyledi. Ancak gerçekte — işlerin yolunda olduğunu keşfetti. Trenler çalışıyor, oteller açık — vesaire, vesaire. Dahası, çok büyük çaplı yeniden inşanın gelişme kaydettiğini gördü. Toplumun kültürel standartlarını yükseltmek için çok işin yapılmakta olduğunu gördü. Ve, buraya ayak bastığında, onun hakkında önyargılı iken, buradan Komünizm'in büyük bir kuvvet olduğuna inanmış olarak ayrıldı. Kendisi bir felsefe profesörü, ve dindar, ve SSCB'nde ateizmin egemenliğinden hiç hoşlanmadı. Kendisi, Komünistlerin, Hıristiyanlık ilkelerini takip ettiklerini, isteseler de istemeseler de kesinlikle Hıristiyan olacaklarını söylüyor.

Ostrovski: ... Biz Komünistler, materyalistiz, ve insana zulmetme mekanizmasının ne korkunç bir şey olduğunu anlıyoruz. Bu mekanizmanın defteri dürüldü. Bir zamanlar kapitalizm uygarlaştırıcı, yaratıcı bir misyonu

yerine getiriyordu. Sömürü üzerine kurulu olsa da, çok büyük bir zenginlik yarattı. Kimse bunu inkar edemez. Ancak, bugün ne oluyor — variller dolusu petrol denize dökülüyor ve tonlarca kahve... Buna kapitalizmin zayıflama, yıkılma belirtisinden başka ne denebilir? Felç indi ona, ve ancak taze kan, daha da gelişmeyi, daha fazla yaratıcılığı getirebilir. Ama, taze kanın yalnızca Komünizm'de bulunduğu bir zamanda, taze kanı nereden bulacaklar? Komünizm bütün dünyanın yeniden doğuşu demektir. Ve bu, hakim sınıflar için korku verici bir şey. Dışarıda politika tımarhanede olması gereken kişilerce yönetiliyor. Eline tabanca alan bir deli yeterince kötüdür; ancak bütün uluslarıyla birlikte, on milyonlarca kişiyi kıatliamın içine atmayı, bütün dünyayı kana bulamayı becerebilecekler hakkında ne söyleyebiliriz? Dışarıda insanlar SSCB'nin yıkımı hedeflemediğini hâlâ nasıl anlayamıyorlar?

Rodman: Anlamaya başlıyorlar.

Ostrovski: Öyle mi?

O dehşet verici, o gaddar dikkatörler, Hitler ve Mussolini — hayır, tarih onları unutmayacak. Ve o iğrenç ucube, burjuva basın! Gazeteci için ne biçim bir durum: ya parası için yalan söyleyecek, ya da sokağa fırlayacak. Eğer sapına kadar dürüstse, yalan söylemeyi reddedecek; ama çoğunluk boyun eğecek. Orada, isminizi lekesiz tutmak kolay değil. Ve bu, korkunç bir yaşam. Gazeteciler, yalan söylediklerinde, kasıtlı olarak yalan söylüyorlar. Gerçeği her zaman biliyorlar, ancak buna inanet ediyorlar. Bu fuhuştur. Faşistler pekâlâ biliyorlar neyin iyi olduğunu, ve nerede olduğunu. Ancak sırf nefretlerinden ötürü bütün iyi şeyleri imha etmek istiyorlar. Ve işçi kitleleri onların gazetelerini okuyorlar, ve birçoğu okuduklarına inanıyor. Bu hepsinden kötü bir şey.

Silah elde, açık ve dürüst mücadeleye saygı duyabiliriz. Ben bizzat savaştım, ve öldürdüm, ve, saflara önderlik ettiğim zaman, diğerlerini mücadele etmeleri ve öldürmeleri için bir araya topladım. Ancak, şimdiye kadar teslim olmuş, silahlarını bırakmış bir düşmanı öldürdüğümüzü hatırlamıyorum. Böyleleri artık düşman değildir. Adamlarımız, daha on dakika öncesine kadar kendileriyle amansızca savaşmakta olan bu insanlara karşı kalplerinde nasıl böyle sıcaklık duyabilirler? Şahsen, ben çoğu zaman, elimde kalan son tütünü onlara verdim. Müfrezemize çok kısa süre önce girmiş eski Mahno'cuların, mahkûmlara kötü davranmaya çalıştıkları birkaç olay gerçekleşti; ancak kısa sürede bunun önüne geçtik, ve onlara kendi bakış açımızı öğrettik.

Bana gelince — yanlış olduğunu hissettiğim bir şey yapsaydım, hiçbir zaman gülmeyi başarabileceğimi sanmıyorum. Ve, biliyor musunuz — esir aldığımız askerleri yoldaşlar haline dönüştürecek propagandistlere hiç ihtiyacımız olmadı. Adamlarımızın tutumu bunu herhangi bir propagandadan daha iyi yaptı, çünkü bu esirlerin subaylarının kendilerine anlatmış oldukları yalanları ortaya çıkardı. Böyle bir esir, diyelim ki Poznanlı bir çiftçi, hiçbir şeyin kendisini tehdit etmediğini hızla anlayacaktı; ve çok kısa bir süre içinde bizim tarafımızda savaşa katılmaya hazır olacaktı. Ancak Polonyalı subaylar, ele geçirilen Kızıl Ordu adamlarına karşı ne kadar farklı davrandılar! Sözüm ona kültür mirasçıları! Esirlerine karşı ne kadar kötü davrandılar — gözlerini oyarak, işkence ederek, onları küçük düşürmeye çalışarak! Ve Polonya, Batı'da, uygarlığın koruyucusu olarak adlandırılıyordu! Polonyalı subayların esirlerine ne kadar kötü davrandıklarını kendi gözlerimle gördüm. Bu konular hakkında konuşmak için her türlü hakka sahibim, çünkü

bunları bizzat yaşadım. Faşistlere karşı nefretimin o denli şiddetli oluşunun nedeni budur.

Kapitalist sömürünün ne demek olduğunu biliyorum. Onbir yaşındayken işe başladım, bir günde onüç, hatta onbeş saat çalışarak, ve hiçbir zaman eksik olmayan teşekkür yumruklarıyla. Yumruklar —kötü çalışma için değil; hayır dürüstçe çalıştım— tek, işverenimin benden zorla koparmak istediği kadarını veremediğim için. Bütün dünya çapında, sömürücülerin emekçilere karşı tutumu budur. Ve bir de insanlıktan söz ederler! Evde, kendileri için Wagner ve Beethoven çalınır, ve kurbanlarının düşüncesi onların zihin huzuru üzerine hiç gölge etmez. Refahları, horgörüyle kültürsüz diye tanımladıkları işçilere karşı insanlık dışı davranmalarından kaynaklanır. Ama bir işçi, kapitalist sömürü altında nasıl kültür kazansın? Kendisini geriye, geriye, ta ortaçağa iteleyenler o sömürücüler değil mi?

Bizim de eksikliklerimiz var. Ancak bizim eksikliklerimiz eski hayatın bize bıraktığı mirasın kalıntılarıdır...

Rodman: Ne gibi eksiklikleriniz olduğunu düşünüyorsunuz?

Ostrovski: Bunlardan birisi kırsal nüfusun geri kalmışlığı. Köylerimizde halen birçok cahil insan var. Köylüler yüzyıllar boyunca hayvanlar gibi yaşamak zorunda bırakıldılar ve bilgi edinmelerine hiçbir şekilde izin verilmedi, kasten aptallaştırıldılar ve cahil bırakıldılar. Halkın okuduğu tek şey İncil'di, evet, ve şeytan hakkında masallar. Ve değişik ulusal azınlıklara gelindiğinde, bu politika özel bir tutarlılıkla uygulandı. Diyelim ki bir Kabardinya Cumhuriyeti'nin kendisini ortaçağa özgü alışkanlıklardan ve törelerden, ve orada geçmişte kadınlara

karşı yapılan dehşet verici davranışlardan kurtarması çok kısa bir süre önce gerçekleşmiştir.

Halklar arasında nefret tohumlarının ekilmesi kapitalist politikasın metotlarından biridir. Kapitalistlerin ezilen halkların birleşmelerinden duydukları korkuyu anlamak gayet kolaydır.

Rodman: İki hafta önce Litvinov ile uzun süren bir görüşme yaptım. Kendisi, Hitler'in SSCB'ne karşı savaşı hızlandırmak istediğine ve bu savaşın kaçınılmaz olduğuna inanıyor.

Ostrovski: Ekim günlerinden bu yana her şey değişti. Çarlık Rusya'sı artık yok. Ordumuz yenilen bir ulusa karşı asla acımasızca davranmaz. Kızıl Ordu'daki adamlarımız biliyorlar: bizim düşmanımız Almanya halkı değildir... Kazanan taraf olacağız, şehirleri ardı ardına alacağız; çünkü devrimci ordular, gerici ordulara karşı savaşta her zaman kazanan taraf olmuşlardır. Şiddetli bir mücadele olacak. Hitler, ulusal aşağılanma duygusundan yararlandı, korkunç bir şovenizm ruhunu tahrik etti. Bu korkunç bir şey. Burada, Birlik'imizde 168 değişik milliyet bulunuyor — ancak biz bugün halklarımız arasında gerçek kardeşliğe sahibiz. Yirmi yıl önce, Yahudilere karşı yapılan iğrenç zulme şahsen tanık oldum. Bugün, bu tür şeyler imkansız, inanılmaz geliyor. Kızıl Ordu, adamlarının eğitiminde, politik eğitime özel ilgi gösteriyor. 1923'de ben bir tabur komiseriydim. Örneğin Polonyalıları alalım: onlardan hiçbir zaman düşmanlarımız olarak bahsetmedik. Böyle bir şey suç olurdu. Onlar bizim dostlarımızdır, zincire vurulmuş ve köleleştirilmiş. Baskı ve zorbalık her yerde aynı olmuyor. Bir tarafta faşizm var, ve diğer tarafta demokratizm: kapitalizm ikisinin de egemen olmasına rağmen, biz bu ikisini aynı kefeye koymuyoruz... Faşizm, Almanya ve İtalya'da, dürüst olan

her şeyi, asil olan her şeyi, güzel olan her şeyi boğmaya çalışıyor. Ve eğer bizi savaşmak zorunda bırakırlarsa, o zaman, tabii ki onların üstüne taarruz halinde ilerleyeceğiz; çünkü zafer ilerleyenlerindir. Ama, ordumuzu kesinlikle fetih ruhuyla eğitmeyiz. Ve bir şey daha: Faşistlerin cephedeki durumları ne olursa olsun, cephe gerisinde hiçbir zaman barışa sahip olamayacaklardır.

Rodman: Oh, evet, kuşkusuz! Gençler, ve hatta çocuklar bile faşizmin ne demek olduğunu biliyorlar.

Ostrovski: Oysa, ele geçirebileceğimiz herhangi bir bölge üzerinde daha ilk ay içinde dostlar edinebiliriz. Disiplinimiz katıdır; ordumuz hiçbir zaman zorbalık suçu işlemeyecektir. İç Savaş'ta, Beyazların bulunmuş oldukları her yerde darağaçları ve pogrom kalıntıları bulacaktık, ve bunlar adamlarımızda intikam almak için çok büyük bir hırs yarattılar. Ama bunun silahsız halka yansıtılmasına asla izin vermedik. Her zaman, komiserlerin çalışması insanlık dışı eylemleri önledi, ve adamlarımız kızıl bayrağın onurunu yüce tuttular.

Rodman: Evet, birçok dosta sahipsiniz, her yerde. Bunu hissediyorum ve anlıyorum. Ve kriz anlarında, burjuva ve küçük-burjuva entellektüeller sizin tarafınıza geçecekler. İngiltere, Amerika ve Fransa'nın işçileri, eminim ki, SSCB'ne yardım etmek için kalpten gelen bir istek gösterecekler. Tarihin çarkları çok yavaş dönüyor, ama bugün her zamankinden daha hızlı dönüyorlar.

Ostrovski: Sizinle yaptığım bu konuşma benim için çok ilgi çekici. Yurtdışında neler oluyor? Özellikle, gerçeği bilen, olayların gerçekteki oluşlarını bilen meslektaşlarınız arasında, gazeteciler arasında. Kime sempati besliyorlar? Kafamda olanlar, İngiliz burjuvazisi arasında, önde gelen kişiler. Anlıyor musunuz — bir yazar olarak soruyorum.

Rodman: Önde gelen kişilerin çoğu, ve başlıca gazeteciler faşist. Köken belirleyici, anlarsınız ya. Bunlar burjuvaziden geliyorlar, hemen hemen hepsi. Ve, iyi işlerini ve dolgun maaşlarını kaybetme korkusu onları faşist yapıyor. Ancak, ne olduğunu gerçekten anlamayan birçok kişi var. Sizin insanlarınız sınıf kökenine büyük önem veriyor. Ve çok haklılar. Bu, bir insanın hayattaki yolunu belirliyor.

Ostrovski: İngiltere garip bir politika izliyor. Sizi incitmek istemiyorum; ama onun politik tutumunda hiç açıklık yok. Kimse, bir sonraki gün ne yapacağını kestiremiyor — hangi yöne döneceğini, ve kimin yanında yer alacağını.

Rodman: Kısa süre önce Garwin'i ziyaret ettim — haftada bir makale yazdığım *Observer* gazetesinin yayımcısı. Altı saatten fazla görüştük. Garwin, Lord Astor ve Goldwyn ile yakın ilişkiye sahip, ve İngiliz politikasının her cephesi hakkında iyi bilgi alıyor. Sovyet Ukrayna'sında olayların gidişi hakkında kendisine ayrıntısıyla açıklamada bulundum: kollektivizasyon, ve halk arasındaki büyük kültürel ilerleme ve eğitim. Kendisi, bir gazetecinin gerçekten samimi olması ve gerçekten hissettiklerini yazması gerektiğini söylüyor. Ancak, *Observer* için yazdığım makaleler yayınlanmadan önce o kadar çok tahrif ediliyor ki, anlatmak istediklerimden geriye hiçbir şey kalmıyor, ve okuyucu SSCB hakkında doğru bir fikir edinemiyor. Ve kendisine Ukrayna'da görmüş olduklarımı anlattığımda, Bolşeviklerin az iş yapmamış olduklarını, ancak Alman önderliği altında daha fazla iş yapılmış olunabileceğini söyledi. Hitler'den yana. Ve sadece o değil.

Ostrovski: Burjuva gazetelerinin okuyucuları kalem haydutlarının kurbanıdır. Gazeteler, günbegün, Sovyetler

Birliği hakkındaki iftiralarını tekrarlıyorlar — ve sonunda okuyucu inanmaya başlıyor. Gazete yazarları gerçeği görüyor. Savaş tehlikesini sezecek ilk kişiler onlar. Dünya çapındaki güç ilişkilerini biliyorlar. Ne çeşit bir iş yapmakta olduklarını ve bunun onları nereye götürdüğünü durup düşünmeliler.

Rodman: Bana göre, bu sorun uzun zaman önce çözüldü. Komünist Parti gelişiyor, hem İngiltere'de hem de Amerika'da. Ve birçok gazeteci ona katılıyor.

Ostrovski: Bu, bir insanın sonraki yaşamını belirler. Yaşamı genel hareketin bir parçası olur. Gazete yazarları arasında iyi, dürüst kalplileri var. Ve eğer her on kişiden birisi, kalbi kokuşmadan, sömürücülerin kampını terk ederse, bu çok büyük mutluluk verici bir şey olur...

Ortak dava, ortak mücadele bir insana her sorunun üstesinden gelme gücü verir. Sekiz yıldan bu yana hareket edemiyor ve göremiyorum. Hareket edememenin ne demek olduğunu bilemezsiniz, bunu kavramanız mümkün değil. Tamamen iyi olduğunuzda, ağrı ve acıyla kuşatılmadığınızda bile bu çok zor bir durum. Nedeni, bir insan uykusunda bile hareket ediyor!

Rodman: Söyleyin — Komünizm için olmasaydı durumunuza şimdi olduğu gibi katlanabilir miydiniz?

Ostrovski: Asla! Oysa şimdi, kişisel kötü talihim benim için ikinci planda. Ve bu gayet anlaşılırdır...

Bir insan, etrafındaki hayat amansız ve neşesiz olduğu zaman, kendi kişisel mutluluklarına sığınma isteği duyar. Mutluluğu bütünüyle ailesi içinde yoğunlaşır, diyelim ki — yalnızca kişisel çıkarların sınırlı ufukları içinde. Ve durum böyle olunca, kişisel yaşamdaki herhangi bir talihsizliğin (hastalık, işini kaybetme ya da benzeri) felaketle sonuçlanması olasıdır. Bu kişinin

uğrunda yaşayacak hiçbir şeyi kalmamıştır. Bir mum gibi söner. Artık uğrunda çabalayacağı bir hedefi yoktur, çünkü hedefleri salt bu kişisel yaşamın sınırlarıyla kuşatılmıştır. Bu yaşamın ötesinde, evin dışında, bütün insanların düşman olduğu bir vahşi dünya uzanır. Kapitalizm düşmanlığı, hasımlıkları kasten kışkırtır. Emekçi halk arasındaki birlikten son derece korkar. Oysa Parti'miz köklü yoldaşlık, dostluk duygusunu teşvik eder. Bu herhangi bir insan için çok büyük bir ahlâki güç kaynağıdır — kendisinin bir parçası olduğu dostça bir topluluk duygusu.

Hayattaki en mükemmel şeyi kaybettim — hayatı görme yeteneğini. Buna, beni bir an için bile bırakmayan sınırsız ağrıyı da ekleyin. Müthiş bir irade sınaması halini aldı, çünkü inanın bana, eğer ağrımı düşünmeme izin verseydim pekâlâ delirebilirdim. Ve zihnimde şu soru uyandı: elimden gelenin tamamını yaptım mı? Ama — vicdanım rahat. Hayatımı dürüstçe yaşadım, mücadelede her şeyimi ortaya koydum. Önümde karanlık gece uzanıyor, ve aralıksız ağrı. Her türlü fiziksel zevkten yoksunum. Gıda alma eylemi bile acı veriyor. Bir adam böyle bir durumda ne yapabilir?

Ancak Parti bizde kutsal bir görev duygusu geliştiriyor: yaşamın bir kıvılcımı dahi bulunduğu sürece, mücadeleyi sürdürmek. Örneğin bir taarruzu alalım. Bir savaşçı darbe yer — ve tek acısı, artık mücadelede yoldaşlarına yardım edemediğini düşünmesinden kaynaklanır. Bizim yanımızda, hafif yaralanan adamlar hiçbir zaman saflarından ayrılmadılar. İlerleyen bir taburu görebilirdiniz ve bunun adamlarından yaklaşık yirmisinin başı bandajlı. Mücadelemizde gelişen gelenek böyleydi, içinde eğitildiğimiz gurur duygusu. Dışarıda, her çeşit kontlar ve baronlar köklü soylarıyla gurur duyarlar. Biz

proleterler, kendi gururumuza sahibiz. Ve bugün bir yoldaş, bir zamanlar bir ateşçi olduğunu anımsadığında, bunu gurur duyarak anımsar. Sizin dünyanızda bu bir hiç anlamına gelirdi. Orada işçiler birer hiçtir.

Her zaman büyük övünç duydum — hiçbir hakarete sessizce tahammül etmedim, hiç kimsenin bana hakaret etmesine izin vermedim. Hiç kimse şimdiye kadar beni bir köle yapmayı başaramadı. Günde on beş, on sekiz saat çalıştım — dürüstçe çalıştım, hiçbir makineyi bozmadım. Ancak herhangi biri bana karşı elini kaldırdığında, kavga ettim. *Ve Çeliğe Su Verildi* hayat hikayemin bütünüdür — adım adım, yıl yıl.

Rodman: Söyleyin bana — ünlü Batılı yazarlardan kimler sizi ziyaret etti?

Ostrovski: Biliyor musunuz, yazmaya daha yakınlarda başladım, ve kitabımın böyle büyük baskılarda çıkmaya başlaması daha da yakında oldu. Moskova'ya geri döndüğümde, yurtdışından yazarlarla birçok konuşma olacak. Ve elbette — Rolland.

Rodman: Lenin Madalyası'nı ne zaman aldınız?

Ostrovski: Yarın tam bir yıl olacak.

Rodman: İlk kitabınızın müsvettesinin kaybolduğu doğru mu?

Ostrovski: Evet — öyle muazzam bir çalışma! Tecrübesizdim. ve tek müsvettemi yolladım.

Rodman: Moskova'da nerede kalacaksınız?

Ostrovski: Orada dairem var — şehrin ta göbeğinde, bu yüzden yoldaşlarımdan ayrı kalmayacağım. Ancak çoğu kişi tam olarak nerede olduğunu bilmiyor. Görüyorsunuz ya, ülkemiz gençliği arasında benim için muazzam bir duygu gelişti, ve genç insanlar beni ziyaret etmeye can

atıyorlar. Ancak beni görmek isteyenlerin onda birini kabul edecek kadar bile güçlü değilim.

Rodman: Burada, Sochi'de kendinizi bu tür ziyaretlere karşı nasıl emniyet altına alıyorsunuz?

Ostrovski: Yoldaşlar bir muhafız yerleştirilmesini önerdiler. Ama bunu kabul etmedim. Eğer herkesle şahsen görüşemeyeceksem, en azından izin verin, evim herkese açık olsun. Bırakın genç insanlar gelsinler ve onun nasıl yaşadığını görsünler — o maceraperest ve daima neşeli adamı. Kendimi okuyucularıma kapatamam.

Rodman: Ne tür şeyler okuyorsunuz?

Ostrovski: Bellibaşlı gazetelerimizin tamamı, ve en önemli romanlar. İncelemem gerekiyor. Hayat ilerliyor, ve ben geride kalmamalıyım. Okumak günümün birçok saatini alıyor.

Rodman: Ve sağlığınız?

Ostrovski: Eğer doktoruma sorsaydınız, "Otuz yıl boyunca, yalnızca hastalıktan şikayet edenlerin hasta olduklarını düşündüm. Ancak bu adam — hiçbir zaman onun hasta olduğunu düşünmezdiniz. Yine de kalbi harap olmuştur, sinirleri bozulma noktasına geldi, bütün sistemi dehşet verici bir şekilde zayıfladı. Gelecek üç yıl içinde kesinlikle hiçbir şey yapmaması gerekiyor, beslenmek ve uyumaktan başka hiçbir şey. Ve Anatole France ile Mark Twain haricinde okuma yapmaması — ve o da en küçük miktarlarda", derdi. Yine de çalışıyorum, günde on beş saat çalışıyorum. Nasıl mı? Doktorlar bunu anlayamıyorlar. Ancak bunun doğaüstü hiçbir tarafı yok. Objektif olarak, tabii ki, hastayım. Beni hiçbir gün ya da gece bırakmayan eziyet verici bir ağrı çekiyorum.

Rodman: Ne kadar uyku uyuyorsunuz?

Ostrovski: Günde yedi-sekiz saat.

Rodman: Hastalığınız başladığı zaman ne yapıyordunuz?

Ostrovski: Bir politik fonksiyonerdim — bir Genç Komünistler Birliği bölge komitesi sekreteri. Ve bu, sabah saat 6'dan, ertesi sabah saat 2'ye kadar çalışmak demekti. Kendinize ayıracak hiç zamanınız yoktu.

Evet, bir bölge fonksiyoneriydim. İç Savaş'tan sonra demiryolu atölyelerine geri döndüm. Bu 1921'de oldu. Orada, 1923'e kadar elektrikçi olarak çalıştım. Ardından, 1923'de, sınıra geri döndüm, çünkü artık atölyelerde daha fazla çalışabilecek halde değildim. Doktorları atlattım, ve beni Ordu'ya kabul ettiler. Bir yıl süreyle Ordu'da komiserlik yaptım. Daha sonra, 1927'ye kadar — bir Genç Komünistler Birliği fonksiyoneri. Ve tüm bu zaman boyunca hastaydım. 1927'de, hastalığım beni tamamen görev yapamaz hale getirdi. İlk olarak 1919'da, on beş yaşındayken Ordu'ya girdim. Genç Komünistler Birliği'ne katılışım ben Ordu'dayken oldu.

Rodman: Birçok insanla görüştüm. Önemli insanlarla da, ve çok ilginçleriyle. Daha önce söylediğim gibi, Litvinov'la konuştum. Ancak sizinle bu konuşmamın bana çok şey öğrettiğini söylemeliyim. Bunu asla unutmayacağım.

Cesur bir adamsınız. Cesaretiniz Komünizm'in düşüncelerine bağlılığınızdan kaynaklanıyor. Prensipten ilham alan bir cesaret, komünist cesaret, öyle değil mi?

Ostrovski: Evet. Geçen her anın benim sonum olabileceğini biliyorum. Yanımdan ayrıldığınız zaman, ölümümü haber veren bir telgraf sizi peşiniz sıra izleyebilir. Bu beni korkutmuyor. Bu yüzden şimdi olduğu gibi çalışıyorum, rizikoya bakmaksızın. İyi olsaydım,

gücümü daha tasarruflu kullanırdım ki, daha fazla şey başarabileyim. Ama uçurumun kenarında yaşıyorum, ve her an aşağıya uçabilirim. Bunu iyi biliyorum. İki ay önce, bir karaciğer krizi geçirdim, ve bunun beni öldürmemesi tamamen şans eseridir. Ancak ateşim düşer düşmez çalışmaya koyuldum. Ve bunu günde yirmi saat düzeyinde tuttum, çünkü kitabım bitmeden önce ölebileceğimden korkuyordum.

Hayatımın sonuna yaklaştığımı biliyorum, ve elimde kalan her dakikadan maksimal yararlanmalıyım — kalbim halen ateşli, ve zihnim halen berrakken: Ölüm bana gizlice yaklaşıyor, ve bu benim yaşama isteğimi şiddetlendiriyor. Bu kısa, bir anlık kahramanlık meselesi değildir. Hayatın bana getirdiği her trajediyi fethettim: körlük, hareket edememe, inanılmaz fiziksel ağrı. Ve ben, her şeye rağmen, çok mutlu bir adamım. Hayır — sırf başarılı olduğum, Hükümet'imiz tarafından ödüllendirildiğim anlamında değil. Tüm bunlardan önce de daha az mutlu değildim. Çalışmamda elde etmek için çabaladığım şey hiçbir zaman maddi başarı olmadı. Bunu anlamanızı istiyorum. Eğer yarın kendimi yeniden, çalışmamın başladığı sade küçük odada bulsaydım, bunun benim için hiç önemi olmazdı.

Rodman: Parti ne zaman sizinle ilgilenmeye başladı?

Ostrovski: Hiçbir zaman kendimi ihmal edilmiş hissetmedim. Bana aylık bağlandı; sanatoryumlarda ve Moskova'nın en iyi kliniklerinde tıbbi tedavi gördüm; dokuz ameliyat geçirdim. Ancak her zaman bütün özel bursları reddettim, çünkü yaşamaya yetecek kadar paraya sahiptim. Ve 1932'de saflara yeniden katıldım — kitabım tanındığı zaman. İlk bölüm 1932'de çıktı, ve ikincisi 1934'te.

Rodman: Kitabı neden öyle isimlendirdiniz?

Ostrovski: Çeliğe, büyük ısı ve ani soğutmayla tav verilir. Bu onu sağlam kılar, bu yüzden hiçbir şey onu kıramaz. Ve bizim kuşağımıza da öyle tav verildi — mücadelede ve çetin sınavlarda. Hayatın saldırılarına karşı dayanmayı böyle öğrendik.

Yalnızca yarı okur-yazardım. 1924'e kadar, Rusça'yı doğru-dürüst bilmiyordum. Ama inceledim, çok sıkı çalıştım. Ve bir entellektüel oldum. Politik eğitimimin haricinde, başlangıç yapabileceğim hiçbir gerçek bilgim yoktu. O günlerde bu benim için yeterliydi. İncelemelerimin çoğunu hastalandıktan sonra yaptım — çünkü, hastayken, bunun için zamanım oldu. Yirmi dört saatin yirmisinde okudum. Altı yıllık hareketsizlik döneminde muazzam sayıda kitap okudum.

Rodman: Bu konuşma için size çok teşekkür borçluyum. Sizinle Moskova'da yeniden görüşeceğimi umuyorum.

Ostrovski: Bugünkü konuşmamızın gerçekten kanınızı ısındırdığını düşünmek isterim. Biz çabuk inanan bir halkız.

Rodman: Tam öyle değil. İnsanlarınız şimdi daha ihtiyatlı, herkese ve çeşitli kişilere daha az inanıyorlar. Ve bu iyi bir şey. Gerekli bir şey — bazen zarar görsem bile, çünkü tam güvenilir olmadığımı hissediyorum. Her zaman temkinli olmalısınız.

Ostrovski: İnsanlara inanmak, onları iyi ve dürüst dostlar olarak değerlendirmek için çok büyük bir istek duyuyorum. Burjuvaziyi temsil ediyor olsaydım, insanların bana saygı duymalarını ya da güvenmelerini bekleyemezdim; ancak ben emekçilerden birisiyim, ve bundan dolayı herkesten saygı görme hakkına sahip

olduğumu sanıyorum. Ülkemizde yeni bir dünya yaratmak için çalışıyoruz. Sizin ülkenizde de, birçokları şimdi bunu anlamaya başlıyor.

Rodman: Benim bir tanıdığım, Otto Yuliyeviç Schmidt* tarafından, İngiltere'den buraya davet edilmişti. Kendisi Kuzey Kutbu'yla ilgili bir kitap yazmayı planlıyor. Kuzey'e gitti, ve günün birinde bazı denizcilerle bir konuşma yaptı. Kendisine kitabını hangi yayıncı için yazmakta olduğunu sordular.

"Bir burjuva yayıncı için," dedi onlara.

"Ancak bu demek oluyor ki, kitabınız Sovyet sistemine karşı olacak," dediler. "Sistemimizi eleştirmesi gerekecek, aksi taktirde yayınlanmayacak. O halde nasıl oluyor da kendinizi SSCB'nin bir dostu olarak adlandırıyorsunuz?"

Ve SSCB'nin bir dostu olduğunu kanıtlayamadı. Kitleler bugün gerçek dostluğu istiyorlar. Kendinizi bir dost olarak adlandırıyorsanız, bunu kanıtlamalısınız!

Ostrovski: Eğer dürüstlüğünüzü ve insanlık onuruzu koruduysanız — bu az şey değil. Ne de olsa kolaylıkla anlayamayacağınız çok şey var. Devrim öncesi Rusya'yı tanımıyorsunuz. O dehşet verici, o iğrenç koşulları tasavvur edemezsiniz. Yalnızca bizim korkunç geçmişimizi bilen birisi daha şimdiden yapmış olduğumuz muazzam çalışmayı anlayabilir ve gereği gibi değerlendirebilir.

Ve dünyada, elde ettiklerimizin tamamını tahrip etmek, hepsini yıkmak ve bizi eski köleliğin içine sokmak isteyen insanların bulunduğunu düşünmek korkunç bir şey.

---

* Otto Yuliyeviç Schmidt — seçkin bir Sovyet bilimadamı ve kutup kaşifi. — ***Red.***

Dürüst tutumunuzu devam ettireceğinizi umuyorum. Bu, genellikle riskli bir şeydir. Cesaret ister.

Başkaldırıp ayaklanmak için nedenlerimiz olduğunu anlamalısınız; işçilerin kendilerini köleleştirenleri devirmek, kölelikten kurtulmak, özgürlüğü hedef alan görkemli yeni yaşamımızı kurmak için her türlü hakka sahip olduklarını. Ve bütün bunları yıkmak isteyen, yeni dünya savaşına hazırlanan insanlar bulunuyor.

Rodman: Doğru yolu bulacağız. Bundan eminim. Nikolai Ostrovski hakkında, sizinle yaptığım konuşma hakkında, İngiltere ve Amerika'daki gazeteler için yazacağımı bilmenizi isterim...

EMEKTEN DAHA MUTLULUK VERİCİ HİÇBİR ŞEY OLMAZ

Pravda muhabiriyle konuşma,
Sochi, Ekim 1936

Birkaç gün önce, *Fırtına Çocukları* adlı romanımın ilk kitabını bitirdim (13 Forma).

Bir bütün olarak, roman, üç kitaptan oluşuyor.

Gelecek birkaç gün içinde, 'Tatilim' biter bitmez, İkinci Kitap Üzerinde çalışmaya başlayacağım.

Kalbimin derinlerinden, kitapların üçünü Ekim Devrimi'nin yirminci yıldönümüne kadar bitirmeyi umuyorum. Ancak ne yazık ki, bunun için söz veremem, çünkü bir Bolşevik verdiği sözü tutmalı. Ve benim kalleş sağlığımın verebileceğim herhangi bir tarihi iptal etmesi her

zaman olası. O halde, eğer umutlarım gerçekleşirse, bunun mutluluğu daha büyük olur.

Bugün bile şair ve yazarların yalnızca ilham geldiği zaman çalışabilecekleri yolunda yaygın bir kanı var. Belki de, bazı yazarların yıllarca hiçbir şey yapmamalarının — ilham beklemelerinin nedeni budur!

İlham, emek sürecinde gelir. Buna kesinlikle inanıyorum. Bir yazar, ülkemizi inşa eden bütün diğerleri gibi çalışmalıdır, dürüstçe çalışmalıdır — hava durumu ne olursa olsun, ve ruh hali ne olursa olsun çalışmalıdır. Çünkü emek bütün hastalıkların ilacıdır.

Emekten daha mutluluk verici hiçbir şey olamaz.

Bu tatili yapma talimatını aldım* — bunun sona ermesini, yeniden çalışmaya koyulabileceğim zamanı dört gözle bekliyorum.

Bana, *Fırtına Çocukları* haricindeki planlarımı soruyorsunuz. Böyle kalbi heyecanlandıran sorular sormamalısınız. Kendimi unutmak, ve hepinizi birden şaşırtacak bu tür inanılmaz umutları açığa vurmaktan sorumlu olabilirim.

Bir çocuk hikayesi yazmak istiyorum. Ardından bir bilim-kurgu denemesi, ve bundan sonra *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin son kitabı. Bunu *Korçagin'in Mutluluğu* olarak adlandıracağım. Ve aynı zamanda, çalışmak istiyorum — hem yoğun, hem de kapsamlı olarak. Evet, yaşadığım son güne kadar çalışmak.

---

* Ostrovski, *Fırtına Çocukları*'nı bitirme isteğiyle, kısa da olsa bir ara verme konusunu duymak bile istemedi. Ancak sağlık durumu dinlenmesini zorunlu hale getirdi. Ve Sochi Parti Komitesi, resmi kararla, kendisini —Parti disiplinine itaat ederek— işini bir kenara bırakmak ve altı hafta süreyle tatil yapmak zorunda bıraktı. —*Red.*

Bu paradoks değil. Zorunluluk. Sağlıklı olarak, ve bütün bu planları gerçekleştirebilmek için, en azından bir on yıl daha yaşamam gerekiyor.

Doktorların bunu söyleyeceklerini pek sanmıyorum! Doğrusunu söylemek gerekirse, bütün uzun ömürlülük rekorlarını kırmayı çok isterim. Bizim bu vatanımızda hayat çok mükemmel!

HAYALLERİM

***Komsomalskaya Pravda* gazetesinin edebi bölümünün yöneticisi S. Tregub ile konuşma**
Kasım 1936
(Eksik bir kayıt)

Tregub: Hayalleriniz neler?

Ostrovski: On cilt doldursam da, onların hepsini anlatamayabilirim. Her zaman hayal kuruyorum, sabahtan akşama kadar, evet, ve hatta geceleyin. Ne hakkında? Bunu söylemek zor. Bu, günler ve aylar boyu gelip duran cansıkıcı bir hayal değil. Her zaman değişiyor — güneşin doğuşu ya da günbatımı gibi... Hayal kurmak, bana göre, bildiğim en mükemmel yenilenme yollarından birisidir. Çok büyük miktarda bir enerji kullanıyorum — ve, bitmiş bir pil gibi tükenmeye başlıyorum. O halde yeni enerji kaynakları, bütün gücümü toparlayacak bir şey bulmalıyım. Hayallerim — bunlar bazen inanılmaz gibi görünebilirler, ama her zaman hayata dairler, dünyaya dairler. Hiçbir zaman imkansızı hayal etmem.

... Keşke ülkemin, Cumhuriyet'imizin gücünü

artırabilsem! Ve bu özlem hiçbir zaman hayal kurmaya başladığım zaman olduğundan daha büyük değildir. Keşke birisi kapitalistlerin bütün milyarlarını, bütün makinelerini alabilse —kullanışsız, hareketsiz olarak ellerinde bulunanların hepsini; keşke birisi, onların açlık çeken, çalışmaktan bitkin düşmüş, yoksulluk ve sıkıntı çekmenin en son derecelerine sürüklenmiş işçilerini getirebilseydi — eğer birisi onları buraya getirebilseydi, ve onlara iş ve hayat verebilseydi! Onları buraya, bize getirmekte olan gemiyi görebiliyorum. Neşeli karşılaşmayı görüyorum, insanların özgür ve mutlu olduklarını görüyorum.

Hayaller, hiçbir sınır tanımıyorlar...

Genellikle, beynimin bir köşesinde bir kıvılcım çakıyor, ve ardından görme gücüm büyüyor ve büyük, muzaffer bir ilerleme halinde yayılıyor. Bu tür hayaller bana çok büyük iyilikte bulunuyorlar! Sevgi, kişisel mutluluk — hayallerimde bunlar için az yer var. İnsan kendi kendine yalan söyleyemez. Benim için bir savaşçının mutluluğunun ötesinde hiçbir zaman mutluluk olamaz. Sırf şahsi olan şeylerin hepsi geçicidir. O hiçbir zaman, bir bütün olarak toplumu ilgilendiren şeyler gibi öyle engin bir faaliyet alanına ulaşamaz. Ve hayatın en onurlu görevi, hayatın en onurlu amacı, benim için, bir savaşçı olmaktır, hem de öyle insanın en şanlı mutluluğu için mücadelede sıradan bir savaşçı olmak değil. Evet, mücadelede bir önder olarak yerimi almak boynumun borcudur. Hayallerimde kendimi hiçbir zaman yalnızca emirleri yerine getirenlerden birisi olarak görmüyorum.

Bütün bunları kelimelere dökmeyi hiçbir zaman başaramayacağım. Böyle harikulâde, böyle derinden etkileyen düşünceler — hiç kimsenin bunları gereğince ifade edebilmesi mümkün değildir.

Bazen, ağzı salyalı bir budala, benimle konuşurken, diyelim ki karısının sadakatsizliğinden yakınıyor, ve artık uğrunda yaşayacağı hiçbir şeyinin olmadığını, hayatta kendisinin hiçbir şeyi kalmadığını söylüyor, ve bu türden daha bir sürü saçmalıklar. Ve kendi kendime keşke bu adamın sahip olduklarına sahip olsam diye düşünüyorum: sağlığı, kolları ve bacakları, üzerinde yaşadığımız sınırsız dünya üzerinde hareket edebilme yeteneği (bu tehlikeli bir hayal, ve kendime bu konuda hayal kurma izni vermiyorum) — eğer o adamın sahip olduklarına sahip olsaydım, ne olurdu? Ve düşüncelerimde genç, güçlü, dimdik kalkıyorum. Giyiniyorum, ve balkona çıkıyorum, ve hayat orada, önümde uzanıyor... Ne olurdu? Hayır, yalnızca yürüyemezdim. Aceleyle yarışırdım — buna engel olamazdım! Moskova'ya koşardım, belki — bütün yol boyu trenin yanından koşarak ve Moskova'da Stalin Motor Fabrikaları'na gider, ve dosdoğru fırınlara yönelir, ve kömür kokusunun hafif bir esintisini almak için mümkün olduğunca çabuk bir şekilde fırın kapısını açarak, fırını ağzına kadar doldururdum. Oh, altmış, yetmiş günlük işi bir günde yapardım. Herhangi bir kişinin mümkün olabileceğini sandığından daha fazla iş çıkarırdım. Yaşamak için o denli açgözlü, o denli yaşama delisi olurdum. Yorulmadan önce ne kadar iş yapardım, ne kadar enerji harcamış olurdum! Hareketsizlikten, dokuz yıllık hareketsizlikten kurtulmuş olarak — asla hareketsiz oturamaz, duyduğum özlemi giderene kadar çalışmayı asla bırakamazdım.

Bir adam bana gelip, bir budala gibi, ağzından salyalar akarak, uğrunda yaşayacağı hiçbir şeyinin olmadığından, yakındığında kendi kendime düşündüğüm şey budur. Eğer onun sahip olduklarına sahip olabilseydim, bırakın karım beni istediği kadar aldatsın —

yine de mutlu olurdum, ve her zaman hayatın ne kadar harikulâde bir şey olduğunu hissederdim!

Ülkemizde, kahraman olmak insanın kutsal görevidir. Ülkemizde, herkes yetenekli, kabiliyetlidir — tembeller, aylaklar haricinde herkes. Onlar yetenekli olmak istemiyorlar. Ve hiçten yalnız hiç çıkar. Su, taşın altından akmaz. Eğer ateşi körüklemezseniz, duman içinde boğulur gidersiniz. Bu her zaman doğrudur. Selam, yaşam ateşi!

Ve — hiçbir zaman mutsuz bir adam, bir melankolik olduğumu düşünmeyin. Hayır, asla böyle olmadım. Zafere ulaşana kadar, her zaman azimli kararlılıkla doluydum — teslim olmak yok! İnatçı mücadelenin içindeyim. Ve, her şeyin ötesinde, hayatın bu hali alacağını bilemezdim. Gençliğimdeki inceleme çevremden ne müthiş mutluluk aldım! O zamanlar daha güçlüydüm. Hiç durmadan üç saatten fazla konuşurdum, ve benim yirmi genç insanım, ben konuşmamı bitirene kadar asla kıpırdamazlardı! Sadece nefes alırlardı. Onun için ateş hâlâ oradadır. Ve uğrunda yaşanacak bir şey de var — bana gereksinim duyulduğunu biliyor olmam. Eğer yüzlercesine öğretemiyorsanız, beşine öğretin — hatta birine bile öğretin. Az şey değil — beş Bolşevik'i eğitmek. Az şey değil.

Ama, kişi çalışma isteğini kaybettiğini hissettiği zaman — endişelenmesinin zamanı gelmiştir.

Egoisti yenmek en kolaydır. O kendi içinde, ve kendisi için yaşar. Ve bir kez egosu yara alınca, sayesinde yaşayacağı hiçbir şeyi yoktur. Önünde egoizm ve yazgının karanlık gecesinden başka hiçbir şey görmez. Oysa yalnızca kendisi için yaşamayan bir insan, kendisini toplumun yaşamıyla birleştiren bir insan — böyle bir insanın yenik düşürülmesi zordur. Onu öldürmek için,

onun etrafındaki herkesi öldürmek, ülkesini yok etmek, bütün yaşamını yok etmek zorundasınızdır. Ben yaralandım — ancak müfrezem yaşıyor ve ilerliyor. Ve savaşta ölmekte olan savaşçı — müfrezesinin zafer çığlığı, ölmekte olan kulağına ulaşarak, ona nihai, yüce bir tatmin duygusu getiriyor. Savaşçı için, ihanet etmiş olduğu — müfrezesini imhaya götürmüş olduğu düşüncesinden daha korkunç bir şey olamaz. Ölüm gününe kadar, ihanetin yakıcı yükünü taşıyacaktır.

Komünizm altında da kişisel yanlış anlamalar, mutsuzluklar olacaktır. Ancak insanlar kendilerini dar, kişisel yaşamlarıyla sınırlandırmayacaklardır. Ve yaşam güzel olacaktır.

Yoldaşlarımız — onlarınki bir anlık kahramanlık değildir. Kişisel sıkıntılar onlar için ikincildir. Trajedi, mücadele durduğu zaman başlar.

Yaşamın her günü, benim için, müthiş ağrı ve acıya karşı mücadelenin bir günüdür. Bu, on yıldır böyle olmuştur — yaşamın on yılı. Ancak gülümsediğimi görüyorsunuz, ve gülümseyişim samimi ve mutlu bir nitelik taşıyor. Bütün acılarıma karşın, yaşamım ülkemizin zaferlerinden gelen muazzam mutlulukla doludur. Ağrı ve acıya karşı zaferden daha çok mutluluk verici bir şey yoktur. Sırf nefes almak, hayatta kalmaktan bahsetmiyorum (bu da harikulâde olmasına rağmen). Söylemek istediğim şey mücadele ve zaferdir.

Moskova'dan hasta ve yorgun döndüm buraya, Çok fazla çalışıyordum. Ancak hastalığım enerjimi azaltmadı. Artırdı. "Anımsa," dedim kendime, "yarın ölebilirsin. Halen çalışabiliyorken, çalış!"

Ve kendimi çalışmanın içine attım. Çevremdeki herkesi şaşırttım. İstekle, neşeyle çalıştım.

İrin toplamış bir parmağın kendi dengisini bozmasına izin verecek, karısının geçici arzularını Devrim'in önünde tutabilecek, sırf kıskançlık yüzünden evdeki bütün pencereleri ve tabakları parçalamaya hazır olabilecek bir adamı küçümsüyorum.

Ya da yazacak bir şeyler arayarak her saat iç çeken ve sıkıntıya düşen bir şair — ve, bunu bulduğunda, keyfi yerinde olmadığı, ya da belki de soğuk aldığı, ve burnu aktığı için yazmaya koyulmayan. Korkuyla, boğazı sarılmış olarak dolaşan ve hava akımınına girecek diye titreyen türden. Ve eğer ateşi biraz çıkarsa, paniğe kapılarak, burnunu çekmeye ve vasiyetini yazmaya başlar. Bu kadar paniğe kapılma yoldaş! Soğuk algınlığın hakkında düşünmeyi bırak. Çalışmaya başla, ve soğuk algınlığın geçecektir.

Ya da bir yazarı alın —adam bir öküz gibi güçlüdür!— son üç yılı, bitirilmemiş bir kitabın bir ve aynı parçasını dinleyicilere okuyarak yaşayan bir yazar. Her okuma için iki yüz elli ruble! "Halen çok sayıda budala var," diyor ve gülüyor. "Gelecek altı yıl boyunca bir kelime dahi yazmam gerekmiyor." Yazacak zamanı yok. Yemek yemek, uyumak, ve kadınların —herhangi bir kadın, güzel veya çirkin, on yediden yetmişe kadar herhangi bir yaştan— peşinden koşmakla meşgul. Sağlık — ona sahip bulunuyor; ancak kalbinde hiç ateş yok.

Tanıdığım mükemmel hatipler var. Dinleyicilerine asil ve iyi bir şekilde yaşamaları çağrısında bulunarak, en mükemmel kelime resimlerini çizebiliyorlar. Ancak bizzat kendileri o şekilde yaşamıyorlar. Kürsüden, dinleyicilerini büyük fiillere teşvik ediyorlar — ancak bizzat kendileri orospu çocukları gibi yaşıyorlar. Dürüstlükten söz eden, hırsızlık yapmanın kötü bir şey olduğunu söyleyen bir hırsızı hayal edin — ve, bir taraftan konuşurken, kimin

cebinin daha kolay bir şekilde çarpılacağını görmek için dinleyicilerini süzen. Ya da, savaş alanından kaçarak, dürüst savaşçılara gönüllü olmaları çağrısında bulunan bir asker kaçağını hayal edin. Savaşçılarımızın bu tür kişilere karşı hiç acımaları yoktur. Eğer onu bulup, çıkarırlarsa, ölesiye döverler. Ve yazarlarımız arasında da, yaşamları sözleriyle çelişki içinde olan kişiler bulunuyor. Bu, yazarın göreviyle kesinlikle bağdaşmaz.

Yazarın trajedisi, en mükemmel, en canlı düşünceleri kaleme aktaramadığı zaman gelir; kalbi tutuşurken, yine de kağıt üzerine döktüğü, soluk, alevsiz közlerden başka bir şey değildir. Yazarın işlediği materyal diğer yerlerde nadiren karşılaşılan bir direniş sunar.

Yeni karakterlerimi, *Fırtına Çocukları*'nın genç insanlarını gerçekten sevmeye başlıyorum: Raymond, ve pervasız Andri, ve o iyi, sessiz delikanlı Prenicek, ve tombul, sevimli Olesya, ve güzel Sarah — o mükemmel devrimci. Hepsini seviyorum. Sürekli onlar hakkında düşünüyorum, ve geleceğin onlardan bazıları için deposunda neler bulundurduğunu şimdiden görebiliyorum.

Olesya, kalbinde Andri'yi gölgede bırakan cesur tümen komutanı Şabel'e kendisiyle evlenme sözü verecek. Ancak ona, "Savaş bittiği zaman senin olacağım, daha önce değil," diyecek. Ve bir gün Şabel sarhoş olacak, ve ona olan bağlılığını bozacak. Olesya bunu affedemez. Ve Olesya daha sonra tekrar — onu kaybetmekten dolayı umutsuzluğa düşerek, boş yere ölmek istediği savaşlardan sırf şans yardımıyla sağ çıkan Andri'yle karşılaşacak. Ve bu ikisi yaşama beraber devam edecekler. Prenicek — onun hikayesi alışılagelmişin dışında, ve ilgi çekici. Savaşta bir bacağını kaybeder, ve müfrezesi için bir yük haline gelir. Artık bir savaşçı değildir, hayatta hiçbir işe

yaramadığını hissetmeye başlar. Ve ardından, ilkbaharda, çalışmakta olduğu değirmende, kendisini sıcak kadın kalbinin içine alan, ona sevgisini veren Franciszka ile tanışır. Ancak onun kendisiyle beraberliği uzun sürmez. İnsanlar kendisine ve sevgilisine acıyarak baktıkları zaman, kadınlık gururu derinden zedelenir. Ve böylece onu terkeder. Prenicek içgüdüsel olarak eski müfrezesine gider. Partizanlara kendisini geri almaları için yalvarır, ancak onlar sadece gülerler. "Kazlara çobanlık et," derler ona. "Biz savaşmalıyız. Seninle ne yapabiliriz?" Yine de salt onların yemeğini pişirmek için de olsa, onları kendisini aralarına almaya ikna eder. Ne de olsa meslekten yetişme bir pasta pişiricisidir. Onu barınaklarına alırlar, ve onlar için pişirmeye başlar, ve onlar için, partizanların daha önce tattıklarının hiçbirine benzemeyen elma turtaları, nefis turtalar pişirir. Herkesin sevgilisi haline gelir. Ancak onun kalbi, bir savaşçının kalbidir. Kendisini bu yaşam şekliyle bağdaştıramaz. Adamlar için makineli tüfekleri temizler, ve onların sökülüp takılmasına yardım eder. Silahları o kadar iyi tanır hale gelir ki, onları gözü kapalı olarak söküp takabilir. Ve, zaman geçtikçe, düşmanın baş belası bir makineli tüfekçi haline gelir. İnsanlar korku nedir bilmeyen, düşmanı her defasında bozguna uğratmayı beceren tek bacaklı makineli tüfekçinin şanına şarkı söylemeye başlarlar. İki kez madalya alır. Artık koltuk değneklerine yaslanmasına gerek kalmaz. Kendisi için suni bir bacak yapılır. Zaferin görkeminde yeniden Franciszka ile karşılaşır ve kadın ona döner. Karakterlerimin kaderleri ve aralarındaki ilişkilerin ilk kaba hatları bunlar.

Bir günlük mü? Hayır, tutamam. Bir günlük, aşk heyecanına kadar, en gizli hayallere kadar her şeyi taşımalıdır. Aslında, bu, kendinle yapılan tamamen açık ve

dürüst bir konuşmadır. Az cesaret gerektirmez. Gelecekte yayınlanacak gözüyle bakarak, tarih için bir günlük yazmak — bunu alçakça bir şey olarak değerlendiriyorum. Bu, bir günlük olmayacaktır. Bir edebi kompozisyon olacaktır. Eğer kendim yazabiliyor olsaydım, bir günlük tutmaktan kendimi alamazdım. Ancak hiçbir zaman en mahrem şeylerimi bir başkasının eline emanet edemem (ne de bir başkası edebilir!). Kendi kendine bile olsa, kabul edilmesi kolay olmayan şeyler var. Tıpkı bir kişinin insanların önüne çıplak, giyinmemiş olarak çıkması gibi açığa vurulamayacak duygular var. Belki de güzel olabilir — bu çıplaklık; ancak imkansız olarak kalır. İnsan kalbinin derinliklerinde o kadar çok istek ve duygu var — her zaman bir günlüğe bile emanet edilemeyecek duygular. Ancak — eğer insanın iç dünyası ile onun çevresindeki dünya arasındaki uyuşmazlık çok büyürse, onun bir süre durup kendi kendisine, "Eğer kendime bile itiraf etmekten utandığım düşüncelerim varsa, ben nasıl bir adamım?" diye sorma zamanı gelmiştir.

Bir adamın yaşamında yazamayacağı kadar utanç verici hiçbir şey olmamalıdır. Böyle bir günlük gerekli bir şeydir. Bu, bir kişinin kendi karakterini şekillendirmesine çok büyük katkıda bulunur. Furmanov'un günlüğü, ve onun tamamlanmamış skeçleri büyük birer hazinedir.*

* Dmitri Furmanov'un ünlü romanı *Çapayev,* büyük ölçüde Furmanov'un İç Savaş yılları boyunca düşüncelerini, olayları, izlenimlerini yazdığı günlüklere dayanmaktadır.

AĞIR TOPLARI BANA ÇEVİRİN!

Fırtına Çocukları adlı romanın ilk kitabını tartışmak üzere toplantıya çağrılan Sovyet Yazarlar Birliği Yönetim Kurulu Prezidyum toplantısının stenografik kaydından

15 Kasım 1936

Şimdi konuşuyor olmam belki de sizi şaşırtacaktır — yazarın ilk konuşmacı olması.

Bu toplantıyı, birçok şeyde bana yardımcı olacağı yolunda büyük bir güven duygusuyla bekliyordum.

Çok acil bir isteğim var, yoldaşlara yazdığım mektuplarda ve onlarla yaptığım konuşmalarda birçok defa tekrarladığım bir istek; benim yararıma ve ortak iyiliğimiz için, tartışmamızın aşağıdaki hatları alması.

Eserimdeki her eksikliği, her kusuru, Bolşevik dürüstlüğüyle —gerek duyulursa sert, şiddetli bir şekilde— bana gösterin. Koşullar beni şiddetli eleştiri isteğime önem vermeye zorluyor. Yoldaşlar benim yaşamımı ve onu diğer yaşamlardan ayıran her şeyi biliyorlar. Ve korkarım bu bilgi şiddetli eleştiriyi engellemeye yönelebilir. Bu böyle olmamalıdır. Her biriniz bir kitabı başlangıcından itibaren yeniden hazırlamanın ne kadar zor olduğunu biliyorsunuz. Ancak, eğer bu gerekliyse yapılmalıdır.

Sizden, bana edebiyata yeni başlayan bir kişiymişim gibi davranmamanızı ciddiyetle istiyorum. Altı yıldır yazıyorum, ve bu benim yazma konusunda bir şeyler öğrenmiş olmam için yeterli bir süredir. Taleplerinizi yüksek, çok yüksek tutun. Size söylemek istediğim esas şey budur. Bana, eseri için en büyük ölçüde sorumlu olan — hem bir sanatçı ve hem de bir Komünist olarak sorumlu

olan bir yazar olarak davranın. Kalite, sanatsallık, değer — bunlar güçlü halkımızın Sovyet yazarlarımızın eserlerine koydukları taleplerdir. Ve bu haklı talepleri karşılamak, bizim için bir onur meselesi olmalıdır.

Gorki artık aramızda değil — o büyük yazar ve mükemmel insan, edebiyatta bayağılığa, vasatlığa karşı ateşli ve acımasız savaşçı. Ve bu kayıp, Yazarlar Birliği'nin Parti grubuna, her Parti üyesine ve Parti üyesi olmayan her Bolşevik yazara, her birimizin yapmakta olduğu çalışmadan dolayı taşıdığımız sorumluluğu her zamankinden daha derin bir şekilde kavratıyor.

Ve bu bağlamda, dostluk kavramımız hakkında birkaç söz söylemek isterim. Sovyet edebiyatına, Genç Komünistler Birliği'nin saflarından geldim. Parti'mizin ve Birlik'in gelenekleri, yaratıcı çalışmada eşsiz dostluk örnekleri sunuyor: bize, kendi emeğimize ve yoldaşlarımızın emeğine saygı duymayı öğreten örnekler; bize, dostluğun her şeyden önce, yoldaşlarımızın hatalarının eleştirilmesinde açık yüreklilikte, içtenlikte yattığını gösteren örnekler. Gerçek dostlar, yoldaşlarının hatalarını düzeltebilmesi için eleştiren ilk kişi olmalıdırlar, ve şiddetli bir şekilde eleştirmelidirler. Bu olmazsa, kötü bir şekilde yazılmış olan kitapları okumak için hiçbir istek duymayan okurları tarafından doğru yol kendisine kaçınılmaz olarak gösterilecektir.

Biz yazarlar arasında, bunu, en mükemmel dostluğu geliştirmeliyiz, çünkü aramızda halen, yazarın bir "yalnız kurt" olduğu eski günlerden kalma atmosferin kalıntıları bulunuyor.

İçtenlikle, dürüstçe el sıkışmamızın, ve eski gruplaşmalar ve uyuşmazlıkların, yanlış eleştiri metodlarının, yanlış tartışma metodlarının — grup

çıkarlarının, Sovyet edebiyatının çıkarlarının üstünde tutulduğu dönemin bütün zehirli, kinci kalıntılarını ilelebet bir tarafa bırakmamızın zamanı gelmiştir.

Bizim aramızda da, yüce Stalin'in "saçmasapan konuşan dürüstler" olarak adlandırdığı türden kişiler var — bitmez tükenmez bir şekilde gevezelik yapan, ancak çalışmayan insanlar; oysa, ülkemizde, yazarın birinci görevi çalışmaktır — kitapları üzerinde çalışmak, ve kendini geliştirmek yönünde çalışmak. Ve bunun ardından, başka bir tür var — "edebi can sıkanlar". Bunlar hiçbir liyakat, hiçbir prestij tanımıyorlar. Ülkemizin en önemli yazarları hakkında küçümseyici bir şekilde konuşuyorlar, onlara kinci lakaplar takıyorlar, onlar hakkında berbat şakalar ve dedikodu, ve her tür pislik yayıyorlar. Bunlar sadece saçmasapan konuşanlar değildir. Onlar daha da kötü bir şeydir. Bu tür dedikodu satıcılarına, söylenti taşıyanlara karşı acımasız bir mücadele başlatmalıyız. Bu gibi çöpleri savurmak için iyi, kuvvetli bir rüzgara ihtiyacımız var.

Bugünkü toplantımız, Sovyet Yazarlar Birliği Prezidyumu'nun yazarlarımızdan bir başkasının eserine adanan son günlerdeki bir toplantısını izliyor. Bu toplantının aynı yüksek tartışma seviyesini sürdüreceğini umuyorum.

Hepiniz *Fırtına Çocukları* adlı romanımın ilk kitabını okudunuz. Bu iki buçuk yıllık bir çalışmayı simgeliyor. Konuşma, bunun hataları hakkında olsun. Bu bizi birleştirecektir, çünkü Sovyet edebiyatının en iyisi, en mükemmeli olması bizim ortak amacımız değil mi? Gerçekçi ve acımasız eleştiri, yazarın gelişmesine yardımcı olur. Bu şeref verici bir etkidir. Yalnızca kendini beğenmiş ve mahdut insanlar buna katlanamazlar. Kaygılarımızı ve korkularımızı paylaşalım, nerede başarısız olduğumuzu

birbirimize anlatalım... Sizden, bana, eserindeki eksiklikleri düzeltmek isteyen ve bunu başarabilecek bir savaşçı olarak davranmanızı istiyorum. Eleştiri benim cesaretimi kırmayacaktır. Hayır, bu, bana, güçlüklerimi yenmeme yardım edecek dostlar arasında olduğumu kanıtlayacaktır. Henüz sanatımıza yeterince hakim değilim — bunu asla aklımdan çıkartmıyorum; ve sizden öğrenmem gereken çok şey var. Sanatçı, bizim sağlam Sovyet toprağımızı ayaklarının altında hissetmelidir. Hiçbir zaman onunla bağlantısını koparmamalıdır. Kollektiften ayrılan, kendisini bir tür süper dahi ya da keşfedilmemiş yetenek olarak gören bir adama ancak acınabilir. Kollektif, bir adamı her zaman yükseltecek, onu ayaklarının üzerine sağlam bir şekilde yerleştirecektir.

Söyleyeceklerinizi merakla dinleyeceğim. Ancak isteğimi hatırlayın: en büyük direniş yolunu, maksimum talep yolunu seçin.

Ağır topları bana çevirin. Bu benim gücümü yalnızca artıracak, derhal çalışmaya koyulma ve yeni romanımın bu ilk kitabını gereği gibi bitirme isteğimi yoğunlaştıracaktır.

Eğer düşüncelerimi gerektiğince açık ifade etmeyi başaramadıysam, beni affedin.

Karakterlerimin mücadelelerini yürüttükleri durumu sizin için kısaca özetleyebilirim. İlk kitabın mekanı, bildiğiniz gibi, 1918 sonlarında Ukrayna'nın bir köşesi. Alman birliklerinin tahliyesini, ve işçi sınıfının ve köylülerin Polonyalı toprak sahipleri ve burjuvaziye karşı mücadelelerini anlatıyor.

İkinci kitap, Pilsudski kuvvetlerinin toplanmasını, Ukrayna'nın bir kesimini ele geçirmelerini, ve sonunda tamamen kendilerini onlara satan Petlura'yla bloklarını ele

alacak; ve barikatların diğer tarafında — küçük Partizan müfrezelerinden, Kızıl Ordu'nun örgütlenmesini, köylülerin toprak sahiplerine karşı mücadelelerini, Bolşevik önderlik altında bütün halkın yabancı işgalcilere karşı hareketine dönüşen kendiliğinden gelen ayaklanmaları, ve Kızıl Ordu'nun Petlura çetelerine karşı zaferlerini.

Üçüncü kitap, toprak sahibi ve kapitalist Polonya tarafından temsil edilen Antant tarafından girişilen, şimdi bütünüyle maskesi düşürülen müdahaleyi gösterecek. Eski püskü elbiseli, yarısı yalınayak, sayıca küçük Onikinci Ordu tarafından ortaya konulan kahramanca direniş. Sımsıcak giydirilmiş ve mükemmel biçimde silahlandırılmış altmış bin Polonyalı askere karşı, on üç bin kişi.

Polonyalılar, Kiev'i ele geçirirler. Polonya burjuvazisi muzaffer olmuştur. Ancak Süvari Ordusu'nun çelik yumruğu Uman yakınında toplanır. Müthiş kuvvetli bir darbe — ve Polonyalılar geri çekilirler.

Bizim muzaffer taarruzumuz, ve müdahalecilerin Ukrayna'dan atılması. Kitap, faşistlerin vandalizmini gösterecek. Güzel binaların, görkemli köprülerin yıkılması. Ele geçen her şeyin duygusuzca, barbarca yok edilmesi. Köyler yakılarak yerle bir edilmiş, demiryolu hatları ve istasyonlar havaya uçurulmuş. "Kültür savunucuları" — cani Beyaz muhafızların kana boyanmış yolları.

Karşısında, genç karakterlerimin, Bolşevik rehberliği altında, Anavatan'ımızın kurtarılması için mücadelelerini resmetmeyi planladığım arkaplan budur. Olayların gelişimiyle birlikte, bu kahraman genç işçiler grubunun, Komünistlerin ve Genç Komünistler

Birlikçilerinin şiddetli mücadele içinde nasıl olgunlaştıklarını ve güçlendiklerini göstereceğim.

İşte bir bütün olarak kitabın anahattı böyle. Gördüğünüz gibi, tek tek karakterlerin kaderlerine ilişkin hiçbir şey söylemedim. Eğer gerek görülüyorsa, bunları da özetleyebilirim.

KAPAYIŞ KONUŞMASI

Yoldaşlar kitabın kısa sürede çıkması gerektiğini söylemekte haklılar. Ancak —size gayet samimi söylüyorum— yapılması gereken epeyce işi açık ve somut bir şekilde anlamamı sağlayan bu toplantının ışığında, önce onun üzerinde çalışmam gerekiyor. Önerilerinizi büyük bir dikkatle izledim.

Gerasimova yoldaşın konuşmasını çok beğendim. Önemli düşünceleri, mükemmel bir açıklıkla ifade etti.

Ve şimdi, kitaba gelince:

Müsvette üzerinde daha çalışma yapılması gerektiği açıktır. Stavski'nin ve diğer yoldaşların mütalaalarını anlıyorum. Kitap başarısız bulunmadı — yapılmış olduğu taktirde, hayatın gerçek bir savaşçıya getirdiği bütün o darbeler ve başarısızlıklara karşı olduğu gibi, aynı cesaretle karşılamış olacağım bir yargı.

Zaferin kolay kazanılmadığını, zafere giden yolun pürüzsüz olmadığını biliyoruz. Tarihte bu tür zaferler olmamıştır, ya da hemen hemen hiç olmamıştır. Ülkemizin zaferi, herhangi birimiz tarafından kazanılan zaferler — hepsi, engellerin aşılmasının sonucu olarak ortaya çıkıyor.

Bugün açıkça gösterilmiş olsaydı (ve bu tür şeylere

karşı duyarlıyımdır; uzun ikna çabasına gereksinim duymuyorum) — bugün, kitabımın başarısız olduğuna karar verilmiş olsaydı, yalnızca bir tek sonuç ortaya çıkabilirdi: yarın sabah yeniden hummalı bir çalışmaya koyulmuş olacaktım. Bu sırf lâf değildir, sırf güzel sözler değildir. Mücadelesiz bir yaşam, bana göre, yaşam değildir. Eğer yaşamımı hayatta olmaktan başka bir şey için yaşayacaksam, yaşamıma ihtiyacım var! Yaşam mücadele demektir.

Kolosov, bana *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin üzerinde kapsamlı bir şekilde çalışılması gerektiğini söylediği zaman, kötü bir zatürre döneminden sonra çok zayıf düşmüş olmam nedeniyle, o dönemde bu benim için son derece zor olmasına rağmen, bunun üzerinde çalışmayı reddetmedim.

Yeni kitabımın başlıca eksikliklerinin nerede bulunduğunu şimdi anlıyorum. Ve anlamaya başladığım bir başka şey: bugünkü gibi toplantıların bir zaman kaybı olmadığı.

Yarın dinleneceğim — kendime bu lüksü bahşedeceğim. Yarından sonraki gün, mütalâalarınızı yeniden gözden geçireceğim, onları kapsamlı bir şekilde inceleyeceğim ve daha sonra, Stavski'nin ifade ettiği gibi, revizyona ihtiyaç duyan bölümler üzerinde çalışmaya koyulacağım. Üç aylık düzenli çalışmanın bunu halledeceğini düşünüyorum. Üç aylık süre, ama üç vardiye çalışarak bir aya indirilebilir. Uykusuzluk çekiyorum, ve bunun yardımı olacak. Bazıları hastalıklarını dinlenmeyle tedavi ederler, diğerleri — çalışarak. Bir ay sonra, Genç Komünistler Birliği Merkez Komitesi'ne, belki de onay görecek bir müsvette arzetmeyi umuyorum.

Mütalâalarınızdan çoğunun ikinci kitabım üzerindeki çalışmama da katkısı olacaktır, çünkü burada tartıştıklarımız, planladığım romanın yalnızca üçte biridir. Şimdi, bütün söylemiş olduklarınızı, dostça eleştirilerinizi aklımda tutarak çalışmaya koyulabilirim. Ve kitabın mümkün olduğunca çabuk çıkması isteğini ifade eden yoldaşların istekleri yerine getirilecektir.

Bir ay sonra, Birlik Merkez Komitesi, *Fırtına Çocukları* adlı romanın ilk kitabını, bugün tartıştığımız eksikliklerden arındırılmış olarak elde etmelidir. Ancak bir şey var — ve yoldaşlar, ki hepsi yazardır, beni anlayacaklardır: bir yazar kitabı üzerinde kendisi yeniden çalışmalıdır. Düzeltilmeye ihtiyaç duyan her şey hakkında bizzat kendisi düşünmeli ve bunları kendisi yapmalıdır. Kitabına karşı herhangi bir duygu besleyen hiçbir yazar, kitabını "bitirmesi" için başka herhangi bir kişiye teslim edemez, o kişi ne kadar yetenekli olursa olsun. Bu herkes için yeterince açık olsa gerek.

Mevsim ortasında bir "beş yüzlük" takıma* gelip "izin verin kazma işini sizin için yapayım," derseniz, bunu hiçbir zaman kabul etmeyeceklerine sizi temin edebilirim. Size, şüphesiz, "Biz kendimiz bitiririz," derlerdi.

Bununla hiçbir şekilde burada yapılmış olan mütalâaların değerini küçültmek istemiyorum. Bunlar kitabımı geliştirmem için bana çok büyük yardımda bulunacaklardır. Ama bu işi kendim yapmalıyım.

---

* 1935'de, takımlarıyla birlikte hektar başına 500 kantar [1 kantar = 50 kg.] gibi rekor bir seviyede şekerpancarı hasadı gerçekleştiren Maria Demçenko ve Marina Gnatenko isimli genç kolhozcu kızların çalışmasıyla yarışan bir kitle hareketinden söz ediliyor. — ***Red.***

Evet, yetenekli bir editöre ihtiyacım var. Bu doğru. Bu, *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin kırk baskısı boyunca devam eden "zümrüt gözyaşı" gibi hataları ortadan kaldıracaktır.

Sade bir emekçi olarak, zümrütlerin yeşil olduğunu gözden kaçırdım. Bu çocukça bir hataydı. Ancak bu altı yıl önce yazılmıştı.

Birlik Merkez Komitesi, beni aktif bir Birlik üyesi sayıyor. Birlik'teki bütün yıllarım boyunca, hiçbir zaman ihmalcilik, ya da Merkez Komite direktiflerini uygulamamak nedeniyle azarlanmak zorunda kalmadım. Ve bu görevi de yapabildiğimce çabuk yerine getireceğim. Bu konuda gayet ciddiyim. Bundan başarıyla çıkabilmem ve utanmamam için kitabı birkaç gömlek daha iyileştirmek gerekiyor. Birçok kişi, bir yazarın ilk kitabının onun en parlak ve en etkili eseri olduğunu düşünür, çünkü o yaşamda öğrendiği her şeyi bunun içine koyar; ve ikinci kitabın yazılmasının daha zor olduğunu. Bütün mütalâalarınızı düşünecek ve bunları inceleyeceğim, sevgili dostlar. Bu tür dostça toplantıları daha çok yapmalıyız.

Aleksander Serafimoviç, ve Fadeyev, ve Aseyev, ve Valeria Gerasimova'nın bütün söylediklerinden derinden etkilendim. Benim tek yorumum, daha şiddetli bir şekilde eleştirmiş olmanız gerektiğidir. Aseyev yoldaş bu konuda belirli bir ilerleme kaydetti.

Herhangi birimiz, tek başına, hatalar yapabilir. Bir insan ne kadar yetenekli olursa olsun, kollektif her zaman daha bilge ve güçlü olacaktır.

Bugünkü açık, titiz ve gerçekçi mütalâalarınız için size teşekkür ederim, sevgili dostlar. Şimdi tanışmış olduk. Artık, Gerasimova yoldaş benim için canlı. Ve Fadeyev de. Onların varlığını mücadelemizde, imarımızda

her zaman hissettim, ancak onlarla hiçbir zaman şahsen karşılaşmamıştım.

Romanımın ikinci kitabının da bu şekilde tartışılmasını umuyorum; ve o zaman topçu ateşi daha az müstereddit olacak.

Ve şimdi, sevgili yoldaşlar — çok yardımı geçen bu görüşme için çok çok teşekkürler.

MEKTUPLAR

AİLESİNE

Harkov, 23 Mart 1925

Sevgili aile üyeleri,

Mektubunuz epey süre önce geldi, ancak doktorların bana uygulamakta oldukları tedavileri yüzünden cevap veremedim.

Sevgili Baba, kolun için son derece üzgünüm. Daha da kötüleşmemesi için dikkat ettiğini umuyorum. Çok üzgünüm, benim sevgili Babam! Evden bir mektup geldiği zaman, bugünlerde, hep üç imza arıyorum — Anneminki, Katya'nınki* ve seninki. Birkaç kelime bile olsa, her mektuba katılmayı unutma.

Şimdi, beni en etkili ilaçlarla tedavi ediyorlar, ve bu yüzden, tabii ki, sonuçlar etkilerini çabuk gösteriyor. Bacaklarımdaki şişlik daha şimdiden biraz indi. Doğru, biraz ağrı veriyor, ancak önemli değil. Az önce bir iyodoform enjeksiyonu, ve bunun yanında diğer ilaçları aldım, bu yüzden şu anda kendimi pek iyi hissetmiyorum. Her koşulda, belki de yıl sonuna kadar evde aranıza katılmayı başaracağımı ümit etmeye başlıyorum — ve bu

* Katya — Ostrovski'nin kızkardeşi, Ekaterine Aleksayevna Ostrovskaya. — ***Red.***

konuda daha önce fazla umudum yoktu. Belki de bu kadar şanslı olurum!

İşte böyle. Kendiniz hakkında daha çok yazın, ve Mitya'ya* da yazmasını söyleyin. Hep mektup bekliyorum. Eh, şimdilik bu kadar. Gelecek sefere! Hepinize, ve komşulara selamlar.

Sizi seven oğlunuz

Kolya

Lütfen yazın. Sizden haber almak istiyorum. Zarfa annem için üç pul koyuyorum.

BABASINA

Harkov, 8 Nisan 1925

Sevgili Babacığım,

Sevgili ihtiyar, durumumun nasıl olduğunu, ve beni nelerin beklediğini anlatmak için sana yazıyorum. Şimdi, daha önce yazdığım gibi, beni her iki dizimin eklemlerine uygulanan iyot enjeksiyonları ve diğer ilaçlarla tedavi ediyorlar. Enjeksiyonlar çok ağrı yapıyor. Üç dört gün ateşim oluyor, ve sonra — yeniden enjeksiyonlar, ve her şey yeniden başlıyor. Bu, çok tesirli bir tedavi. Dayanmak zor, ancak işe yarar görünen tek şey bu. Şişlik büyük

---

* Mitya — erkek kardeşi, Dmitri Alekseyeviç Ostrovski, *Ve Çeliğe Su Verildi*'de Pavel Korçagin'in ağabeyi Artem olarak temsil edilmiştir. —***Red.***

ölçüde indi. Çok küçük bir şey kaldı. Çok zayıf olduğum için beni bir kaplıcaya göndermeyi düşünüyorlar. Sezon Mayıs'ın 15'inde başlıyor. Durumu kısa bir süre sonra öğreneceğim. Profesör buna gerçekten ihtiyacım olduğunu söyledi, ve başvuru yapıyoruz. Ve böylece, sevgili Baba, eğer şansım olursa, iyileşeceğim ve sevgili Parti'mizde çalışmak üzere geri döneceğim, ve sana da yardım edeceğim. Mektuplarında sık sık, muhtaç durumda olduğunuzu belirten keder verici sözler buluyorum. Bu bana çok keder veriyor. Sevgili Baba ve Anne, size söz veriyorum. Ben geri dönene kadar biraz daha dayanın. Yıl sonuna kadar, belki. Ve daha sonra her şey daha kolay olacak. Size ihtiyacınız olan bütün yardımı verme olanağına sahip olacağım. Her şeyi size devredeceğim, her şeyi, sevgili ihtiyarcığım. Kendim için hiçbir şeye gereksinim duymuyorum. Ben bir Komünist'im.

Selamlar,

Kolya

KARDEŞİNE

Harkov, 15 Nisan 1925

Sevgili, iyi, aziz kardeşim Mitya,

Mektubun dün geldi, ve hemen cevap veriyorum.

Çok üzüntülü bir şekilde, o denli sıcaklıkla, kardeşçe bir duyguyla yazıyorsun. Her zaman aynı şekilde hissettin, ve her zaman böyle hissedeceksin, biliyorum.

Sevgili Mitya, mektubunda benim için beslediğin gerçek kardeşçe sevgiyi yeniden hissedebiliyorum.

Teşekkürler, sevgili kardeşim!

Biliyor musun — sana söylemeliyim, durumum aslında sana anlatıldığı kadar kötü değil. Bacaklarımın kesilmesi meselesi — bu Profesör Vagner geri dönmeden önceydi. Kendisi Almanya'daydı. Asistanları, başka çare bulunmadığı taktirde, bunun yapılmasının gerekebileceği fikrini taşıyorlardı. Bunu yapmalarına asla izin vermeyecektim, tabii ki. Niçin, bu beni tümden çaresiz bırakacaktı. Ancak bu uzun bir süre önceydi — şimdi beş ay oldu. Şimdi bana yeni bir tedavi şekli uyguluyorlar, ve şişlik neredeyse tamamen yok oldu. Yalnızca çok küçük bir parçası kaldı. Bugün son enjeksiyonum yapılacak, çünkü tedavinin izin verdiğinin tamamı bu. Evet — sana anlatacak haberlerim var. Beni bir kaplıcaya gönderiyorlar. Profesör gitmem gerektiğini söylüyor. Dün kaplıca komisyonunda muayene edildim, ve yarın nereye gideceğimi bana söyleyecekler. Profesörümüz her yıl 15 Mayıs'dan başlayarak Slavyansk kaplıcasında çalışıyor. Oradaki cerrahi bölümünden sorumlu. Ve bana göz kulak olabilmek için benim oraya gönderilmemi istiyor. Komisyona vermem için bana bir tavsiye mektubu vererek, onlardan beni Slavyansk'a göndermelerini istedi, ve sanırım oraya gideceğim. Komisyon için tahmin ettiğimden birkaç gün önce yataktan çıkmama izin verdiler. Yürüyebileceğim.

Görüyorsun olaylar ne kadar iyi gelişiyor, sevgili Mitya. Umut ettiğim herşey gerçekleşiyor. Ve kaplıcada bir ay yerine üç ay kalabilirim. Profesör, "İhtiyacın olduğu sürece seni orada tutacağım," diyor. Bunun için her şey yolunda, sevgili kardeşim. Ve bacaklarıma gelince, onları kesmek asla söz konusu olamaz. Ve öyle istirahat edeceğim ki! Benimle beraber gidecek başka bir yoldaş var, bir Parti üyesi ve benim iyi bir dostum. Aynı yere

gönderiliyoruz. Ve ileride, sevgili Mitya, tümden boş değil, tamamen iyileşmiş olarak size dönmem konusunda biraz umut var.

Sevgili kardeşim, seni öyle çok görmek istiyorum ki, ve senin yanında işbaşı yapmak istiyorum! Bizimkilere —Babama, Anneme, ve herkese— durumumun ne olduğunu anlat. Ve, biliyor musun, — eve geri döndüğüm zaman (belki yıl sonunda), Merkez Komitesi biraz para sözü veriyor, 150 ya da 200 ruble. Başlangıçtaki ihtiyaçlarımı karşılamak için, ve daha sonra çalışabileceğim. Hiçbir zaman sizden bir şey gizlemediğimi ve asla gizlemeyeceğimi bilmeni istiyorum, sevgili kardeşim. Ve bir Komünist olarak sana söz veriyorum ki, olaylar benim için daha parlak bir hal alıyor.

Sana her şeyi yazacağım.

Senin *Kolya*'n

A. P. DAVİDOVA'YA *

(Yevpatoria) 3 Temmuz 1926

Çok sevgili Galka,

Sana yazma konusunda biraz zaman geçirdim. Nedenini biliyorsun... Şimdi durumu özetleyebilirim.

---

* Anna Pavlovna Davidova — Ostrovski'nin 1925 yılında tedavi gördüğü Harkov'daki Mediko-Mekanik Araştırma Enstitüsü'nde bir hemşire. —*Red.*

Doktorlar, burada bir ay daha geçirmem gerektiğini söylüyorlar. Kararlarını Merkez Komite'ye gönderdiler ve şimdiye kadar cevabı bekleyerek burada bulunuyorum.

Çamur tedavileri sona erdi, ve artık tam deniz kenarında bulunan farklı bir sanatoryuma sevkedilebilirim, ve plajda güneş banyosu yapabilirim. Orası daha neşeli olacak. Deniz, burada görüldüğü kadar gri değil.

Ancak sağlığım daha iyi değil. Beklenebileceği gibi, itiraf etmeliyim ki, çamur tedavisi, omurgamın korkunç derecede ağrımasına yol açtı. Röntgenini çektüler, ve ikinci omurda açık bir spondylitis vakası.

Anlayacağın gibi, istenmeyen bir şey. Bir komplikasyon daha. Bir başka dümen kırma. Kendim için yeni sıkıntılar bulma konusunda çoğu kişiden daha iyi olduğum görülüyor — aynı fikirde değil misin? Başka bir şeyin daha ortaya çıkması uzun sürmez, sanırım, ve bu böyle sonsuza kadar devam edecek...

... Ve tekrar güncel olaylar — yaşam için, çalışmaya dönüş için mücadeleye. Son derece zor bir cephe, toparlamak için büyük efor harcamama yol açan gücümün tamamını alıyor. Gücümün çok büyük bir bölümünü tüketiyor!

Kim kazanıyor? Düşman (hastalığım) güçlü takviyeler (spondylitis) getirmesine rağmen, bu henüz belirlenmedi.

Kendin hakkında yaz. Senden haber bekliyor olacağım. Sonra daha fazla yazarım.

Kolya

A. P. DAVİDOVA'YA

(Novorossiisk) 18 Temmuz 1926

Sevgili Galoçka,

Sonunda senden bir mektup. Beni unuttuğunu, ve yazmak istemediğini düşünmeye başlıyordum. Sana iki kez yazdım, biliyor musun —bir mektubu Enstitü'ye, ve diğerini Zmiyevskaya Caddesi'ne yolladım— ve senden tek kelime yok!

Geçen gün, seninle karşılaşması halinde, seni dostça azarlaması için Novikov'a yazdım.

Aman neyse, geçmişi unutalım.

Benim hakkımda. Sağlığım, söylemekten dolayı üzgünüm, kesinlikle kötüye gidiyor — yavaşça, aşamalı olarak, ancak şüphesiz. Kısa süre önce, sol kolum ve omzum üzerindeki hakimiyetimi yitirdim. Zaten sağ omuz eklemimde ankylosis vardı — bunu biliyorsun. Şimdi soldaki de gitti. Ağrıdı durdu, ve sonunda hiç hareket etmemecesine kaskatı oldu.

Artık kendi saçımı bile tarayamıyorum — herhangi başka bir şeyden söz etmek bir yana. Ve şimdi sol kalçam iltihaplandı ve ağrıyor, ve bacağımı yanlamasına hareket ettirmeyi güçlükle başarabiliyorum. Çok yakında bütünüyle katılaşacak, bundan hiç şüphem yok. Her eklemde, daha kısa süre önceye kadar kontrol edebildiklerimde bile, hareket etme gücünü kaybediyorum. Bu tamamen kemikleşmedir.

Bunun ne anlama geldiğini yeterince iyi anlarsın. Ben de bunu anlıyorum. Ne var ki sadece uzanıp seyredebiliyorum, bu arada hastalık her nasılsa kendi

bacaklarım üzerinde dolaşabilme yolundaki son umudumu parça parça alıyor. Ve bunun çaresi yok! Vücudumda son derece hızlı bir şekilde ilerleyen bu inatçı hastalığı durdurmak için kişi ne yapabilir ki? Omurgamdaki ağrı şimdi yalnızca belimde değil, ancak daha yukarılarda da var — altıncı omurda. Dolayısıyla, iki şeyden birisi var, sanıyorum. Ya başka bir omurda, ya da belki ikisinde spondylitis; ya da omurgamda meydana gelen şey tüberküloz değil, ancak eklemlerimdeki ile aynı şey.

Geceleyin korkunç bir şekilde terliyorum. Ve biliyor musun, bütün gece sağ yanımın üzerinde yatmalıyım; ve bu çok yorucu oluyor. Geceleri sırt üstü uzanamıyorum. Ve sol yanımın üzerine hiç yatamıyorum, çünkü kalçam çok iltihaplı. Bütün gün sırt üstü uzanıyorum. Bir adım bile yürüyemiyorum. Sürekli yataktayım. İşte genel durumumun özeti. Pek parlak değil. Mihail İvanoviç'e yazdım, ancak — maalesef cevap yok. Böyle olsa da, artık fazla kaygılanmıyorum. Hiçbir zaman tıp mesleğinden hoşlanmadım, ve şimdi ona dayanamıyorum. Eğer sana değerli, iyi bir kız diye değil de, mesleğin bir üyesi olarak yazıyor olsaydım, aldığın mektuplar pek hoş olmazdı. Ağrı bazen çok kötü bir hal alıyor. Galoçka, ancak daha önce yaptığım gibi sakin duruyorum. Bundan hiç kimseye bahsetmiyorum, ya da yakınmıyorum. Hislerim her nasılsa körledi. Daha önce olduğumdan daha kederliyim, ve üzülerek söylüyorum, genellikle üzgünüm.

Sevgili Galoçka! Neşeli olmak ve irade, diye yazıyorsun. Sevgili küçük kız! Neşeli olmak ve irade. İrade var, ama neşeli olmak — o kalmadı. Saf fiziksel acı tarafından öldürüldü. Eğer fiziksel acı biraz daha az olsaydı, birazcık kendimi gevşetebilirdim. Ama şimdiki halde, bazen bir kurt gibi ulumamak için dişlerimi sıkmak zorunda kalıyorum — şiddetle, aralıksız olarak.

Marta Purins'i* nereden tanıyordun?

Novikov sana anlatmış olmalı — değil mi? Bu konu hakkında sana başka zaman yazarım. Her koşulda, bu, benim hiç kimse tarafından iyi bilinmeyen eski boş hayatımın bir sayfasıdır. Eğer boş bir iki dakika bulursan, bana yazarsın, en azından bazen.

Mihail İvanoviç'e söyle ki, yazmadığı için kendisine teşekkür etmiyorum. Faina Yevseyevna'ya, ve annen ve kız kardeşine selamlarımı ilet. Sen sevgili bir kızsın, biliyorum. Ve sen ve ben, seninle el sıkışmak, ve elini sıkıca sıkmak istememe yol açan konuşmandan sonra birbirimize her zamankinden daha yakınız, benim sevgili, iyi Galoçka'm, — küçük yaşlı bayan!

N. Ostrovski (Kolya)

A. P. DAVİDOVA'YA

Novorossiisk, 22 Ekim 1926

Sevgili Galoçka,

Moskova'dan gönderdiğin mektubu dün aldım. Ve Harkov'da bütün o günler boyunca çok yalnızdım! Eğer adresini bilseydim, hiç kuşkusuz oraya gelir ve sanırım seni ölesiye usandırırdım.

Ama maalesef öyle olmadı.

O kahrolası Enstitü! Novikov'la birlikte önünden

---

* Marta Purins — *Ve Çeliğe Su Verildi*'deki Marta Laurin. — *Red.*

her geçişimizde başımı başka yöne çevirdim — ondan o kadar nefret eder olmuşum!

Yaşamımın tam iki yılı boş yere gitti.

Seni görmeyi de çok istedim. Ancak Enstitü kapalıydı, ve Ağustos'un tamamını Lubotin'de geçiriyor olacağını yazmıştın. Şeytan çıkmazı! Faina Yevseyevna'yı görmek için içeri bakmayı aklımdan geçirdim, ancak bu sonuç vermedi. Onun için, Harkov'da harcadığım zaman oldukça renksiz ve sönüktü.

Ama Moskova'da, bütün yaşamımda ilk kez gerçekten dinlendim. Birçok dostu gördüm, ve kitaplar — onları tamamen yuttum! Ve yeni öyle çok şey öğrendim. Tek kötü yanı, oldukça kısa bir süre olmasıydı — yalnızca 21 gün.

Niçin yeniden Novorossiisk'de olduğumu bilmek isteyeceksindir. Bildiğin gibi, benim sıkıntım oldukça kapsamlı. Tamam, doktorlar en azından bir yıl için beni Güney'e gönderdiler. Eğer Moskova'da kalmaya devam etseydim, akciğer probleminden yatağa düşeceğimi söylüyorlar.

Burası sıcak — açık, güneşli günler, ve sonbahardan bir eser bile yok. Yalnız, ara sıra, kuzeydoğudan bir soğuk rüzgar esiyor.

Nisan'a kadar burada olacağım, ve daha sonra — Anapa, buradan 40 verst uzakta, deniz kenarında. Gelecek sonbahara kadar orada kalacağım, daha sonra ise günlerin ne getirdiğini göreceğiz. Eğer biraz, en azından küçük bir miktar güç toplamayı başarabilirsem, şu ya da bu işte çalışmaya koyulacağım. Eğer başaramazsam, bundan sonra ne yapacağım konusunda kafamı toplamam gerekecek. Yalnızca bir gerçek sorunum var Galoçka, ve bu da benim omurgam. Bütün dayanma gücümün ötesinde

ağrıyor, ve diğer herşey buna oranla önemsiz görünüyor. Geceleri durup dururken nefesim tıkanıyor. Kollarım ve bacaklarım yüzünden sırt üstü yatamıyorum. Yan yatmak ise son derece ağrı veriyor. Ne kadar çok çaba harcasam da, bir yandan diğer yana dönemiyorum. Başkalarının beni döndürmeleri gerekiyor. Ve neredeyse hiç yürüyemiyorum — günde on adım, o da çok büyük bir zorlukla. Bu spondylitistir, buna kuşku yok. Yalnızca ne tür olduğu henüz açık değil.

Söyle bana Galoçka — Mihail İvanoviç Enstitü'de mi? Durumum hakkında ona yazmak ve arkamın o kadar kötü olduğunu görerek, bir korse kullanmamı tavsiye etmez mi, sormak isterim. Ve Faina Yevseyevna'yı gördüğünde, bu konuda ne düşündüğünü sor — bir korsenin herhangi bir yararı olup olmayacağını.

Gördüğün gibi, olaylar yeterince kötü. İstediğim kadar çabalayayım, fiziksel hastalıklarımdan sıyrılamıyorum. Eğim yukarıya doğru olacağına, aşağıya aşağıya doğru gidiyor.

Her şeye son vermekten uzak durmak hiç de az irade gerektirmiyor. Her şeyin kara göründüğü karanlık günler oluyor. Ancak genellikle kendimi kontrol altında tutuyorum. Yaşam, onu dolduran mücadele, ve imar çalışmamız ile, vazgeçilemeyecek kadar çekici. Bir gün yeniden çalışmaya başlama yolundaki hep yepyeni umudu koruyorum. Ancak bu arada yaşam şiddetli bir şekilde darbe vuruyor, ve ben geri vuramıyorum.

Ancak bir umudu daha deneyeceğiz — gelecek yaz, ve deniz. Eğer bunun yararı olursa, ne âlâ.

Dostlarımız hakkında bilgi sahibi olmak istiyorum. Nerede şimdi hepsi? Enstitü hâlâ kapalı mı? Ve bu işsiz olduğun anlamına mı geliyor? Annen ve kız kardeşine, ve

Faina Yevseyevna'ya selamlar. Başka bir zaman daha fazla yazarım. Şu anda fiziksel durumum kötü, ve bu nedenle, bu denli kötü ve bu kadar kısa yazıyorum. Elini sıkıyorum, Galoçka.

N. Ostrovski (Kolya)

BABASI VE KIZ KARDEŞİNE

Novorossiisk, 24 Ekim 1926

Sevgili Baba ve Katya,

Kağıtlarım kısa zamanda elime geçti. Teşekkürler! İhtiyacım olan herşeyi yollamışsınız. Az çok, geçiniyorum. Hayır, yastık ya da paltoyu yollamayın. Eğer karşılığında bir şey alabiliyorsan, paltoyu sat, Anne, ve kendin için gereksinim duyduğun herhangi bir şey al. Ona hiç ihtiyacım yok. Biraz hastayım. Bacaklarımdan çok omurgam ağrıyor. Yatakta kalmalıyım. Yatakta yatıp, gün boyu okumalıyım. Sağlığım tamamen bozuldu. Ne yaparsam yapayım, iyileşir gibi olmuyorum. Yazın özlemini çekiyorum. O zaman, Anapa'ya, deniz kenarına gidebilirim. Size son yazışımın üzerinden epey zaman geçti. Beni affedin. Ancak ağrılarım ve acılarım haricinde yazacak başka bir şey yok, ve bunlar hakkında yazmaktan hoşlanmıyorum. Bunlardan ölesiye bıktım. Herhangi bir iyileşme belirtisi yok. Günbegün, hep aynı şey. Sen nasılsın sevgili Baba? Bana yaz. Hepinize sevgimi ve en iyi dileklerimi gönderiyorum.

Kolya'nız

ERKEK KARDEŞİNE

Novorossiisk, 2 Kasım 1926

Sevgili Mitya,

Mektubun bugün geldi, ve derhal cevaplıyorum. Sevgili kardeşim, benim için bu kadar kaygılanmana gerek yok. Buna hiç gerek yok. Durumum kötü, tabii —çok hastayım, vesaire vesaire— ancak uzun bir süredir bunu biliyorsun. Ve henüz teslim olmuyorum. Yaza kadar her nasılsa dayanacağım. Buna inanabilirsin. Her şeyin ötesinde, bu konuda yapabileceğimiz hiçbir şey yok. Yatakta uzanmalı ve buna katlanmalıyım, hepsi bu kadar.

Sana her şeyi olduğu gibi, hiçbir şey gizlemeden yazdığımı bilmeni istiyorum, sevgili kardeşim. Eğer bana herhangi ciddi bir şey olursa, bunu senden gizlemeyeceğim. Yazacak ve sana anlatacağım, çünkü — durumumun nasıl olduğunu sen kardeşim değil de başka kim bilsin ki? Hastayım, tabii, ve hastaneye düşmeden edemiyorum Ancak cesaretimi yüksek tutuyor, korkudan eser göstermiyorum — bunu biliyorsun. Yaygara yapmıyorum ya da şikayet etmiyorum, ancak yapabildiğimce iyi bir şekilde dayanıyorum. Tabii ki, bazen zor oluyor... Senin gelmene kesinlikle hiç gerek yok. Eğer olaylar çok tehlikeli olsaydı, o zaman seni durdurmaya çalışmazdım. Ancak şu anda bunun hiçbir belirtisi yok. Çok uzun süre dayandım, sanırım yaz gelene kadar bu birkaç ay boyunca da dayanabilirim, ve daha sonrasını göreceğiz. Benim o kadar kötü bir şeyim yok. Yalnızca budalalık!

Burası sıcak, ve güneşli, ancak sizin oralarda gerçek sonbahar havasının hakim olduğunu tahmin ediyorum. Demek çalışıyorsun? Nerede? Ve ne yapıyorsun — tesviyecilik mi; yoksa kondüktör müsün? Bizim ihtiyarlar,

ve tüm diğerleri nasıllar? Bana bütün haberleri yaz. Ben de aynısını yapardım, ancak bende hiç haber yok. Bir mektup yazmaya başlıyorum, ve söyleyecek hiçbir şeyimin olmadığını keşfediyorum. Bir gün, büyük ölçüde diğerine benziyor.

En iyi dileklerimle,

Kardeşin *Kolya*

A. P. DAVİDOVA'YA

Novorossiisk, 7 Ocak 1927

Sevgili Galoçka,

Mektubunu henüz aldım. Son birkaç gün içinde sana yazıp yazmadığımı hatırlayamıyorum. Ancak nasılsa şimdi tekrar yazacağım. Biliyor musun, olaylar her zaman olduğundan daha karanlık görünmeye başladığı zaman, şu ya da bu şekilde benim bütünüyle koptuğum dış dünyayla ilişki kurmamı sağlayabilen o birkaç kişiye yazarak kendimi neşelendirmeye çalışıyorum.

Burada hiç dostum yok. Bizim anladığımız anlamda dostlar demek istiyorum. Doğru, çevremde çok nazik eğilimli [olan] insanlar var. [Ancak] tipik darkafalı bir aile. Onlarla yeterince iyi geçiniyorum, ama bana, benim insanlarımın verebileceklerini veremiyorlar. Dostlarım ve yoldaşlarımdan, Komünistlerden ayrı olmak kasvet verici bir şey. Bütün bu aylar boyunca, bir tek yoldaşı bile görmeden, inşa halindeki gerçek, canlı hayatımız hakkında, ya da Parti'miz ve onun çalışması hakkında tek sözcük bile duymadan — anlaşılabilir nedenlerden ötürü benim manevi ihtiyaçlarımı karşılayacak hiçbir şey

sunamayan insanlar arasında hareket etmek ve yaşamak (eğer bir kişi yatağa bağımlı bir şekilde hareket edebilir ve yaşayabilirse) zorunda kalmış olarak.

Parti, benim için hayatta neredeyse her şey — bunu biliyorsun. Ve, örneğin Harkov'da sahip olduğum şekliyle bile, beni Parti yaşamıyla herhangi bir bağlantı kurmaktan yoksun bırakan bir durum içinde olmanın benim için ne kadar zor olduğunu anlayacaksın. Etrafımda biçimlenmekte olan bir boşluk var. Bende aşamalı olarak gelişen yeni bir çeşit duygu var — gerçekten bitkisellik olarak adlandırılabilecek bir şey, çünkü günler o denli boş ki, bazen türlü türlü anemik düşünceler ve kararlar ön plana çıkıyorlar. Şunu başka herkesten daha iyi anlayabilirsin; eğer bir insan darkafalı, bencil, aptal bir hayvan değilse — ki varolma olgusuna açgözlülükle sarılan böyleleri var; hayatta kalmak, varlıklarını sürdürmek ve uzatmaktan başka hiçbir şey istemeyen; durumlarının bütün gerçeklerine karşı kör — eğer insan bu değilse, olaylar bazen kendisi için çok, çok karanlıktır.

Birkaç yıl önce bu duruma dayanmak benim için daha kolay olurdu. O zaman, bunu insanların çoğunluğunun yaptığı gibi alırdım. Ancak şimdi durum farklı. Ve eğer kötü anlarım oluyorsa, bunun utanılacak hiçbir yanı yok. Ne de olsa, daha şimdiden üç yıl oldu. Üç yıldır yaşam için mücadele — ve, zaman zaman, mağlup oldum ve geriye doğru bir adım daha attım. Eğer doğamın en derinine yerleşmiş olan sonuna kadar mücadele kuralı olmasaydı, kendimi uzun zaman önce vurmuş olurdum. Çünkü, bir insan, bunu en kıyasıya mücadele devresi olarak almadıkça, bu yola büyük bir olasılıkla devam edemez.

Bizi, seni ve beni dost yapan şeyin ne olduğunu hatırla. Enstitü'deki zamanımın o ilk günleri. Onları hiçbir zaman unutmuyorum. O günlerde yakalanmış ve kafese

konulmuş bir kurt yavrusu gibiydim. Şimdi, son dönemlerini yaşayan bitkin bir kurtum.

Yalnızca bizim gibi insanlar, benim gibi yaşama delicesine aşık olan insanlar, ve mücadelemize, ve eskisinden çok daha iyi olan yeni bir dünya kurmak için yapılmakta olan çalışmaya aşık olan insanlar —yaşamı doğru olarak, olduğu gibi görmeye başlayan ancak bizim gibi insanlar— bize kalmış bir tek şans bile olsa yaşamı terketmezler. Yaz ayları sınama olacak.

Şahsen, herhangi bir iyileşme için fazla umudum yok. Ancak göreceğiz. Sana her şeyi yazmadım. Başka bir mektupta yazacağım. Şimdi yorgunum... Mektuplarında çok şefkatlisin, Galoçka. İki ayrı dünyadan gelmemize rağmen, yine de, bizi yakınlaştıran bir şey var. Benim küçük yaşlı bayanım, o denli küçücük ve narin, küçük elini sıkıyorum.

Bana yazacaksın, tabii. Çünkü şimdi benim için günler her zamankinden daha karanlık.

N. Ostrovski

P. N. NOVİKOV'A*

(Novorossiisk) 22 Ekim 1927

Sevgili Petya,

Bizim mektuplaşmamız oldukça düzensiz, ancak — insanın elinden ne gelir? Özür dilemeyi denemeye çalışmayacağım. Biraz küfür edeceksin, ve daha sonra

* Pyotr Nikolayeviç Novikov — Ostrovski'nin bir dostu. — *Red.*

sakinleşeceksin —bilmiyor muyum?— ve şu "örgütsüz unsurlar"ı ıslah etmenin mümkün olmadığında karar kılacaksın! Herhangi bir özel haberim yok. Hep yatakta. Yazmayı düşünüyorum — bir tür "tarihi-lirik-kahramanlık hikayesi". Gerçekten, şaka bir tarafa, cidden yazmayı düşünüyorum. Yalnız bundan ne çıkacağını bilmiyorum. Gece-gündüz okuyorum — gerçekten. İstediğim bütün kitapları alıyorum — büyük bir kütüphaneye üye oldum — ve açgözlülükle okuyorum. Bilim, ve arada da —beyni açmak için— bilimkurgu. Bütün yeni kitapları. Bu çok iyi!..

Sen ne yapıyorsun eski dostum? Zamanını nasıl dolduruyorsun? Gerçek şu ki, hâlâ olayların kenarında dolaşıyorsun, içinde değil. Yalnızca bunun hakkında düşünmek, Petya, emektar Petro — niçin, eğer senin bacakların bende olsaydı, bütün SSCB'mizi bir uçtan diğerine on kez katetmiştim!..

Ve böylece, elini sıkıyorum, sevgili dostum. Frol ve Anna'ya selamlarımı ilet.

Dostun *Kolya Ostrovski*

AİLESİNE

[Matsesta] 20 Haziran 1928

Sevgili arkadaşlar,

İşte haberler — telgraf usulü:

1. İlk banyomu aldım (beş dakika). Lüks olarak adlandırdığınız şey! Bu sıradan kaynak suyu değil! Ciddi vakalar için büyük bir banyo. İnsanı sedye ya da hasta sandalyesi üzerinde doğrudan içeriye getiriyorlar. Geniş ve kullanışlı.

Sanatoryum dağ kenarında bulunuyor. Her tarafta ağaçlar, palmiye ağaçları, ve çiçekler. Güzel bir manzara, Tanrı şahidim! Banyolar 200 adım aşağıda. Bizi bir çeşit arabayla oraya götürüyorlar. Ve o bakıcılar ne kadar uzmanlar! Hiçbir çarpma ya da sarsıntı yok! Bakıcılar arasında daha şimdiden birçok dost edindim. Hemşireler genç, ve bana *Pravda* okuyorlar ve vb. Yanlış anlama. "Vb." tamamen masum.

Sonra: doktorlar beni gözden geçirdiler. Matsesta'nın iyi gelmesi gerektiğini söylüyorlar. Her şey daha şimdiden planlandı. İlk beş günün ardından, banyoda masaj. Ve gündüzleri beni özel bir sandalye ile dışarıya, palmiye ağaçlarının altına çıkaracaklar. Kaybettiğim günler sonradan eklenecek. Ve bir ayın yeterli olmadığı, bir buçuk ya da iki aya ihtiyaç duyduğum konusunda resmi bir karar alınacak. Bir hemşire, yemek yememi sağlamak için, yemeklerde benimle oturuyor. Başlangıcından itibaren çok iştahlı olmadığımı gördüler — yine de, seyahatten sonra, burada evde yediğimden üç misli daha fazla yemek yiyorum. Günde beş öğün, ve elbette bizi tıka basa doyuruyorlar — vay benim halime!

Oda arkadaşım mükemmel bir yoldaş —eski Bolşeviklerden, ve Moskova Kontrol Komisyonu prezidyumunun bir üyesi. Konuşacak çok şeyimiz var.

Merhemde bir tek sinek bile yok! İyi uyuyorum. Bütün gece mezar gibi sessiz. Ve pencereler bütün gün boyunca ardına kadar açık. Elbette burada iyice dinleneceğim. Katya, sevgilim, burada benimle olmadığın için çok üzgünüm. Burası Suhumi'den bile güzel. Çekmekte olduğun sıkıntıları düşündükçe kalbim ağrıyor, benim sevgili, güzel küçük kız kardeşim.

Sevgilerle

Kolya

A. A. JİGAREVA'YA*

[Matsesta] 1 Ağustos [1928]

Sevgili Şura,

Sen ayrılalı yalnızca bir gün oldu. Yalnızca bir gün.

Yarından sonraki gün kasabaya hareket ediyorum. Ancak bu günler her nasılsa benim için boş ve anlamsız.

İnsan benim gibi avare olunca, insanlara alışmak üzücü bir şey, ve dostluklar, yoldaşlıklar oluşturmak daha da kötü! Çünkü hayatın insanı dostlarından ayırması her zaman çok keder verici.

Sana sık sık yazacağım, her şeyi yazacağım...

Pankov burada, benim yanımda, konuşuyor, ancak düşünebildiğim tek şey — şimdi nerede olduğun, ve ne düşünmekte olduğun.

Sevgili yoldaşım Şura! Seni çok az tanıdım, buna rağmen kanım sana o kadar ısındı ki!

Çok yakında sana herşey hakkında uzun bir mektup yazacağım.

N. Ostrovski

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 25 Ağustos 1928

Sevgili Şura,

Bugün yalnızım. Raya dışarıda bir bölge konferansında.** Raya'nın kamu çalışması hakkında: işçi

---

* Aleksandra Alekseyevna Jigareva — Ostrovski'nin bir dostu. *Ve Çeliğe Su Verildi*'de isim değişikliği olmaksızın temsil ediliyor. —*Red.*

** Raya—Ostrovski'nin karısı, Raisa Pavlovna Ostrovski — *Red.*

sendikasındaki faaliyeti genişliyor. Bu çalışma onu gitgide içine çekiyor, öyle ki, açıkça, gitgide yalnız bırakılacağım. Ancak özellikle SBKP(B) aday üyeliği için başvurmayı düşünmekte olan Raya'nın bunu değiştirmesi herhangi bir şekilde söz konusu olamaz. Bu onun Birlik'teki son yılı (kendisi 23 yaşında). Ona gerekli politik eğitimi veriyorum...

Şahsen politik bilince ulaştıktan sonra birçok emekçi insanı Parti'ye getirdim. Maalesef şimdi onlarla bağlantıyı kaybettim, ancak onların hepsinin iyi Parti'liler haline geldiklerini biliyorum. Çalışmam daha önce (örgütsel olarak) Komünist hareketin dışında kalmış olan bir yoldaşı daha saflarımıza kattığı zaman, bu hep benim için bir mutluluk olmuştur.

Yine de, eğittikleri, etkiledikleri, Parti'ye çektikleri bir tek kişi bile anımsayamayan bazı yoldaşlar var! İnsanlar mekanik olarak üyelik için tavsiye ettiler — ancak bu aynı şey değildir.

Hasta olduğum için, korkunç ağrılarımın bana soluk alacak fırsat verdiği dönemlerde, şevkimin büyük bölümü, [onların] işçi sınıfı anlayışlarını yönlendirmek ve yeni yaşam için mücadele isteğinde onu pekiştirmek için, etrafımdaki az sayıdaki işçiye (şimdiki halde, Raya'ya) adanmıştır ve adanmaktadır. Ve çalışmamın sonucunu gelecekte savaşlar patladığı zaman saflarımızda bir o kadar sadık Parti'li yoldaşa sahip olacağımız gerçeğinde görüyorum. Kum taneleri, tabii ki — son derece küçük. Ancak şu anda yapabildiğimin en fazlası bu...

Şura yoldaş, ne zaman... herhangi bir haber alırsan, bunu bana yaz. Bu gerçek, canlı çalışma parçalarını anlat.

Kahrolası gözlerim, eskisi gibi devam ediyor — sabotaj yapmaya. Bunu yazıyorum, ancak, yaşamım üzerine yemin ederim, yazdığım şeyi göremiyorum.

Korkarım bir kelimenin üzerine diğerini yazıyorum, ve hiçbir şey okuyamadığımdan bana kızacaksın...*

Pravda için teşekkürler. Burada işlerin nasıl yürüdüğünü biliyorsun. Bir nüshayı alıvorsun, ve bir sonrakini elde edemiyorsun. Utanılacak bir şey!

Bu kadar uzun bir şekilde canını sıktığım için beni affet, sevgili dostum.

Elini sıkıyorum.

Küçük oğluna selamlar.

Raya'dan selamlar.

Kolya Ostrovski

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 29 Ekim 1928

Benim Sevgili Yoldaşım

Mektuplarının sayısı niçin bu kadar azaldı ve niçin aralarındaki süre bu denli uzadı? İşinin bütün zamanını alması yüzünden mi? Böyle oluyor, biliyorum. Ve aralıklar bana çok uzun geliyor sanırım, çünkü şimdi hiç kimse bana yazmıyor. Ya da yalnızca seninle bu kadar yakın bağlantı içinde olmam, seni hemen hemen yaşamımın her günüyle ilgili hikayeler bombardımanına tutmam, ve gözlerimden ötürü başka hiç kimseye yazmıyor olmamdan dolayıdır. Belki de bu sonu gelmeyen mektuplar seni yoruyorlar, ve daha iyi kullanılabilecek

* Bu dönemde Ostrovski'nin görme yeteneği bozuktu. Mektuplarının bir bölümünde hemen hemen okunmaz şekilde olan kelimeler ve cümleler, birbiri üzerine yazılmış satırlar, kelime tekrarları, ve diğer yanlışlıklar bulunmaktadır. —*Red.*

zamanını çalıyorlar. Ancak, eğer böyleyse, bana yazmalı ve söylemelisin. Bütün bu Doğulu resmiyet — bu ne senin yolun, ne de benimki. Eğer mektuplarımdan usandıysan, böyle söyle, ve biraz ara vermeye çalışırım. Yazmayı tümden durdurmayacağım — bu konuda söz vermeyi reddediyorum. Ancak — bu kadar çok ve sık değil. İşte, hepsi bu kadar. Ve şimdi başlayabilirim. Taşındık —üç gün önce— ve şimdi muntazam burjuvalar gibi yaşıyoruz. Büyük bir oda, üç pencere ve içerisi gün ışığıyla apaydınlık. Elektrik ışığı, ve hatta akan su (yalnız tulumba ile çekmemiz gerekiyor). Şimdi derin nefes alabiliyor, ve güneşe doyuyorum. Onu 26 gündür görmemiştim. İçinde yaşamış olduğumuz o bodrum katı hem fiziksel ve hem de ruhsal olarak beni korkunç denecek ölçüde bunalttı. Artık kış boyunca burada kalıyor olacağım.

...Krasnaya Moskva sanatoryumunun yakınındayız. Doğru, Raya için gerekli şeylerden, katıldığı bütün toplantılardan oldukça uzak, ancak elden bir şey gelmez. Ve burası çok güzel, Şuroçka! Gelecek yaz mükemmel bir şekilde dinleneceğiz sevgili dostum. Şunu unutma, Şura: eğer gelmez, ve küçük oğlunu yanında getirmezsen seninle büsbütün kavga ederim. Denize on dakikalık bir yürüyüş — bir Çinlinin ayakları için bile çok fazla değil— seninkiler gibi küçücük ayaklardan söz ediyorum. Matsesta'daki banyolara gitmek için yürümen gerekenden daha az. Burada büyük bir park da var. Ve biliyor musun, Şuroçka, sen ve ben banyolar için Matsesta'ya gitsek bile, küçük oğlun burada evimize kısa mesafede bulunan kıyıda yüzebilir ve güneş banyosu yapabilir. Ve daha sonra, sanatoryumun ardından, burada dinlenebilirsin de. Bu bir şaka değil — mektubumun sadece bu bölümünü ufaklığa oku; ve umarım üzerinde "Leningrad-Sochi" yazan trene binene kadar sana huzur vermeyecektir. Evet, Lyonya sana

huzur vermemeli, yoksa "unutabilirsin", ya da benzer şekilde başka bir şey olabilir.

O bodrum katında yaşarken buraya gelmeni istemem gülünç olurdu. Ancak şimdi bir kapitalistim! Geniş bir odamız var (benim sınırlı kavramlarıma göre).

Mektuplarımı okuyabiliyor musun?

[Bu mektubun son bölümü kayıp]

A. A. JİGAREVA'YA

[Sochi] 16 Kasım 1928

Sevgili Şura,

Bütün mektuplarını aldım. Senden haber almamaktan dolayı üzülüyor, ve belki de mektuplaşmamızdan usandığını düşünmeye başlıyordum. Şimdi ne kadar yanılmış olduğumu anlıyorum...

Şimdi seninle olmayı, ve Bolşevik yoldaşlar arasında konuşmayı ne kadar çok isterdim. Bu benim için çok iyi bir dinlenme olurdu!...

Çaresizliğim bazen hem moralman ve hem de fiziksel olarak o denli şiddetli oluyor — tarif edebileceğimden de fazla. Bunu hayal etmeye çalış, Şura: etrafında devam etmekte olan mücadele, ve sen sıkıca bağlanmışsın, izlemekten başka bir şey yapamıyorsun....

Bana yaz, sevgili Şura — yaz, benim sevgili iyi dostum! Mektuplarına ihtiyacım var.

Lyonya'ya sevgilerimi ilet.

Kolya

Yoldaşım Raya ve onun gelişmesi hakkında birkaç söz yazmak istiyorum.

Bu genç çalışan kadının büyümesi ve gelişmesini izlerken bütün sorunlarımı unutuyorum, Şura. O benim politik öğrencim, ve onun gelişip, yeni bir kişi haline gelmekte oluşunu görmek beni çok mutlu ediyor. Şimdi kendisini bütünüyle çalışmasına veriyor.... Herhangi bir toplantı, ya da konferans, ya da benzeri bir şeyin olmadığı bir gün ya da akşam olmuyor. Heyecanla, yeni görevler ve yükümlülükleriyle dolu bir şekilde koşarak içeriye giriyor, ve bunlar üzerinde beraber çalışıyoruz. Bugünlerde, kendisi son derece meşgul, bitmez tükenmez bir şekilde koşuşturarak, kasaba Sovyet'i için seçim hazırlıklarına yardım ediyor.

Sovyet'in taze kuvvetler, çalışan insanlarla yenilenmesini sağlamak güzel birşey olacak.

Raya'nın bu gelişimini durdurmak konusunda en ufak bir niyetim yok. İlerlemekte olan bu proletere yardım etmek için gücüm dahilindeki her şeyi yapıyorum...

Kolya

A. A. JİGAREVA'YA

(Sochi) 26 Kasım 1928

Şura, sevgilim,

Sana bu mektubu şimdi yazmamam gerekirdi, çünkü üzgünüm, ve anın dürtüsüyle yazıyorum....

Hayatımın gerçek dayanağını yitirdiğim zaman —mücadeleye geri dönme umudu— bu benim sonum olacak.

Bazen kendimi bir açmaza sürmemi önlemek için gerekli tüm o enerji, tükenmez Bolşevik sebatı üzülerek

düşünüyorum. Bütün bu enerji gerçek çalışmaya harcanmış olsaydı, çok yararlı olabilirdi.

Etrafımda İnsanlar görüyorum: uykulu, ilgisiz, bitkin, bezgin. Konuşmaları küf kokuyor. Onlardan nefret ediyorum. Güçlü ve sağlıklı insanların bizimki gibi gergin zamanlarda nasıl bezgin olabildiklerini anlayamıyorum. Hiçbir zaman bu tür bir hayat yaşamadım, ve asla yaşamayacağım....

Seni görebilmeyi, ve seninle konuşmayı arzuluyorum. Sen güvendiklerimden birisin... Parti'de yaşca büyük bir yoldaş....

Hayattaki yolumu ta içerimde planladım. Nereye, ve nasıl gittiğimizi biliyorum. Hayır, herhangi bir yol ağzında durmuyorum...

Şu anda radyom hakkında herhangi birşey yok. sonuçta monte edildiği zaman, sana Leningrad'ı alıp almadığını yazacağım.*

Çocuğuna sevgiler.

Senin *Kolya*'n

A. A. JİGAREVA'YA

(Sochi) 30 Ocak 1929

Sevgili Şuroçka,

Kaygılanmaya başlıyorum. Otuz küsur gün, ve senden tek kelime yok. Sorun nedir? Yoksa işin zamanının her dakikasını yutuyor mu?

---

* Ostrovski, görmekten çok dokunma duyusu ile (hemen hemen tamamen kördü) kendisi için bir radyo cihazı yapıyordu — ***Red.***

Yeni adresimi sana daha önce göndermiştim, ancak işte yeniden veriyorum: Sochi, Ulitsa Voikova, 39. Gerçi eski adrese gönderilmiş her şey yeni adrese gönderiliyor.

Burada bahar havası var. Ara sıra geceleri kırağı oluyor...

Sekiz gün sonra gözlerimi ameliyat edecekler. Şahsen, görme yeteneğimin geri geleceğine inancım pek az. Ama mümkün olan herşeyi yapmalıyım ki bu cephede savaştan kaçmak konusunda hiçbir pişmanlık olmasın.

Biliyor musun, durumumu ve onu ilgilendiren her şeyi gayet iyi anlıyorum. Hiç kimse bunları benim kadar açık bir şekilde anlamıyor. Bu konuda gereksiz heyecan ya da trajedi yok, ancak durumu, bütün durumu tamamen anlıyorum.

İki kafuru enjeksiyonu aldım. Kalbim bu kadar güçlü olduğu için,ona kafuru ile [yardım] etmek zorunda kaldık. Nabız çok iyi olmasa bile, şimdi daha iyi — halen düzensiz. Şahsen, yaza kadar dayanacağımdan eminim, evet, ve yaz boyunca. Ve daha sonrasını göreceğiz.

Sen ve ben, yine biraraya geleceğiz, benim sevgili yoldaşım Şuroçka, ve birbirimize anlatmak istiyor olabileceğimiz birçok şey hakkında konuşacağız.

Kendim için bir odam var, güzel ve güneşli... Raya ve Annem için bir oda var... Yakacak odunumuz bol, ve odalar sıcak.

Raya'yı neredeyse hiç görmüyorum. Sabah 6:30'da ayrılıyor (ben halen uyurken), ve geceleyin 11 ya da 12'de (o zaman da uykuda oluyorum) eve geliyor. Mart'ta SBKP(B)'ye giriyor — Kadınlar Günü'nde.

Kasaba Parti (Komitesi) çok yoldaşça bir tavır aldı. Bize yakacak odun sağladılar, ve bana bir doktor gönderdiler...

Doktorlar konuşmama izin vermiyorlar — özellikle

şimdi, günbegün, dünya çapında büyük bir ayaklanma çılgın, görkemli hayallerimle , yalnız başıma yatıyorum.

Elini öyle hararetli sıkıyorum, benim sevgili Şuroçka'm.

Nikolai

A. A. JİGAREVA'YA

(Sochi) 20 Şubat 1929

Sevgili Şuroçka,

Sonunda senden bir mektup! Şimdi, uzun zamandır senden niçin hiçbir haber gelmediğinin nedeni yeterince açık — kırsal kesimde çalışman, ve hastalığın.

Doktorlar hakkında — evet öğütlediğin gibi yapacağım. Zaten bir teste tabi tutuluyorum, ve doktorlar bugün ya da yarın yeniden burada olacaklar. Gerçek şu ki, bütün acaip mide ağrılarımın nedenini keşfettim. Bunun nedeni gözlerim için verdikleri damlalar — atropine olarak adlandırılıyorlar. Damlaları kullanmadığım zaman, acı bir tat yok, ve iştahım iyi. Ve doktorların hiç birisi sorunun ne olduğunu tahmin edemedi! Şimdi, gözlerim hakkında. *Kör oluyorum, Şura. Neredeyse hiç göremiyorum.* Yakında görme yitimi yüzde yüz olacak, ve bu bir felaket olacak.

Eğer senin doktor arkadaşın, benim buradaki göz doktorumun kendisine yazabilecekleri temelinde, gerçek bir uzmanla bir konuşma yapabilseydi, iyi olurdu, çünkü buradaki doktor çok genç. Genel durumumu iyileştirmek için bir tür damar içi cıva enjeksiyonu öneriyorlar. Kabul edeceğimden emin değilim, yapabileceği iyilik şüpheli.

Sevgili Şuroçka, kendimi ne kadar kederli hissediyor olduğumu sana daha önce yazmıştım. Evet, bu halen devam ediyor, ve körlüğün muntazam ilerleyişiyle daha da artıyor.

Her nasılsa, halen dayanma gücüne sahibim. Ancak bu, toplayabildiğimin en fazlası.

Yalnızca düşünelim, benim sevgili dostum — küçük oğlunla birlikte buraya geldiğin zaman, senin yüzünü göremeyeceğim. Ve bundan kaçınmak mümkün değil.

Bir süre sana yazma olanağına sahip olmayabilirim. Ancak bunu anlayacaksın.

Selamlar, ellerini sıkıyorum.

Kolya

Annem ve Raya'dan selamlar. 8 Mart'ta, Raya, SBKP(B) saflarına katılıyor.

A. A. JİGAREVA'YA

(Sochi) 21 Nisan 1929

... Eğer sonunda benim mesleğim haline gelmiş olan bu bitmez tükenmez hastalıklara harcanan enerjinin 1/100'ü, eğer bu üretken emeğe harcanmış olabilseydi, bir Vyborg işçisinin* bile bana ayak uydurabilmesi çok zor olurdu. Ancak durum böyle olunca, hayaller sabun köpüklerinden ibarettir...

İyi, güçlü bir küfürden başka hiçbir şey...görünüşte herhangi bir çıkış yolumun bulunmadığı bu ölümsüz

*Leningrad'daki Vyborg bölgesi devrimci gelenekleriyle tanınıyordu — ***Red***.

belaya karşı nefretimi ifade edemez. Şu bir olgu olarak, lanetli bir olgu, ancak inatçı bir olgu olarak kalıyor ki, — 1929'un başlangıcı her nasılsa bana 1928'den daha kötü davranıyor. Ve bu kötüleşme, eğer biraz daha yoğunlaşırsa, yaşamı bizzat yok edebilir.

Bir başka (grup) genç insanı bir araya getirdim — doğru, henüz çok fazla, ve çok düzenli değil. Ve onları acımasızca çalıştırıyorum — gazetelerden, Parti dergilerinden ve benzerlerinden, bana yüksek sesle okumalarını sağlıyorum.

Yeni gelen her kişiye verdiğim selam, "Oku bana!" Ve okuyorlar, dilleri sürçmeye başlayana kadar okuyorlar. Aceleyle, açgözlülükle, özlemiş olduğumun tamamını içiyorum. Herkes için sloganım, "Oku!"— ve bazıları için bunun yorucu bir görev olduğunu söylemeliyim. Ancak sonuç ortada: yeniden mevcut yaşamla bağlantı kuruyorum.

Raya, Birlik'ten gençleri bana getirmek konusunda talimatlar aldı. Onları biraz hazırlıyorum, ve sonra sömürmeye başlıyorum — hiç utanmadan. Bundan yeterince çabuk bir şekilde usanmalarına rağmen, bu hem onlar, hem de benim için iyi bir şey. Okumak onların zayıf bir noktaları. Henüz buna gereksinim duymayı öğrenmediler.

Bolşevik'ler çok hora geçti.* Bunu sürdür, Şuroçka! Aferin!

Lyonya için birkaç kelime:

Sevgili Lyonya,

Annen, bana, kendisine Karadeniz hakkında hatırlatma yapmayı sürdürdüğünü yazıyor. Sizin o

---

* Nisan 1929'da A. A. Jigareva, Ostrovski'ye *Bolşevik* dergisinin eski bir sayısını gönderdi — ***Red***.

Baltık'ınız güzel olabilir, Kara çok daha iyidir! Burası çok sıcak, ve palmiye ağaçları — neredeyse tropikal bölgeler gibi. Ve büyük karla kaplı dağlar — ve bunun bütün güzelliği! Kuşkusuz geceleyin onu hayal ediyorsundur. Yalnızca Annen Şura'nın bu konuda farklı şeyler hissettiği görülüyor. Ve bu nedenle, bunu kendi işin bil: Annen iyi olduğu zaman, ve tatilini aldığında, Güney'e bir seyahat için kıyasıya bir kampanya başlat. Ajitasyonu dene, propagandayı dene... Leningrad — Sochi direkt ekspresi için elinden geleni yapmaya çalış... Anlaştık mı, küçük kardeş?

Ağustos'da buluşana kadar — tamam mı?

Senin ve Annenin ellerini sıkıyorum.

N. Ostrovski

ERKEK KARDEŞİ, KIZ KARDEŞİ VE BABASINA

Sochi,1929

Sevgili Mitya, Katya, ve benim sevgili yaşlı babam,

Bu mektup, annemin kasaba Parti komitesi'ndeki kadınlar arasında çalışma bölümünün bir delegesi olduğunu size bildirmek içindir. Bu anlamda kendisine itimatname çıkarıldı, ve şimdi, işçi sınıfının yaşamındaki payını alarak, bölümün ve değişik Parti birimlerinin toplantılarına katılacak. Kim bilir — belki de, eğer isterse, ve eğer politik çalışma için biraz enerji toplayabilirse, kendisi de Parti'mizin bir üyesi olabilir — ailemizde üçüncü.

Kolya

R. B. LYAKOVİÇ'E*

Moskova,
Üniversite Kliniği,
9 Ocak 1930

Sevgili Rosoçka,

Sonunda Liza Yoldaş'ı yakalayıp oturttum, ve benim için yazmaya sevkettim — üzücü de olsa üç ay içinde ilk mektubum. İlk olarak bir soru: Suhumi'deki adresine gönderdiğim mektubu aldın mı? Ve şimdi, başımdan geçenler: Ama, sana, ilk önce tekrar D. Koruzjenko'nun kuralını hatırlatmak istiyorum: dostluk, yazılan mektupların sayısıyla ölçülmez. Peki, o halde, özetle, durum şu. Göz ameliyatım henüz yapılamıyor — iltihap giderilene kadar değil. Kış, kapana yakalanan bir fare gibi, beni Moskova'da yakaladı. Burada, klinikte korkunç derecede soğuk aldım, ve bütün bir ay boyunca ateşim vardı. Bütün tatsızlık ve komplikasyonlarıyla kahrolası grip. Ateşim halen 37 ve 37.5 derece arasında gidip geliyor — içimde devam eden ve termometreyi harekete geçiren inatçı bir kalıntı. Sonuç olarak, oldukça zayıfım (bu mektubu benim için yazan Liza yoldaşla tartışacak enerjiye bile sahip değilim). Şimdiki amacım bütün tıbbi kuruluşlardan kaçmak — ne olursa olsun kaçmak, ve nereye olduğu hiç önemli değil. Hastane yaşamımın ayrıntılarına girmeyeceğim. Bundan iyice bıktım usandım. Kendimi bundan kurtarmak için bir dizi adım atıyorum. Beni Kremlin hastanesine sevketmeyi düşünüyorlar, ancak başarabilirsem, her türlü tıbbi kuruluştan kurtulmak için elimden geleni yapacağım.

---

* Rosalia Borisovna Lyakoviç — Ostrovski'nin bir dostu. — *Red.*

10 Ocak. Dünkü mektup yazışım beklenmedik bir şekilde yarıda kesildi. Bugün, karşı cinsten bir yoldaş tarafından benim için sürdürülüyor — Mişa, benim Moskovalı bir dostum. Mektuplarına gelince, Rosa, hepsini aldık. Ve her yeni mektupla, vicdanım, uzun sessizliğim için daha fazla incitiyor. Evet, Rosa — Moskova'da bir oda edinme girişimimden nasıl bir sonuç çıktığını yarın Raya'dan öğreneceğim... Erkek kardeşini bekliyorum. Raya'nın zamanı yüzde yüz elli dolu. Birbirimizi çok az görüyoruz — dört beş günde bir. Geçen gün Parti temizliğini geçti. Tam beklediğimiz gibi, iyi, yoldaşça bir atmosfer. Demek bütün eski dostlarımız evlendi, öyle mi? Pekâlâ, o halde, şimdi sıra sende — hayatı ciddiye almanın zamanı geldi! Evet, Şura Jigareva'dan haber alıyorum. Ve şimdi, benim küçük yaşlı bayanım — Harkov'da olup biten her şey hakkında, ve bütün dostlarımız hakkında bana yazmalısın, ve ben yazmadığım zaman gücenmemelisin. Hepinizi, her birinizi hatırlıyorum. Ben, insanları kısa sürede unutacak cinsten birisi değilim. Hepinize uzun mektuplar yazamamamın nedeni benim hatam değil, talihsizliğimdir. Ve Raya'ya gelince, o hiç kimseye yazmıyor. Her taraftan öfke çığlıkları. Olabildiğince meşgul, benim zavallı Raikom'um.* Gelecek birkaç gün, benim tıbbi tedavim ve diğer şeylerde birçok yeni gelişmeler ve değişiklikler getirecek. Eğer sana bütün haberleri derhal yazmazsam, öldüğümü anla. Ve bu nedenle — sık sık bana uzun mektuplar yaz. Esas olan budur. Ve geri kalan her şey budalalıktır.

Ellerini sıkıyorum.

Nikolai

---

* *Raikom* — Rayonni Komitet'in (Bölge Parti Komitesi) kısaltması; Ostrovski'nin karısına verdiği takma ad. — ***Red.***

Adresin Raya'da, ama bunu hemen postalamak istiyorum, onun için bunu Petya'ya yolluyorum. Bunu sana getirecektir.

Raya sevgiler yolluyor.

Nikolai

AİLESİNE

Moskova, 12 Ocak 1930

Sevgili Komünarlar,

Size sık sık yazmıyorum., Bu benim için zor bir iş.

Hepinize en sıcak selamlar. Yapmayı çok istediğim bir şey var. Annemi bir Komünist olarak görmek istiyorum. Kendisi de bunu istiyor. Eğer bu yılı çıkarabilirsem, bizim çalışan Annemizi hazırlamaya yardım edeceğim. Bunu uzun bir zamandır arzuluyorum, ancak başlangıçta kendisinin bu konuda ne hissettiğini bilmiyordum. Ve artık önüme şu hedefi koydum: Annem Parti'ye girinceye kadar hayatta kalmak. O zaman hepimiz Bolşevik olacağız — bütün ailemiz. Yorgunum, sevgili insanlar. Yazmıyor olmamdan dolayı bana kızmayın. Bu benim hatam değil.

Ellerinizi sıcaklıkla, içtenlikle sıkıyorum.

Komünist selamlarla,

N. Ostrovski

A. A. JİGAREVA'YA

(Moskova) 22 Şubat 1930

Sevgili Şuroçka,

Sanırım evlatlıklarının neden yazmadıklarını merak ediyorsun. Eğer durum biraz parlak olsaydı, Şuroçka, eğer benim bu yaşamımda olumlu yönde en ufak bir değişiklik olsaydı, bunun hakkında sana derhal yazardım. Ancak durum böyle olunca, bütün sorunlarımla, senin yaşamına nasıl endişe ve üzüntü getirdiğimi çok iyi biliyorum. Seni, tüm bunlara çok hayıflanacağını, ve yardım etmeye çalışmak isteyeceğini tahmin edebilecek kadar iyi tanıyorum. Ama, bu denli bencil olamam. Benim gibi dostlar her zaman üzüntü getirirler, çünkü hayat acımasızdır. Ayaklarının üzerinde duramayan insanlara tahammülü yoktur.

Geçen günlerin şiddetli eziyetini başkalarından daha iyi hissediyor ve anlıyorum, ve benim için hiçbir şey kararlaştırılmamış olarak kalmıyor. Ancak, Şuroçka, her geçen gün ne kadar zor olursa olsun, gözlerimle ilgili sorun çözülüne kadar bütün bu gelecek aylar boyunca hayatta kalacağım — en fazla bir yıl.

Görüyorsun, benim sevgili dostum, bir dizi şeyde beni hayal kırıklığına uğratan bazı yoldaş[lar] var, ve sonuç olarak bazı küçük sarsıntılar ve darbelere uğruyorum. Bu normaldir.

Doğru, sonunda, bugün olaylar karanlık görünebilir, ancak yarın daha parlak olabilirler.

Ve şimdi, Parti'li kızım hakkında, Raya hakkında yazacağım bazı haberler var. Kendisi SBKP(B) aday üyeliğinden, tam üyeliğe geçiriliyor.

Raya, benim güzel kızım —o, benim Parti'ye son katkım olacak, canlı bir katkı— gelecek savaşlarda bir savaşçı, ve dürüst sadık bir işçi.

Yoruldum, Şuroçka. Elini sıkıyorum.

Lyonya'ya, ve herkese selamlarımı ilet.

Kolya

A. A. JİGAREVA'YA

Moskova, 3 Nisan 1930

Sevgili Şura,

22 Mart'ta ameliyat oldum. Bir paratiroid bezini aldılar. Ameliyattan oldukça kötü halde çıktım, ancak şimdi iyiye doğru bir dönüş var. Moskova'da bana bir oda verdiler. Profesörün tahmini, bu ameliyatın ardından yeniden sağlığıma kavuşacağım yolunda. Biraz güçlenir güçlenmez sana geniş bir mektup yazacağım. Bir süredir senden hiçbir haber alamıyorum Şura. Birkaç satır da olsa, durumunun nasıl olduğunu bana yaz. Raya her zaman benimle.

Elini sıkıyorum.

Nikolai

Not: 15 Nisan'a doğru, bu kabus dolu aylardan sonra, dinlenmek üzere Sochi'ye gitmeyi düşünüyorum.

A. A. JİGERAVA'YA

[Moskova] 22 Nisan 1930

Sevgili Şura,

1 Mayıs için, biraz erken de olsa, sana selamlar yolluyorum! Klinikten, bana vermiş oldukları odaya taşındım. Adres: Moskova 34, Myortvi Pereulok, 12, Daire 2.

2 Mayıs'da Sochi'ye gitmek istiyorum, ancak tamamen teknik olarak, bunun mümkün olacağından emin değilim... (Bu satırın devamı kağıdın kenarını geçmişti. —***Red***) Leningrad'daki Prof. Oppel tarafından tavsiye edilen metodla bir paratiroid bezini aldılar. Bir buçuk saat. Lokal anestezi. Sonraki dokuz gün boyunca oldukça kötüydüm — ameliyat sonrasında (40 derece) ateşliydim.

Şimdi çok zayıfım. Ancak sonuçlar iyi görünüyor. Eklemlerim biraz hareket etmeye başlıyor.

Raya bütün o geceler boyunca yanımdan ayrılmadı. Onun ne kadar yorgun olduğunu tahmin edebilirsin. Herkes onun ne kadar zayıfladığını farkediyor.

Eklemlerimde toplanan tuzlar çözülmeye başlayacağı için, ameliyatımdan sonra, bütün doktorlar derhal Matsesta almak zorunda olduğumda ısrar ediyorlar. Kanımda anormal bir ölçüde kalsiyum var Bu... (Satır sayfanın kenarını aşarak devam etmiş. —***Red***)

Gözlerimdeki iltihap ameliyattan bu yana azalmaya başladı. Neredeyse bir aydır bir kez bile ağrımadılar. İltihabın bütünüyle kaybolması iyi olurdu. Ondan sonra Averbah ameliyat yapmayı kabul ederdi.

Neden yazmıyorsun Şuroçka? Bir şey mi oldu?

Yalnızca çok kısa bir not da olsa, senden haber bekliyor olacağım.

Söyle bana Şura — bu yıl görüşmeyecek miyiz?

Raya, daha önce olduğu gibi, fabrikasında çalışıyor. Şimdi bir sorumluluğu daha var — kendisine gezici kütüphanenin sorumluluğunu verdiler. Onun o kadar çok zamanını alıyorum ki, bu nedenle yapması gerekenlerin tamamını yapmayı başaramıyor.

Yakında SBKP(B)'nin tam üyesi yapılacak.

Sana yazmak istediğim çok şey var, ancak çok güçsüzüm. Ve körüm, Şuroçka. Dostlarına selamlarımı ilet.

Ellerini sıkıyoruz.

Nikolai **ve** ***Raya***

R. B. LYAKOVİÇ'E

Moskova, 30 Nisan 1930

Sevgili Rosoçka yol[daş],

Mektup yazacak gücüm yok, ancak bir deneme yapacağım. Kendi payıma, şimdiye kadar yeterince fazla sorunum vardı, ve şimdi işte yeni bir üzüntü: gelmeyecekmişsiniz. Sizleri görmeyi dört gözle bekliyordum. Hepimizi bağlayan güçlü dostluğu kanıtlamak, nihayetinde, dağlar gibi mektup yazılmasını gerektirmiyor. Dur. Enerjimi idareli harcamalıyım. Ve bunun için, bir darbe daha alarak, elimi içgüdüsel olarak gelecek darbeye engel olmak için uzatıyorum. Çünkü Sochi'den ayrıldığımdan beri, boks idmanı için bir tür kum torbası haline geldim. Kum torbası — böyle söylüyorum, çünkü darbe yemeye devam ediyorum, ve geri vuramıyorum. Şimdi geçmişteki bütün bu şeyler,

ameliyatım ve geçirdiğim tüm fiziki ateşler vs. hakkında yazmamayı tercih ederdim. Bunlar artık geride kaldı. Daha sert, ve yaşlı oldum, ve —garip gelse de— cesaretim yalnızca güçlendi. Sanırım bu, mücadelede son aşamaya yakınlaşıyor olmam yüzünden.

Sinir profesörleri, kesinlikle psikasteni durumunun en son noktasında olduğumu söylüyorlar. Bu doğru. Sekiz korkunç ayın sonucu. Bir şey açık, Rosoçka — buradan derhal kaçma ihtiyacı, sessizliğe ve etrafımda benim kendi insanlarıma duyduğum ihtiyaç. Ve bu ne demek oluyor — *benim kendi insanlarım?* Annem, Raya, Rosa, Petya, Mussya, Bersenyev, Şura, Mitya Ostrovski ve Mitya Koruzjenko demek oluyor: gerçek dostluklarından her zaman emin olabileceğim insanlar. Dur. Korkunç, zor bir safha geçti. Bundan sahip olduğum en sevgili şeylere el sürülmemiş olarak çıktım. Zihnim berrak, ve dinamom zarar görmemiş — fiziksel güçlerimin yüzde 99 gibi bir bölümünü tüketmiş olmama rağmen, o çelikleşmiş ve tav verilmiş Bolşevik yüreğimi kastediyorum.

Bunu yazmak bütün günümü aldı. Sochi'ye gitmek üzere buradan çabucak ayrılmak zorunda oluşumun bir başka nedeni de, burada günün 16 saati yalnız bırakılıyor olmam. Ve şimdi içinde bulunduğum durumda, [bu] felaketle son bulacak. Raya, bu kısır döngüde gücünün son bölümünü de kaybediyor. Günde en iyi halde dört saatlik bir uyku alıyor. Dur.

Tamamen Moskova'ya taşınma fikrinden yanayım (çünkü, görüyorsun, ben de orada yaşıyor olacağım — tabii ki, eğer hayatta kalırsam). Orada her zaman iş bulabilirsin. Senin gibi insanlara çok büyük ihtiyaç var. Parti'ye gelince — bu konuda yine konuşacağız. Ancak genel tavsiye sözkonusu olduğu sürece, tamamen böyle bir amaçtan yanayım... Lenin'in demirden Bolşevik

Parti'sinde bir üyelik kartına sahip olmayan, yeni yaşamın hiçbir yüzde 100 gerçek imarcısı olamaz. Onsuz bir yaşam ruhsuzdur, sönüktür. Bir kişi, bizimki gibi bu denli büyük, eşsiz zamanlarda nasıl olur da Parti saflarının dışında yaşabilir?.. Parti haricinde, yaşamdan alınan mutluluk nerededir? Aile, aşk — bunların hiçbiri size yaşamda gerçek bir tatmin hissi veremez. Aile — bu, birkaç kişi demektir. Sırf aile için yaşamak — bu gaddarca egoizmdir. Bir kişinin aşkı için yaşamak — bu alçaklıktır. Yalnız kendi için yaşamak utanç vericidir. Ona git, Rosa. Darbeler olabilir, ve bazen acı veren darbeler — ancak SBKP(B) yolunu sabit tut. O zaman hayatın dolacaktır. Bir amacın olacaktır, uğrunda yaşanacak bir şey. Ama — bu zordur, bunu unutma. Çok sıkı çalışmak zorunda kalacaksın. Dur.

Sağlığına dikkat et. Eğer sağlığını bozarsan, her şeyi bozarsın, bütün yaşamını bozarsın. Benim durumumu görüyorsun. Arzuladığın her şeye sahibim, ancak gücüm yok, ve — hiçbir şeyim yok. Sonra. Biraraya gelmeliyiz. Tatilini bizimle, ikinci ailenle geçir. Eğer herhangi bir bozulma tehlikesi olursa, derhal her şeyi bırak ve güçlendir sağlığını — savaşçının yeri doldurulmaz hazinesi. 1 Mayıs için selamlar. Herkese saygılar.

Nikolai Ostrovski

P. N. NOVİKOV'A

(Sochi) 23 Haziran 1930

Sevgili Oğlum — Piyotr Nikolayeviç,

Leningrad'da kendine küçük, iyi bir oğlan gibi davrandığını görüyorum. Burnunu kitaplarından ayırma,

ve bütün zamanını operette harcama. Jigareva teyzenin adresi şöyle: Vasilyevski Ostrov, 13. Yol, No.32, de 40. Sevgili Petya!.. Şimdiye kadar büyümüş olduğunu düşünüyordum, ancak halen bir babanın dikkatli gözetimine ihtiyaç duyduğun anlaşılıyor. Benim iznim olmaksızın evlenmenden dolayı seni affedemem. Evet, zamane çocukları nasıl davranıyorlar — korkunç! Zavallı ana babaları için sorundan başka bir şey değil! Pekâlâ, o halde — yeni olan ve gördüğün ilgi çekici her şeyi bana yaz. Eylül'de seni görmeyi çok isterim. Tamara'nın hâlâ Harkov'da olup olmadığını bana bildir. Ona tekrar yazmak istiyorum. Özel bir haber yok...

Ellerini sıkıyorum.

Baban, *Nikolai*

P. N. NOVİKOV'A

[Sochi] 11 Eylül 1930

Geçen bütün o sekiz aylık kaos hakkında sana yazmak istemiyorum. Hepsinin canı cehenneme! Bir canımı almadığı kalan, bitmek bilmez ağrı ve kandan oluşan bir kabus. Şu ana kadar beni teselli eden tek şey, her şeye rağmen, ölümü aldatmayı başarmamdır — ya da, belki de sırf onu ürkütüp kaçırmayı. Büyük bir yara izim daha var — bu kez bir savaş yarası değil, bir hastane yarasının izi. Ve bütün için net sonucu budur...

Hayatıma gerçek bir içerik vermek için bir plan tasarladım — yaşam olgusunu haklı çıkarabilecek tek şey. Benim bu planım zor bir şey, ve basit olmaktan çok uzak. Eğer bunu hal yol etmeyi başarabilirsem, bunun hakkında sana daha fazla yazacağım. Her halükârda, yaşamda

tuttuğum rota hakkında planlanmamış hiçbir şey yok. Düz bir rotada devam ediyorum, hiçbir düğüm ya da zikzak olmaksızın. Tam olarak nerede durduğumu biliyorum, ve bu ölçüde, diken üstünde olmama hiç gerek yok. Hayat kendilerine acımasızca darbe vurduğunda, sızlanmaya ve isterikleşmeye başlayan türden insanlardan derinden nefret ediyor ve onları küçümsüyorum.

Bugün yatağıma bağlanmış olabilirim, ancak bu bana hasta adam diyebileceğiniz anlamına gelmez. Bunların hepsi yanlış, hepsi sersemce saçmalık! Gayet sağlıklıyım. Bacaklarım hareket edemiyorsa, ve hiçbir şey göremiyorsam ne olmuş? Bu açıkça bir yanlış anlamadır — aptalca, şeytanca bir şaka. Bugün bana bir bacak ve bir göz verin, ve imar çalışmamızın her alanında savaşan her biriniz kadar aktif bir savaşçı olurum.

Nikolai

A. A. JİGAREVA'YA

Moskova (Ocak-Haziran 1931)

Sevgili Şuroçka,

Senden en son haber alışımızın üzerinden altı ay geçti. Bütün bu süre boyunca, tek kelime yok, ve hiçbirimiz herhangi bir şey bilmiyoruz. Ancak hâlâ senden mektup almayı umuyorum. Bizimle ilgili şeyler çoğunlukla her zamanki gibi. Son mektubumda sana yazdığım, başlamış olduğum kitap üzerindeki çalışmamı sürdürüyorum.* Tamamını olmasa bile, birkaç parçasını

* *Ve Çeliğe Su Verildi* romanı —*Red.*

okumanı isterim. Bunları sana gönderebilirim. Daktilo edilmiş olacaklar, ve okunması kolay olacak. Bunlar hakkında ne düşündüğünü bilmek isterim. Yalnız — mektuplarıma cevap vermiyorsun, Şuroçka! Söyle bana — niçin, bana kızdın mı? Neden yazmıyorsun?

Ellerini sıkıyorum.

N. Ostrovski

P. N. NOVİKOV'A

Moskova, 26 Mayıs 1931

.... Ve bu yüzden, Petya, *Ve Çeliğe Su Verildi*'mi yazmak, bunun tamamını yazmak için istekle doluyum. Ancak bu bir devin işidir — yol üzerinde birçok güçlük var! Dikte ettirecek hiç kimsem yok. Bu yalnızca eziyettir. Ancak bir öküz gibi inatçıyım. İnsanları tek kıstasla yargılamaya başladım: kendilerinden dikte ettireceklerimi yazmaları istenebilir mi, istenemez mi. Bizzat ben bile yazıyorum!!! Kör olduğumdan, geceleyin de — herkes uykuda olduğu, ve çalışmamı engelleyecek hiçbir gürültü olmadığı zaman. Kahrolası Doğa gözlerimi benden aldı, tam da onlara fena halde ihtiyaç duyduğum bir sırada...

Belki de şimdiye kadar yazmış olduğum bölümleri sana ve Harkov'daki dostlarıma gönderebileceğim. Eh, ama hep beraber olsaydık iyi olmaz mıydı! Etrafımda dostlarım olduğu zaman hayat daha parlak olurdu. Söyle bana, Petya: eğer müsvettenin on ya da o civarda sayfasının daktilo edilmesi gerekiyor olsa, bunu benim için yapabilir misin, yoksa bu çok büyük zahmet mi olur? Yayın kurulu bir

karar vermek için iki ya da üç parçasını istiyor, ve — kahretsin!— bunu defter şeklinde kabul etmiyorlar. Daktilo edilmesi gerekiyor, kağıdın yalnızca bir yüzüne. Sanırım seni sömürmeye çalıştığımı söyleyeceksin. Ancak bana cehenneme gitmemi söyleyebilirsin, Petya, ama bu bizim dostluğumuzu hiç mi hiç soğutmaz.

Senin, ve Tamara'nın küçük elini sıkıyorum.

Kolya Ostrovski

A. A. JİGAREVA'YA

Moskova, 28 Haziran 1931

Sevgili Şuroçka,

Uzun süre sonra mektubunu almaktan dolayı çok mutluyuz. Önemli olan, senin hayatta ve az çok iyi olman. Gerisi önemli değil. Bir daha böyle uzun sessizlikler olmayacağını umuyorum.

Dostlarımızı soruyorsun... Pankov'dan bir iz yok. Ve şu anda gerçekten ona fena halde ihtiyacım var. Bir kez, başlamış olduğum eserde, editör olarak bana yapabileceği her yardımı yapmaya söz verdi... Rosoçka: o çalışıyor. Evlenmedi; Diğerlerine gelince, her zamanki yaşamlarını sürdürüyorlar.

Eserimin birkaç parçasını gözden geçirecek zamana ve isteğe sahip olup olmadığını bana kesinlikle yaz, Şura. Eğer sahipsen, onları sıraya koyacak ve sana göndereceğim. Eğer Parti'li dostların arasında herhangi bir editör, ya da bu türden kişiler tanıyorsan, belki de okumaları için eserimi kendilerine verip, hakkında [ne] söyleyeceklerini anlayabiliriz.

Bu konuda sana sonra etraflıca yazacağım.

Moskova'da çok az dostum var. Tam olmak gerekirse, iki tane. Birisi bir eski Bolşevik, diğeri ise bir genç.

Elini sıkıyorum.

N. Ostrovski

P. N. NOVİKOV'A

Moskova, 4 Temmuz 1931

... Büsbütün yanıyorum. Gücümün eriyip gitmekte olduğunu hissedebiliyorum. Geriye sadece iradem kalıyor, her zamanki gibi metin ve açık. Eğer bu olmasaydı, deli olurdum, ya da daha kötüsü. Son 20 günde tek satır yazmadım. Tam bir durgunluk. Ve hep şunu düşünüyorum — böyle insanlık dışı şartlarda yazılan bir eserin kalitesi ne olabilir? Kalite hakkında niçin tek kelime dahi yazmıyorsunuz? Ne düşündüğünü çok merak ediyorum. *Ve Çeliğe Su Verildi* bütünüyle gerçektir. Yalnızca gerçek. İşçi sınıfı gençliğini göstermeye, onu mücadele ve imar çalışması içinde göstermeye çalışıyorum. Yazmış olduklarım hakkındaki, onun kalitesi hakkındaki eleştirini almalıyım. Bu konuda bana niçin tek kelime dahi yazmıyorsun? Petya, bu mektubu daha sonra Rosa ve Tamara'ya ilet.

Ne sen, Petya, ne de Tamara kitabın tamamını okumadınız. Yazık. Zayıf noktalarımın nerede olduğunu görebilmem için, dostlarımı eleştiri ateşini açmaları için sıkıştırdım da sıkıştırdım. Ve, bana cümlelerin uzun olduğunu yazdığında, noktalamayı kontrol ettim, ve

tüylerim ürperdi. Senin görmediğin bölümlerde, 840 virgül ve nokta eklemek zorunda kaldım — daktilo edilmiş nüshada da. Ve bunu daktilo eden bir yüksekokul öğrencisiydi!

Kitabım, şimdi Yazarlar Kulübü'nde ateş altında, ve Molodaya Gvardia yayınevinin yayın kuruluna teslim edildi. Kurulun kararını her an bekliyorum. Hayatın beni içine hapsettiği demir halkanın karşısına geçtim. En arkadaki hatlardan kurtulmaya, yeniden mücadele ve emeğin ön saflarına, ait olduğum sınıfa ulaşmaya çalışıyorum. Eğer bir Bolşevik'in benimki gibi umutsuz bir durumda olsa da Parti'sine yararlı olamayacağını düşünen kişiler varsa — bu kişiler yanılıyorlar. Eğer yayınevinde imha edilirsem, yeniden çalışmaya koyulacağım. Ve bu nihai çatışma olacak. Yeniden yaşama dönmeliyim. Bu benim şiddetli tutkumdur. Ve kendi kişisel varlığımın gölgeli yanları ne kadar karanlıksa, özlemlerim de o kadar ateşli.

Ellerinizi sıkıyorum, hepinizin. Yakında haber yollayacağım — umarım, zafere dair.

Nikolai

A. A. JİGAREVA'YA

[Moskova] 9 Aralık [1931]

Sevgili Şura,

Mektubunu henüz aldım. Sevgili dostum! Eğer yazmak benim için o denli zor bir iş olmasaydı, sana kaç tane mektup yazardım, dostum! Mektubunu, kitabım hakkındaki izlenimlerini öyle büyük bir sabırsızlıkla bekliyordum ki.

Şuroçka! Kitabın yazıldığı koşulları bir mektupta tasvir etmek, benim yapabileceğimin ötesinde... Eğer ifade edilemeyecek kadar zor olan o koşullar olmasaydı, kitap daha iyi olmuş olurdu. Suroçka, karşılaştırmanın ötesinde, kesinlikle daha iyi olmuş olurdu. Dikte ettirdiklerimi yazacak hiç kimse yoktu. Ne huzur ne de sessizlik vardı. Hiçbir şey. Parti'miz için bir yükten daha iyi bir şey olmak için bir girişim daha yapmadan, basitçe kendimi kınayamam. Edebiyat çalışıyorum, ciddi olarak. Ne de olsa, zar zor okuyorum. Ve eminim, şimdiye kadar yazdığımdan daha iyisini yazmayı başaracağım. Sebatlı inceleme, ve dürüst çalışma kaliteyi getirecektir. Ancak bütün bunlar yayınevlerinde tamamen mahvolmamam şartına bağlıdır — daha ilk girişimimde kapı dışarı edilmememe. Ve yine de, bu beklenmelidir. Eserimin ne kadar zayıf olduğunu biliyorum. Yalnızca sen benim trajedimin farkındasın. Yayıncıların tek kıstasları var — kalite. Benim gibi [kişiler için] yazmak zordur.

... Müsvette hakkında kötü konuşmuyorsun. Bu beni mutlu ediyor. Eğer böyle kıyasıya kötü şartlar altında, senin renksiz ve işe yaramaz bulmadığın derecede iyi yazmayı başarabilmişsem, — çok sevinçliyim. Müsvetteye gelince, sana her türlü hakkı veriyorum. Yayıncıların kitabı incelemelerini ve bunun hakkındaki kararlarını açıklamalarını sağlamak için imkanların dahilindeki her şeyi yapacağından eminim. Sen, başkası değil. İstediğim tek şey, kitabın yıllar boyunca yayıncıların elinde sürüncemede kalmaması. Edebiyata yeni kişiler giriyor ve yayın kurullarının işi başlarından aşkın — sonuçta yalnızca birkaçı yayınlanacak olan binlerce müsvette yağmuruna tutulmuşlar.

Senden uzun bir mektup bekliyorum. Bu kadar seyrek yazdığım için bana sitem etme. Başkalarının

elleriyle yazmak kolay değil. Ve yazdığında, Korçagin hakkında da yaz. Bunu belli bir dereceye kadar gerçekçi olarak ifade etmeyi başarabilmiş miyim — bu genç işçi ve Genç Komünist'in yaşamını?

Hayatın sana nasıl davranmakta olduğunu yaz. Evet, beklediğimiz uzun bir mektuptur. Ve seni görebilmeyi ne kadar çok istiyorum, Şuroçka! Burada hava soğuk, eksi 20-24 derece. Bütün aile bireylerimiz sırayla hastalandı — Raya bile. Dostlarımız çok seyrek yazıyorlar. Ellerini sıkıyorum. Bizi unutma. Ve kitabım hakkında söylenen kötü her şeyi bana açıkça yaz.

Nikolai

A. A. JİGAREVA'YA

[Moskova] 28 Aralık [1931]

Sevgili Şuroçka,

Bunu kendim yazıyorum. Çalakalem yazılmış yazımı okuyabiliyor musun? Bizimle beraber altı gün geçirmek üzere Şepetovka'dan erkek kardeşim geldi. Müsvettemin beş bölümü oradaki bir Parti toplantısında okunmuş. İnsanlar bunun hakkında iyi konuşmuşlar, ve bunu kasabadaki dev[rimci] hareketin tarihçesi hakkında bir eser olarak iyi karşılamışlar. Genç Komünistler Birliği edebiyatı üzerine ülke çapında bir inceleme var, ve Molodaya Gvardia yayınevi benim müsvettemi görmek istedi. Ancak Leningrad'dan senin cevabını beklemeyi kararlaştırdım. Sonunda, eğer L[eningrad]'da kabul görmediyse, burada da kabul görmeyecektir.

Bugünlerde hiçbir şey yazmıyorum. Geçtiğimiz

aylarda başımdan geçenler sonrasında son derece bitkin düştüm... Senden haber bekliyorum. Küçük biraderini unutma.

Kolya

A. A. JİGAREVA'YA

Moskova, [31 Ocak 1932]

Çok sevgili Şuroçka,

Mektubunu dün, yani 30'unda aldım. Bana okunduğu zaman kalbimin nasıl küt küt atmaya başladığını bilmiyorsun, sevgili Şura. Kendi kendime hep şunu soruyorum — mutluluk elini gerçekten bana uzatıyor olabilir mi, ve ben arşivlerin derinliklerinden, savaş alanında ordunun saflarına dönüyor olabilir miyim? Gerçekten bu genç — ben, Parti'me, ona olan borcumun en azından küçük bir miktarını geri ödemeyi başarabilecek miyim? Günlerimi yararsız avarelik içinde harcamayı durdurabilecek miyim? Ve kendi kendimi hep soruşturuyorum. "Sessiz ol, ufaklık", diyorum kendi kendime. "Heyecanlanma. Hayatın yeniden darbe vurması, hayal kurduğun için seni cezalandırması olasıdır."

Ve böylece, darbeyi katlanılması daha kolay bir hale getirmek için, başardığıma inanmama izin vermeyeceğim. Hayatın bel bağlamama izin vereceği tek şey ger-ç[ek]lerdir.

Raya sabahtan akşama kadar fabrikada, ve, bazen çevremde insanların bulunmasını şiddetle istiyorum — güç ve iyimserlik dolu insanlar. Ve bu yüzden.... dairemizi gençliğin coşkulu ruhuyla doldurmaya karar verdim.

Şepetovka gençliği arasında bir edebi grup örgütlemeyi üstlendim. *Put Oktyabrya* (Ekim'in Yolu) gazetesi önerimi kabul etti. Bu gazete, on günde bir, bir "edebiyat sayfası" çıkarıyor. Ve böylece, yarı-pişmiş bir yazar olarak, bir edebi grubun lideri oldum; ve daha şimdiden, kontrandüsünü yapmak üzere, bir yığın Ukraynaca şiir aldım. İşte Şuroçka — sana verebileceğim haberlerin hepsi bu kadar.

Seni görebilmeyi o kadar çok isterdim ki, Şuroçka! O kadar fazla acı, o kadar çok çelişki, ve aynı zamanda önümde yararlı, yaratıcı bir yaşam için yeni umutlar.

Birçokları tarafından unutulmuş olarak, gençlikle yeni ilişkiler geliştir[meye] başlıyorum. Eserim iyi karşılandı, ve kasabadaki genç insanlar, uygun bulduklarına dair onama kararları yazdıklarında, bu beni duygulandırıyor ve kalbimi ısıtıyor. Bir grup öğrenci, normal okulda kitabımın tartışılması hakkında bana yazıyorlar.

Eğer 3'ünde ya da 4'ünde, bana "Evet" diye yazarsan, şunu söylerim — Nikolai yeniden doğdu.

Mektubunu bekliyor olacağım.

N. Ostrovski

A. A. JİGAREVA'YA

Moskova, 22 Şubat 1932

Sevgili dostum Şuroçka,

Edebi cephedeki iyi haberlerimi sana anlatmalıyım. Dün misafirlerim vardı — Fedenev, ve onunla birlikte Kolosov yoldaş, *Molodaya Gvardia* dergisinin yardımcı

editörü. Müsvettem burada, Moskova'da tartışıl[dı]. Kolosov yoldaş da bunu okudu... Böylece, dün geldi ve şöyle dedi:

"Sizinki gibi başka bir materyalimiz yok. Kitap iyi yazılmış ve yaratıcı bir çalışmada beklenen her şeye sahipsiniz. Kitap beni derinden etkiledi. Onu yayınlamaya karar verdik... Sizi diğer yazarlarla temasa geçireceğim, ve hatta kitap yayınlanmadan önce sizi Moskova Proleter Yazarlar Birliği'ne üye yapacağız."

Cevabımı almak üzere dokuz on gün içinde yeniden gelme sözü verdi. Ve bu yüzden Şuroçka, eğer Leningrad'da hezimete uğrarsam, başvuracağım bir yedeğim var — kitabımı yayınlamak için doğrudan bir teklif. Şu ana kadar, tabii ki, ak üstüne kara herhangi bir belge, bir anlaşma yok. Yalnızca bir konuşma. Ancak — bu bir zafer, adeta. Adeta... Lenin, sözlere güvenmememiz konusunda bizi uyarmadı mı?

Pekâlâ, ve Leningrad yayıncılarıyla işlerimiz nasıl, Şuroçka? Başarı mı, başarısızlık mı? Senden sabırsızlıkla haber bekliyorum. Sana bir dakikalık huzur bile vermiyorum. Bu iflah olmaz adam seni rahatsız etmeye ne zaman son verecek? — bilmek istersin sanırım. Ancak bunu söyleyemem.

Çalışmam eski ilişkileri yeniden canlandırıyor. Uzun süre önce beni unutmuş olan insanlardan mektuplar geliyor. Selam, emeğe ve mücadeleye! İşte Kolya gerçekten demir halkasından kurtulacağını ve ilerlemekte olan proletaryanın saflarındaki yerini alacağını umut ediyor.

Edebi incelemeye koyuluyorum, ve daha sonraki eser için planlarımı çiziyorum. İlk ve en başta inceleme, ve tekrar inceleme...

Senin *Kolya*'n

P. N. NOVİKOV'A

Moskova, 4 Nisan 1932

Bütün aileden selamlar,

Sevgili Petya ve Mara, ikinci bir zatürre nöbetinin ardından, halen bitkinim. O sıska yaşlı bayanın —Ölüm— eli iki kez boğazımdaydı. Ancak şu sıralarda ölmeye hakkım yoktu. Böylece, 47 berbat günden sonra, kendime gelmeye başlıyorum. Bütün bunlar niçin yazmadığımı açıklıyor.

Sevgili dostlar, bu süre, kitabım için birçok sevindirici gelişme getirdi. İşte, bunları kısaca veriyorum.

Kitabın ilk üç forması, 15 Nisan'da, Birlik ve Parti Merkez Komiteleri'nin yayın organı *Molodaya Gvardia* dergisinin 4. sayısında yer alacak. Geri kalanı daha sonraki sayılarda yayınlanacak. Kitap şeklinde yayınlanmadan önce hepsi dergide çıkacak. Kitap olarak, Birlik'in yıldönümüne yetişecek. Baskı sayısı, şimdilik, on bin adet olarak belirlendi.

Yayıncılar kitabın ikinci bölümüne devam etmemi istiyorlar. Daha şimdiden Moskova Proleter Yazarlar Birliği'ne üye kabul edildim. Bu aptal hastalık, *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin ikinci bölümü üzerindeki çalışmamı geciktirdi.

Hayatın kapıları önümde ardına kadar açıldılar. En sevdiğim hayalim —aktif mücadeleye dönmek— gerçek oldu.

Yaratıcı çalışma için her türlü koşula sahibim. Yaşam, artık taşma noktasına kadar dolu. Haydi — çalışmaya, gelişmeye, başarıya! Ellerimi sıkıca sıkın, sevgili yoldaşlar! Benim zaferim, sizin zaferinizdir! Kalbimin

nasıl mutlulukla çarptığını duyabiliyor musunuz? Baskıdan çıkan ilk nüsha size, Petya ve Mara!

Sizin *Kolya Ostrovski*'niz

A. A. JİGAREVA'YA

[Moskova] 7 Mayıs [1932]

Şura, sevgili dostum,

Son yazışımın üzerinden uzun bir süre geçti. Ve aynısı senin için de geçerli. Özel bir haber yok. Sağlığım kötü olmaya devam ediyor. Ne iyiyim, ne de hasta, ancak her koşulda — herhangi bir iş yapacak gücüm yok.

M.G. der[gisinin] 4. sayısı bugün çıktı. İlk kez, hikayemin bir parçasının basılmış olduğunu düşünebiliyorum.

Eğer hatırlıyorsan, Şuroçka, bir keresinden senden, eğer yoldaşlar sana görüşlerini aktardılarsa, bunları inceleyebilmen için, eserim üzerindeki görüşleri bana yollamanı istemiştim. Burada hiçbirini bulamıyorum. Bunları bana vermiyorlar, kahrolasılar. Ya da belki de bunları bir yere koyup unuttular. İkinci kitabım üzerinde çalışmaya başlamadan önce, tekrarlamaktan kaçınmak için, gaflarım hakkında bir fikir edinmek istiyorum.

Yaşlı Fadenev, yayıncılarla bütün ilişkilerimi başarıyla yürütüyor. Onu bana şans gönderdi. 1904'ten bu yana Parti'de, ve yaşamının küçük sayılamayacak bir bölümünü hapisanelerde geçirmiş... Şimdi, beni sık sık ziyaret ediyor, ve bana bütün haberleri anlatıyor. Ve yayıncılardan parayı da getiriyor...

Senden mektup bekliyorum. Eğer Leningrad'da *Molod[aya] Gvardia*'yı elde edemiyorsan, sana prova nüshalarımı yollarım. Bana her şey hakkında yaz — iyi, uzun bir mektup. Uzun zamandır Leningrad'dan haber bekliyorum. Bütün ailemizden selamlar. Lyonya'ya sevgiler.

Senin *Nikolai*'n

Yazdıklarımı okuyabiliyor musun? Bunu sana daha önce sormuştum. Ve bu seni çok usandırıyor mu — hepsini çıkartabilmek? Eğer usandırıyorsa, daha da özenli yazmaya çalışırım.

A. A. JİGAREVA'YA

[Moskova] 20 Mayıs [1932]

Benim sevgili Şuroçka'm,

... Öyle görünüyor ki, romanımı Birlik Merkez Komitesi'nin kültür ve propaganda bölümünde okumuşlar, ve hakkında iyi bir yargıya varmışlar. İyi, ve yaratıcı çalışmamı sürdürmem için bana yardım etmeye karar verdiler.

... Karar: beni derhal Moskova'dan Sochi'ye götürmek — ilk başta Frunze sanatoryumuna, ve daha sonra kendi odalarıma. Bütün yaz boyunca Sochi'de kalacağım, ardından kış için tekrar Moskova'ya, ve her yıl aynı şekilde... Hepsi çok kısa bir süre içinde organize edilecek. MK, benim için odaların hazırlanması için Sochi'ye telgraf çekecek, vb., vb.

Şuroçka, sevgilim, o zaman Sochi'de buluşuruz. Seni görmekten dolayı ne kadar mutlu olacağım!..

M.G.'nın 4. sayısının sende olup olmadığını bana bildir. Eğer yoksa, sana bir tane gönderirim. Romandan (bunun sadece bir hikaye olarak adlandırılmasını istemiştim), önce, ya[yın kuruluna] yazdığım mektubu yayınladılar. Hiçbir zaman bunun için benden izin istemediler. Hiç yakışık almıyor — sanki reklam gibi. Bazı korkunç baskı hataları var. Dikkatsiz çalışma. Kitap beş bölüm halinde çıkacak —M.G.'nin beş sayısı. Son bölümü kestiler — çok uzun, ve kağıt kıt. Aynı nedenden ötürü şurasını burasını kırptılar. Kitabı biraz bozdular, ancak insan ne yapabilir? Bu daha benim ilk adımım...

Senden mektup bekliyorum. Yeni gelişmeleri sana bildireceğim.

Ellerini sıkıyorum.

Senin *Nikolai*'n

Bütün aileden kalpten selamlar.

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 7 Ağus[tos] [1932]

Sevgili, Şuroçka,

Bütün gün dışarıda, temiz havada, meşe ağaçlarının altındayım.

Bugün yeniden çalışmaya başladım. [9.] Bölüm elimde olmalı. Bunu bana tahahhütlü olarak gönder.

Burada seni bekliyorum, Şuroçka. Krasnaya Moskva sanatoryumuna gelmeye çalış. Buradan sadece 20

adım uzakta. Eylül'ü ne güzel geçireceğiz! Annem ve ben, seni görmek istiyoruz.

Hava şimdi güzel, ancak Temmuz'da 18 yağmurlu gün geçirdik. Fadenev yoldaş geldi ve bir sürü haber getirdi...

Şimdilik bu kadar. 9. bölümü bana gönder. Yayıncılar, kağıt [yokluğundan] onun yarısını [sonunu] kırptılar, ben de bunu ikinci kitaba naklediyorum.

Annemden selamlar. Yaz!

Senin *Kolya*'n

Eğer müsvette hakkında düşüncelerin varsa, bunları günder.

A. A. JİGAREVA'YA

[Sochi] 16 Aralık [1932]

Şura, sevgili dostum,

İkinci kitap üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyordum. Yazmayışımın nedeni budur. Dün büyük bir bölümü bitirdim, ve bugün bir "tatil" yapıyorum.

Önümüzdeki birkaç gün içinde nihayet kitabımdan on tanesini Moskova'dan alacağım. Bunlardan birisini derhal sana göndereceğim, sevgili Şura!

Bir kopyesi hali hazırda gelmiş bulunuyor. İyi iş yapmışlar... Çok yakında bizzat göreceksin. Baskı 10.300 adet. Ciltlenmiş ve dostunun bir fotoğrafıyla.

Kalite için yoğun bir şekilde çalışarak, daha şimdiden ikinci kitabın dörtte birini yazdım. İlk kitap hakkında, şurada burada bazı şeyler yazılıyor; ancak çok

kötü bir şekilde eleştirmiyorlar. M.G., ciddi bir eleştirel inceleme yapmayı planlıyor. Göreceğiz.

Şimdi burada, Sochi'de üç kişilik bir aileyiz. Annem ve benden başka, ağabeyimin 10 yaşındaki küçük kızı Zina da bizimle kalıyor. Hava soğuk. Şu ana kadar, sağlığım şöyle böyle — beni işimden alıkoymuyor. Ancak Annem sürekli ah edip duruyor. Fiziksel olarak zayıf düştü, ve artık iradesi eskisi gibi değil...

Parti temizliğine yeniden bir emekçi olarak geliyorum — artık bir haylaz olarak değil.

Eğer herhangi bir haber olursa, sana bildireceğim. Annem candan selamlarını gönderiyor.

Senin *Kolya*'n

A. A. JİGAREVA'YA

[Sochi] 22 Aralık [1932]

Sevgili Şuroçka,

Mektubunu şimdi aldım. Yazmadığım için beni affet. Çok yoğun bir şekilde çalışıyorum. Kitabımı sana bugün postalayacağım.

Geçtiğimiz yaz, seni görmeyi ne kadar çok istemiştim! Pekâlâ, 1933'de bir ziyareti umut etmeye çalışacağım.

Çalışma koşullarım kolay değil, ancak savaşı sürdürüyorum. Sana ilk birkaç bölümü göndereceğim.

Çevremde gerçekten güçlü insanlara ihtiyaç duyuyorum. Annem hiç iyi değil. Zavallı, sürekli iç çekiyor. Pek teşvik edici olmayan bir şey. İnat — bütün

engellere karşı silahım bu. Ve engeller denizde kum gibi. Günler amansız ve zorlu, ancak bütün yaşamım, bütün enerji stokum kitabıma adanmıştır. Hatta kendim bile yazıyorum, kendi elimle.

Beni her zaman hatırla. Burada benimle birlikte olsaydın, ne güzel olurdu! Aceleyle yaşıyorum, sevgili dostum. Kalbim halen çarparken, bir şeyler yazmalıyım.

Sana sık sık yazacağım.

Senin *Kolya*'n

A. A. KARAVAYEVA'YA*

Sochi, 27 Aralık 1932

Sevgili Anna yoldaş,

Ve Çeliğe Su Verildi'nin ikinci kitabının bitirilmiş iki bölümünü dergiye postalıyorum. Şahsen sana, yorumunu ne kadar sabırsızlıkla bekleyeceğimi itiraf edebilirim. Eğimin nasıl olduğunu söyleyebileceksin — yukarı mı, aşağı doğru mu. İlk kitabın edebi vb. seviyesiyle karşılaştırıldığında, demek istiyorum. Eğer kötüyse, acımasız ol. Cesaretimi kaybetmem. Her türlü eleştiriye göğüs gerebilirim. Bu, yalnızca eksikliklerimi ortadan kaldırmama yardım edecektir. Materyalin bir bölümü henüz hazırlanmadı. Bitmez tükenmez mektuplarla senin canını sıkmama sözümü tuttum — sana yazmayı fena şekilde istememe rağmen. Bir kişi, başkalarının zamanını esirgemelidir, ve gereksiz "edebi çabalarla" onlara yük olmamalıdır.

---

* Anna Aleksandrovna Karavayeva — yazar, *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin ilk yayınının yapıldığı *Molodaya Gvardia* dergisinin baş editörü. —***Red.***

Sana ve Kolosov'a ilk kitabımın nüshaları şeklinde özel selamlar postalıyorum... Titizlikle çalışıyorum. Ara vermeler sık sık oluyor, ancak benim herhangi bir hatam yüzünden değil. Çalışma isteğim, çalışma olanaklarıyla ters orantılı. Ve yine de — belirli bir ilerleme var.

Önsözünüz hakkındaki özensizlikten dolayı ne kadar üzüldüğümü anlatamam. Yayın[evindeki] yoldaşlar, şu ya da bu şekilde, her kitabı, hatta teknik olarak o denli mükemmel bir kitabı bile (eğer sayısız baskı hatalarını hesaba katmazsak) şu ya da bu şekilde berbat etmemeyi öğrenemiyorlar.

Sağlığım, çalışmamı engellemiyor. Şimdi Sochi'de hava soğuk, ve sıkıntılı.

Yaratıcı enerjiyle dolup taşıyorum. Ama çoğu zaman, sırf dikte ettirecek birisi olmadığından, bu enerjiyi kağıda dökemiyorum. Ve bu beni deli ediyor. Bizzat yazarsam, salyangoz hızıyla çalışıyorum. Zihnimdeki resimlerin hepsi çizilmeden, bedenen yorgun düşüyorum. "Sekreter kadrosu"ndaki devir muazzam. Halk Komiserleri Konseyi'nin ihmalcilere karşı çıkardığı kararı uygulamamam ne kadar utanç verici bir şey! Ancak yenilgiyi kabul etmiyorum, Anna yoldaş. Kötü niyetli söylentilere inanma — "çöktüğüm", ya da bu türden herhangi bir şey, ya da bir tür melankolik hikayeler yazmaya başladığım yolunda. Doktorların bütün ölüm ve felaket tahminlerine rağmen, ısrarla hayatta kalmaya devam ediyorum. Bazen güldüğüm bile oluyor. Uzman doktorlar bir şeyi hesapta tutmuyorlar — hastaların imal edildiği materyalin kalitesini. Ve beni koruyan bu kalitedir. Protejeniz yalnız yaşamakla kalmayıp, aynı zamanda çalışıyor. Pavka Korçagin, 1921'deki ateşli konuşmasında, "Dinamo kalpler kazanmaktan başka bir şey yapamazlar," dedi. Ve bu benim için de geçerli.

Senden haber bekliyorum.

Hatırla: ikinci kitabın ilk bölümlerini okur okumaz bana yazmalısın.

Mark yoldaşa selamlar.

Nikolai Ostrovski

A. A. JİGAREVA'YA

[Sochi] 29 Ocak [1933]

Sevgili Şuroçka,

25 Aralık'ta sana postaladığım küçük paketi aldın mı? İçinde kitabım bulunuyordu...

Sağlığım bir ara bana ihanet etti, ve ateşlendim. Soğuk aldım. 20 günde tek satır yazmadım. Şimdi tekrar çalışıyorum. Eleştirmenler kitabım hakkında çok methederek yazıyorlar. Örneğin, diyelim ki, *Kniga Molodyoji (Gençlik İçin Kitaplar)* dergisinin 12. sayısı (Aralık) — sayfa 20.

Ellerini sıkıyorum.

Lütfen yaz.

Senin *Nikolai*'n

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 20 Nisan 1933

Sevgili Anna yoldaş,

Dergiye altı bölüm yolladım — toplam 230 daktilo

edilmiş sayfa. Kalan iki bölüm 15 Mayıs'a kadar hazır olacak. Yayınevi ikinci kitap için şimdilik 15 forma sınırını kabul etti, ve bunun büyük bir bölümünü daha şimdiden teslim ettim. Şu anda yalnızca son bölümü kaldı.

Çelik'in ikinci kitabı hakkındaki yorumunu bekliyor olacağım. Onu gözümde büyütmüyorum. Bütün eksiklerini görüyor, ve ancak titiz bir çalışmanın daha yüksek bir seviyeye ulaşmama yardım edeceğini kavrıyorum.

Çelik, ilk denemedir, sağlıklı bir insanın bile dayanmayı zor bulacağı şartlarda yaratılan bir eser. Bereket versin ki, halen çok fazla enerji rezervi ve kendimi geliştirme istekliliğine sahibim. Tek sorun, bunun için gereken üç ya da dört yılda hayata karşı zafer kazanmayı başarıp başaramayacağımdır. Eğer başarırsam, bunu başka bir kitap izleyecektir. Sana, rastladığım eleştirilerden birisini gönderiyorum. Belki sen de görmüşsündür. Bunun yanında, Yazarlar Birliği Organizasyon Komitesi'ne hitaben bir başvuru. Eğer fırsatın olursa, bunu benim için sunmanı istiyorum.

Son bölümler yoğun çalışma gerektiriyor, ve bunu titizlikle yapmaya devam ediyorum. Ancak "teknik kadrom" beni kötü vuruyor. Sağlığım çok iyi davranıyor. Çalışmamı engellemiyor — daha ne isteyebilirim ki?

İlkbahar gelmiyor. Hava soğuk ve yağmurlu. Ancak Mayıs güneş ışığını getirecek, ve onunla birlikte — yeni enerji ve neşe.

Elini sıkıyorum.

N. Ostrovski

ERKEK KARDEŞİNE VE BABASINA

Sochi, 6 Mayıs 1933

Sevgili Mitya ve Baba,

Harkov'dan Ukrayna Birlik MK'nin kitabımı anadilimizde —Ukraynaca— yayınlamayı kararlaştırdığı haberini aldım. Tercüme çok kısa süre içinde yapılacak, ve kitabı Haziran'ın sonunda basmaya başlayacaklar ki, Birlik'in onbeşinci kuruluş yıldönümüne yetişebilsin. Bu benim için büyük bir zafer. Ve böylece — çok yakında kitabı kendi dilimizde göreceğiz. Selam, yaşam ve Sosyalizm mücadelesi!

Komünist selamlarla,

N. Ostrovski

K. P. ÇERNOKOZOV'A*

Sochi, 15 Mayıs 1933

Sevgili dostum, Krizanf Pavloviç,

Bugün, mücadeleyi sürdürmekte olduğunu, hastalığının seni altedemediğini duymaktan dolayı çok mutlu oldum. Bu senin hakkında arzulamış olabileceğim en iyi haberdir. Eskiden Grozni'de çalışan iki yol[daş], Gritsenko ve Odinetz, "Baba" hakkında, — yani senin, ve yapmakta olduğun iş hakkında öyle içtenlikle

* Krizanf Pavloviç Çernokozov — Ostrovski'nin bir dostu. *Ve Çeliğe Su Verildi*'de isim değişikliği olmaksızın yer alıyor. — ***Red.***

konuştular ki. Her zaman için Bolşevik dostluğumuzla, kendimi sana bağlı hissediyorum — çünkü biz, sen ve ben, Bolşevizm'in yaşlı muhafızı ve genç muhafızının tipik temsilcileri değil miyiz? İki kez gazetelerde ismine rastlamam haricinde, senin izini kaybetmenin üzerinden üç yıl geçti. Bir oğul ve bir dost olarak, seni kalpten selamlıyorum, sevgili Krizanf Pavloviç. Acaba — Moskova'daki Zemlyaçka yoldaşa yazdığın mektubu hatırlıyor musun? Ben bunu iyi hatırlıyorum. "Eminim, kesinlikle eminim ki, körlüğüne ve fiziksel olarak tamamen yıkılmasına rağmen, Ostrovski yoldaş, Parti'mize yine yararlı olabilir, yine yararlı olacaktır," diye yazmıştın.

Ve, yine saflara, ilerleyen proletaryanın ateş hattına geri döneceğim konusunda senin güvenini, ve birçok Eski Bolşevik'in güvenini haklı çıkardığımı sana yazmak beni çok mutlu ediyor. Başka türlü olamazdı. Hiçbir hastalık, hiçbir acı, bütün hayatı mücadele içinde geçmiş, ve aralıksız mücadele içinde devam etmekte olan bir Bolşevik'i asla yıkamaz. Doğru, son defa yürüdüğümün üzerinden iki yıldan fazla vakit geçti. Sağlığıma yeniden kavuşamadım. Daha önce olduğu gibi yatağa bağlıyım. Ancak — gerideki saflardan cepheye geçtim. Edebi cephe, bu kez — şimdi savaşmayı sürdürebildiğim tek cephe.

1932'de aktif olarak *Molodaya Gvardia* dergisinde çalışmaya başladım, onun edebi editörlerinden biri olarak. Bunun yanında, geçmiş savaşımız hakkında yazmakta olduğum büyük bir kitap üzerindeki çalışmama devam ettim: Genç Komünistler Birliği, İç Savaş'ın ateşi içinde. Yine 1932'de, bu romanın ilk kitabı olan *Ve Çeliğe Su Verildi*'yi bitirdim. İlk olarak *Molodaya Gvardia* dergisinde yayınlandı —1932'deki 4,5,6,7,8, ve 9. sayılar— ve ardından, Ekim'de kitap şeklinde de yayınlandı. Şu sıralar, *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin, 1921'den 1930'a kadar olan

dönemi kapsayan ikinci kitabının son bölümlerini bitiriyorum. Bu, Temmuz ayında kitap halinde yayınlanacak. İlk kitap, Ukraynaca olarak da yayınlanıyor. Geçen Temmuz ayında doktorlar beni Moskova'dan Sochi'ye sürdüler. Bu olay, beni öldürmesine ramak kalan bir zatürre nöbetinden sonra oldu. MK taşınmama yardım etti. Ve burada, yapacak başka bir işim olmaksızın, ikinci kitabı bitiriyorum.

Annem burada benimle. Raya, Moskova'da, bir konserve fabrikasında Parti çalışması yapıyor. İşte sana geçen üç yılın kısa bir özeti. Eğer Sochi'ye gelirsen, beni görmeye gelmeyi unutma, yoksa çok gücenirim.

Karına en içten selamlar. Kütüphaneden benim kitabımı iste, ve başından sonuna oku. Ellerini sıkıyorum, benim sevgili, aziz dostum.

Senin *Nikolai Ostrovski*'n

Cevabını bekliyor olacağım.

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, [10 Haziran 1933]

Benim sevgili dostum, Şura,

Bu son birkaç aydır yoğun bir şekilde çalışıyordum. Yazmayışımın nedeni budur.

Ve Çeliğe Su Verildi'nin ikinci kitabının tamamını bitirdim ve Moskova'ya gönderdim — 330 daktilo sayfası ve korkunç yoruldum. Bütün o uykusuz gecelerin açığını uyuyarak kapatmaya çalışıyorum. Biraz dinlendikten sonra, sana gerçek bir mektup yazacağım. Bana çabuk yaz, kendin hakkında. Seni ne zaman göreceğim?

Burada iki güzel odam var.

Senin mektuplarını bekliyor olacağım. Ne zaman geleceksin? Annemden sevgiler.

Senin *Nikola*'n

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 22 Haziran [19]33

Benim sevgili dostum, Şuroçka,

Sana son olarak gerçek bir mektup yazışımın üzerinden uzun zaman geçti. Nedeni — yoğun çalışma. Edebi cephede anlatacak bir dizi zafer ve başarı elde ettim. *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin ikinci kitabını bitirdim. Müsvette şu anda Moskova'da, ve baskıya hazırlıyorlar. Genç Komünistler Birliği'nin 15. kuruluş yıldönümüne yetişecek. Ukrayna (G.K.B.) MK Ukraynaca'da iki kitabı bir cilt halinde yayınlamayı kararlaştırdı. Genç Bolşevik Yayınevi (Harkov), bunu Birlik'in 15. kuruluş yıldönümü için yayınlayacak. Baskı — 10.000 adet. Pankov, kitabı, yayıncıların bütün çıkmazlarından sıyırarak çıkarmama yardım etti, ve onun hakkını vermek gerekir, kırtasiyecilik ve bürokrasiye karşı iyi bir savaşım verdi. Bugün müsvetteyi Ukrayna'ya gönderdim, ve artık sonunda dinlenme hakkına sahibim...

Keyfim son derece yerinde. Ve böyle olmam gerekir! Bir yıllık iş yapıldı, ve sonuçlar pek fena değil. Her bakımdan kurallara uydum — hız, ve çalışma yoğunluğu bakımından. Yazdıklarımın kalitesine gelince — bunu gelecek gösterecek. Doğru, fiziksel olarak son derece fazla yoruldum. Ancak bu geçecektir.

Sen ve Çemokozov ikinci kitapta rol alıyorsunuz. Doğru, hiçbir zaman izninizi istemedim. Ancak, eski bir deyimde söylendiği gibi, kalemin yazdığını balta silemez.

Artık sık sık yazacağım. Görüyorsun, kendime bir "tatil" verdim. Cevabını bekliyorum, Şuroçka.

Maddi bakımdan, son zamanda durum oldukça iyileşti.

Ellerini sıkıyorum. *Buluşana kadar — ve yakında!*

Senin *Kolya Ostrovski*'n

R. B. LYAKOVİÇ'E

[Sochi] 15 Ekim 1933

Rosoçka,

Yalta'dan gönderdiğin mektubunu aldım. Buradaki gençlik benim başımı döndürüyor. Sen bunu bilmeyebilirsin, ancak ben, kasaba Birlik örgütünün bir onur üyesiyim. Bütün Sochi birimleri, Birlik'in 15. kuruluş yıldönümü hazırlıklarının bir parçası olarak, kitabımı tartışıyorlar. Bu, yerel radyo aracılığıyla yayınlanıyor. Ve — herkese yetecek kadar kitap yok. Böyle bir karmaşa! Birim sekreterleri bana gelerek nüshalardan istiyorlar. Ve onlara verecek hiç nüsham yok.

Rosoçka, sana yapılacak küçük bir iş vereyim. Büyük bir kütüphaneye git, ya da birisini gönder, ve daha fazlasını alamazsan, en azından bir nüsha al. Ve bunu mümkün olduğunca çabuk bana gönder, sevgili kız. Bu büyük bir yardım olacak. Bugünlerde odalarım bir kulüp gibi. Bölge Komitesi'nin toplantıları, aktif Birlik

üyelerinin toplantıları, vb. Makaleler yazarak ve bir inceleme çevresini yöneterek zamanımı dolduruyorum. İkinci kitap, yakında çıkacak. Annemden sevgiler.

N. Ostrovski

A. A. JİGAREVA'YA

[Sochi] 25 Ekim 1933

Sevgili Şuroçka,

Mektubun bana çok büyük bir mutluluk getirdi: ilk olarak, senden haber aldım, ve ardından — seni göreceğim! İtiraf etmeliyim ki, bu konuda bütün umudumu yitirmiştim. Öyle yakında görüşeceğiz ki, hiç yazmak istemiyorum. Yazmak aynı şey değil, özellikle başka birisinin eliyle.

İşte kısa bir haber. Ukrayna Birlik MK, Birlik kuruluş yıldönümünde beni bir tür ödül ile ödüllendirmeyi kararlaştırdı. (Ne tür bir ödül, henüz bilmiyorum. Bunu sır tutuyorlar.) Moskova'dan kitabımın, Sovyet milliyetlerimizin birçoğunun diline tercüme edilmekte olduğu haberini aldım. Birlik'teki yoldaşlarımızın, beni, bütün topluluğumuz içinde dize getirilmesi en zor kişi olarak göklere çıkardıkları bir yıldönümü sempozyumu çıkıyor. Sochi'deki Birlikçiler eski, mücadele üyelik kartımı benim için değiştirdiler, ve şimdi — onun gerçek Babası'nın, Parti üyelik kartımın yanında, 1919'dan bu yana Genç Komünistler Birliği üyesi olan N. A. Ostrovski adına çıkarılmış küçük bir kart bulunuyor. Kartın numarası, 8144911

Sana anlatmak istediğim ne çok şey var! Son

görüşmemizin üzerinden üç yıl geçti, ve bu yıllar içinde o kadar çok şey meydana geldi. Görüşmemiz, dört gözle beklenecek büyük bir mutluluktur. Unutulanların hepsini geri getirecek — çünkü beni unutmaya başlamıştın, öyle değil mi, ve zaman, zihnindeki resmimi soldurdu. Film hakkında bütün ayrıntıları bul. Seni bekliyorum, sevgili Şura.

Senin *Kolya*'n

K. P. ÇERNOKOZOV'A

Sochi, 15 Aralık 1933

Sevgili Krizanf Pavloviç,

Şura ve ben sana bu mektubu, hayatta olduğunu öğrenmekten dolayı çok mutlu olduğumuz için yazıyoruz. (Şura, burada, Sochi'de tedavi oluyordu. Yarın Leningrad'a dönecek.) Seni Grozni'de tanıyan Sochi Sovyeti Başkanı bir gün beni görmeye geldi, ve şunu söyledi, "Çernokozov, dağlarda öldürüldü". Bu sırada neler hissettiğimi tahmin edebilirsin. Ve sonra, geçen gün, bunun doğru olmadığını öğrendik. Şura, kalmakta olduğu sanatoryumda, Grozni petrol alanlarından, Parti'li olmayan bir mühendis yoldaşla karşılaştı, ve bu kişi, ona, senin yaşıyor ve çalışıyor olduğunu söyledi. Sana selamlar, sevgili dost.

Son üç yıldaki yaşamımın bir özetini içeren büyük mektubu aldın mı? Onu bölge sendika konseyine postalamıştım. Gençlerden kitabımı senin için kütüphaneden almalarını iste — *Ve Çeliğe Su Verildi*'yi. İkinci bölümü çıkar çıkmaz sana postalayacağım. Yaklaşık

bir ay sonra. İkinci bölümde senin hakkında da birkaç kelime var. Senden haber bekliyorum. Bana ev adresini gönder, ki bunu Leningrad'a, Şura Jigareva'ya göndereyim. Bekliyorum — unutma! Mektubun geldiğinde, kendim hakkında daha fazla yazarım. Bildiğin gibi hayattayım, ve nispeten iyiyim, ve keyfim iyi. Geçen yılki çalışma fena olmadı, ya da bana öyle geliyor. Gençlik için, geçmişimiz hakkında yazıyorum. Şu sıralar Sochi'de yaşıyorum. Moskova'ya taşınmayı planlıyorum.

Şura Jigareva'ya gelince, tıpkı eskisi gibi devam ediyor — Komünist Üniversite'de çalışıyor, Parti fonksiyonerlerini eğitiyor, gençleri yetiştiriyor. Karına, benim ve Şura Jigareva'nın selamlarını ilet. Eğer bizi hatırlıyorsa! En iyi dileklerimizle

Nikolai Ostrovski ve *Şura Jigareva*

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 25 Aralık 1933

Sevgili Anna yoldaş,

Özel ulakla gelen mektubunu bana az önce okudular... Teslim edilmeyen mektupların sayısını unuttum. Ve senin, ve Sonya'nın* mektuplarının kaybolması, benim için az şey değildi. Kendi sonuçlarımı çıkardım, ve sonuçlarımın neşelendirici olmadıklarını itiraf etmeliyim. Söz açılmışken, edebi ilişkimiz hakkında genel olarak birkaç kelime söylemeliyim. Bu bağ neredeyse hiç

* Sofya Markovna Stesina — *Molodaya Gvardia* dergisi kadrosu içinde redaksiyon çalışanı, —*Red.*

yok, sevgili Anna yoldaş. On beş ay içinde, senden ciddi eleştiri içeren yalnızca bir mektup aldım. Halbuki eserimde nelerin kötü olduğunun, ve niçin böyle olduğunun bana söylenmesini ne kadar çok istediğimi biliyorsun — eserim yazılırken söylenmesini, daha sonra değil. Onu sana bölüm bölüm göndermemin sebebi buydu. Senden ivedilikle, on kez ya da daha fazla, hemen cevap vermeni, ve bana "ateş açmanı" istememin nedeni buydu. Beni nasıl hayal kırıklığına uğrattığını tahmin etmeye çalış. Bir askeri kurmay, savaş mücadele aşamasındayken, savaş alanında ilerleme hattını doğrultur. Eğer bana daha önce, kitap oluşum aşaması sırasındayken saldırsaydın, bunun bana çok büyük yardımı olurdu. Bütün hayatım boyunca, yaşça daha büyük Bolşevikler'den, benden daha fazlasını bilenlerden, mücadelenin her alanında öğrenmeye çalıştım. Bilgiye olan tutkum sonsuz. En derin saygıyı, bana davamız için pek kötü bir savaşçı olmamamı öğretenler için hissediyorum. Ve sizden de, sevgili yoldaşlar, aynı türden bir ders istiyorum.

Eleştirilere gelince. Bir kitabın tam yayınlanıp, yazarın yeni bir esere hazırlanmakta olduğu bir zamanda bunlar yararlı olabilir. Ancak ikinci kitabımı bitirmişken, ilk kitabımın eleştirilerini alıyorum. Ve yeni eser, eskisinin eksikliklerini yineliyor. Benim durumumda başlıca sorun, tabii ki, bizi birbirimizden ayıran uzaklıktan kaynaklanıyor, Anna yoldaş. Hafızamda hâla o denli taze olan, seninle yaptığımız konuşmanın stenografik kaydı için kaç sayfa doldurulacaktı! "Biz dengelendirmeye inanmıyoruz," deyişini hatırla. ve M.G.'de bana nasıl davranıldığına bakılırsa, bu tamamen doğru. Şahsen tanımadığım bir yoldaş —[ismini] anımsayamıyorum— bir keresinde, dergiyi, örnek gösterdiği genç insanlarda onur noksanlığı bulunduğunu söyleyerek suçladı. Onunla

hemfikir olamam — en azından, kendi durumumla ilgili olarak. M.G.'nin protejen hakkında en azından birkaç nazik söz taşımayan bir sayısını bulmak epey zor. Ve şimdi son mektubun — hissetmeye başladığım bütün buzları eritti. Sıcaklığı bana büyük mutluluk getirdi, ve —hatta daha da değerlisi!— çalışmama devam etmek için büyük bir istek. Bu kadar duyarlı olduğum için şaşırmamalısın, Anna yoldaş. Hata, yaşam koşullarımda yatıyor. Kitabımın Ocak sayısında yayınlanmaya başlayacağı yolundaki haberin çok büyük manevi memnuniyet getiriyor. Bunun dergide yer almasının reddedilmesinin, benim için bir yenilgi demek olacağını bilmem söylememe gerek var mı, kitabın Moskova ve Harkov'daki basımının asla gideremeyeceği bir yenilgi. Ancak tehlike sinyali devam ediyor. Bunu kavradım, ve bunun üzerinde çok düşündüm. Örgütsel Komite'deki konuşmanda, "her geçen yıl, herhangi bir yazarın eserinin basılması zorlaşıyor", demekle haklıydın. Zorlaşıyor, ilgi olmadığından dolayı değil, tersine milyonlarca okuyucumuzun taleplerinin gittikçe artıyor olmasından dolayı. Çok çalışıyorum. Yalnız başına kolay değil. Materyal kıt, ve burada bana yardım edecek kalifiye yoldaşlar yok. Ve böyle olmasına rağmen, kendi küçük şahsi tecrübem ve kültürel kazançlarımın dar sınırlarının genişlemekte olduğunu hissedebiliyorum. Eğer şans eseri olarak, şu da bu saçma hastalıktan dolayı ölmezsem, umarım bir gün seni mutlu etmeyi de başarabileceğim, ve ikinci kitabımın sana getirdiği hayal kırıklığını telafi edeceğim.

Son üç ayı nasıl geçirmiş olduğumu soruyorsun. Pekâlâ — edebi çalışmalarımdan oldukça fazla bir zaman çaldım, ve bunu gençliğe verdim. Münzevilik yerine, kitleler arasında çalışan biri haline geldim. Kasaba komitesinin bürosu, benim odalarımda toplanıyor. Bir

Parti inceleme çevresi yönetiyorum, ve kültürel çalışma için bölge konseyine başkan yapıldım. Kısacası pratik Parti faaliyetleri içine adamakıllı girdim, ve oldukça yararlı bir adam oldum. Doğru, buna muazzam enerji harcıyorum. Ancak yaşam bu şekliyle çok daha neşeli! Gençlik Birlikçileri her zaman çevremdeler. Ve yapılacak bütün iş kültürel cephede! Şehir kütüphanelerini alın — pinti bütçelerle, kötü bir şekilde ihmal edilmiş, ve raflarında ve kataloglarında tam bir kaos hüküm sürüyor. Şimdi canlanıyorlar ve gerçak amaçlarına hizmet etmeye başlıyorlar. Bir edebi grup örgütledim, ve onu yeteneğim ölçüsünde yönetiyorum. Parti ve Birlik komiteleri, bana ve çalışmama karşı çok yardımcı ve dikkatliler. Önde gelen Parti üyeleri beni sık sık ziyaret ediyorlar. Yaşamın nabzını parmaklarımla hissediyorum. Evet, bu ayları gayet belirli bir amaçla, pratik çalışma üzerinde harcadım. Zamanımızın, şimdi, bugün etrafımda neler olup bittiğinin duygusunu yakalamak istiyorum. Sana anlatmak istediklerimin tamamını bu mektuba sığdıramam. Eğer mektuplarım seni sıkmıyorsa, sana tekrar yazmak isterim. Bütün çalışmama rağmen, birçok şey de okudum. Bu aylar içinde, Balzac'ın *Peau de Chagrin*'ini, Vera Figner'in *Anılar*'ını, German'ın *Terfi*'sini; *Udeghe'lerin Sonu; Dik Yokuş; Anna Karenina; Edebi Miras; Edebi Eleştiri*'nin her sayısını; Turgenyev'in *Bir Eşraf Yuvası*'nı, ve daha pek çok şeyi okudum. Gelecekte en iyisi neyin üzerinde çalışmam gerektiği hakkındaki düşünceni bana yazmanı çok isterim. Ne tür bir konu? Beni iyi tanıyan birisi olarak, tavsiye edecek ilginç bir şeyinin olması gerekir. Neyi en iyi şekilde ele alabileceğimi düşünüyorsun — ne tür bir konu? Cevap vermeyi unutma. Bu konudaki fikirlerini çok merak ediyorum. Derginin "Okur ve Yazar" bölümü için bir makale önerin üzerinde düşüneceğim.

Elini sıkıyorum, Anna yoldaş. Mark yoldaşa en sıcak selamlar. Yarın onun *Seçme Hikayeler*'ini okumaya başlıyorum. Yaratıcı dostluğumuz yaşasın ve gelişsin.

Saygıyla,

N. Ostrovski

İsteğim üzerine benim için yazılmıştır.

A. İ. PUŞİREVSKİ'YE*

Sochi, 26 Aralık 1933

Sevgili Aleksander,

Rosa, seni MK'nde gördüğünü yazıyor. Evet, hayattayım, kardeş, ve eğer Sochi'ye gelirsen seni görmeyi umuyorum. Yalnızca hayatta olmakla kalmayıp, aynı zamanda yeniden hareket halindeyim. *Ve Çeliğe Su Verildi* isimli bir romanın iki cildini yazdım. İçinde, proleter savaşçıların yanında, Aleksander Puşirevski diye biri hakkında da birkaç satır bulacaksın. Kalbimde sıcak bir yerin var, kardeşim, ve seni görmeyi umuyorum. Seni her zaman tanıdığım gibi, enerji dolu olarak görmek. Şimdi yaşamım iyi. O artçı avareliğini bıraktım. Yeniden cephedeyim.

Senin *N. Ostrovski*'n

---

* Aleksander Yosifoviç Puşirevski — Ostrovski'nin bir dostu. *Ve Çeliğe Su Verildi*'de, isim değişikliği olmaksızın yer alıyor. — ***Red***.

A. İ. PUŞİREVSKİ'YE

Sochi, 16 Ocak 1934

Sevgili Aleksander,

Mektubunu aldım. Umarım mektuplaşmamız devam eder. Bu sana bağlı olacaktır. Seni görmekten dolayı çok memnun olurum. Kitabımı dükkanlarda bulamadığını söylüyorsun. Pekâlâ, bu beni şaşırtmıyor. Ben de bütün SSCB'nde onu arıyorum, ve hiçbir yerde bulamıyorum. Komik, öyle değil mi? Ancak durum bu. *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin ilk kitabı 10.000 nüsha olarak çıktı. Bu fazla değil. Bir ikincisi, seri halinde baskı —100.000 nüsha— yakında çıkacak. İkinci kitap birkaç gün içinde Moskova'da çıkıyor, ve elime geçer geçmez sana bir nüsha göndereceğim. Sana ilk kitabı gönderemiyorum, çünkü elimde olan bütün nüshaları başkalarına vermiş bulunuyorum. Evet — iki kitap Nisan ayında, Harkov'da, Ukraynaca olarak da çıkacak. Tek cilt halinde olacaklar. Baskı — 10.000 nüsha. Bunun yanında, ilk kitap, *Molodaya Gvardia* dergisinin 1932'deki 4, 5, 6, 7, 8, ve 9. sayılarında yayınlandı. İkinci kitap da aynı dergide yer alıyor. Ve, dikkatini çekeyim, Aleksander Puşirevski diye biri ikinci kitabın ilk bölümünde yer alıyor. Seni, birinci kitapta, alay komutanı olarak (Güney-Batı Cephesi'nin Uman bölümü, 1920) 8. Bölüm'e yerleştirdim. Kitabı kütüphaneden başka hiçbir yerde bulamayacaksın.

Kitabın eleştirilerine gelince, *Rost* (Gelişim) dergisinin, 1933'deki 11-12. sayılarına, ve *Molodaya Gvardia*'nın, 1933'deki 5. sayısına bak. Diğerlerini sıralamayacağım. İşte — edebi cephede durum böyle.

Çok çalışıyorum, ve bunun yanında birçok şey

okuyorum. Genç insanlar, Gençlik Birlikçiler her zaman çevremdeler. Hayat gidişatını keskin bir şekilde değiştirdi. Tek kötü şey, sağlığım. İpek kağıt kadar kırılgan. 1932'de zatürreden dolayı neredeyse ölüyordum, ve doktorlar beni Moskova dışına sürdüler, Güney'e. Havasızlıktan nalları dikeceğimi söylediler. Ve böylece, beğensem de beğenmesem de, kalbim Moskova'ya doğru çekerken, burada, Sochi'de kalmak zorundayım. Geldiğin zaman, Saşa, eminim ki, senin bu kardeşinin sonunda boyun eğmediğini görmekten dolayı memnun olacaksın. Hayır, o herkesi şaşırttı — hastalık bataklığından büyük açık yol üzerine tırmandı, ve muzaffer proletaryaya yük olmaya son verdi. Bu sondaki yalnızca nasıl etki yaratacağını görmek için eklendi.

Bana ev adresini yaz, ve beni karına tanıt. [Kitabım] eline geçtiğinde, ondan bunu okumasını iste ve hakkında ne düşündüğünü bana yaz. Dün Harkov'dan bir mektup aldım, ve Genç Bolşevik Yayınevi'nde bir grup milliyetçinin kitabımı sabote etmiş oldukları anlaşılıyor. Şimdi gün ışığına çıkarıldılar, ve işler daha hızlı gidecek. Petlura taraftarları — tabii ki kitabımı beğenmediler!

Eğer bir haber çıkarsa, sana bildireceğim. En iyi dileklerimle.

Senin *N. Ostrovski*'n

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 1 Nisan 1934

Sevgili Anna yoldaş,

Mektubunu bana az önce okudular. Bugün çok güzel bir gün: senden bir mektup, ve Maksim Gorki'nin yakında

sizin o muayyen protejenizin ölümcül günahları üzerine bir makale yayınlayacağını belirten başka bir mektup. Fırçayı yiyeceğim, Anna yoldaş, çünkü ne de olsa edebiyattaki o ilk denemem, yeterince berbat ettim. Biraz korktuğumu itiraf etmeliyim. Büyük öğretmenimiz, özellikle son zamanlarda, şu ya da bu çiçeği burnunda "ünlü"süne ağır darbe vuruyor. Doğru, vicdanım bu sonuncusu bakımından rahat. Ama yine de, Gorki'nin söyleyeceklerinden endişe duyuyorum.

Yeniden mektubuna dönelim. Evet, dergi için, edebi dil hakkında. Bir makale üzerine çalışmaktan memnun olacağım. Bu, çok büyük, ve çok ivedi bir problem — ve yalnızca günümüz için değil. Bu konu üzerine yazmayı daha önce de düşünüyordum, ve bunun taslağını zihnimde şimdiden çizdim — bu demek oluyor ki, işin en önemli kısmı yapıldı. Yarın yazmaya başlayacağım, ve bir hafta sonra daktilo ettirip, özel ulakla ev adresine göndereceğim.

Sanırım bildiğin gibi, neredeyse tekrar ölüyordum, Anna yoldaş. Bir kişinin hayal edebileceği en saçma hastalıktan dolayı. Nereden geldiğini kimse bilemiyor. Bütün bir ay boyunca, zor bir kavgaydı. Ancak artık bitti, ve her geçen gün güçleniyorum.

Yeni kitabımın konusuna gelince, bunun hakkında sana daha sonra yazacağım. Skecin çok ilginç. Bitmez tükenmez bir konu — "bizim zamanımızın" seçkin genç "kahramanı". Sana eskiden olduğundan daha sık yazmayı planlıyorum, Anna yoldaş. Sana düşüncelerim ve planlarım hakkında öyle çok şey anlatmak istediğim zamanlar oluyor ki.

Derginin 1. ve 2. sayılarını aldım. Onlardan, gelecek sayılar için de aynı şeyi yapmalarını iste — gelir gelmez bana yollamalarını.

İlk bölümleri okurken şurada burada "makasının" kırpıntısını duyuyorum. Çıkarıp atılmayı hak eden işe yaramaz parçalar hakkında şikayet etmiyorum — öğrenci çetesi, ve benzeri diğer şeyler. Kastettiğim, metni bozan kesintiler, yalnızca kağıt tasarrufu için yapılanlar. Ancak, anlamı çarpıtan birkaç baskı hatası dışında, bir bütün olarak şikayet edemem. Bölüm 2'de, örneğin, "Ve bütün bunlar kollektifin yardımıyla" denilmesi gerekirken, dergide, "Ve bütün bunlar bağırmayla...", deniliyor.

Anna yoldaş! Sen ve Mark'tan bir seri baskının yayınlanması için yardım etmenizi rica ediyorum. Ukrayna ve ülkenin diğer kesimlerindeki Birlik örgütlerinden pek çok mektup alıyorum. Ve hepsinde aynı şikayet yapılıyor: kitabı elde etmek mümkün değil. Okuyucu denizinde boğuldu. Kitabın olmaması yüzünden, okunan esas olarak dergide çıkan metin. Şepetovka'da, örneğin, kitabın bir tek nüshası bile yok.

Ve başka bir şey. Dostlarımı biliyorsun, Anna yoldaş. Ekonomik, vb. konularla ilgili olarak bana, "komünize olmuş idealist", ve her tür yakışıksız isimleri veriyorlar. Benden izin isteme zahmetini göstermeden, senin canını sıkabilirler. Ve bu konuda çok kötü şeyler hissediyorum. Lütfen onların söyleyebilecekleri ya da yapabilecekleri herhangi bir şeyi benden geliyormuş gibi alma.

Nikolai O.

Sevgili Anna yoldaş,

Sana yolladığım mektuplarımın, ve genelde bütün mektuplarımın, imla ve gramer açısından yanlışlarla dolu olması gayet mümkündür. Maalesef, sekreterlerimin hiçbirisinin de pek okur yazarlığı yok.

N.O.

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 9 Mayıs 1934

Benim sevgili Şuroçka'm,

Uzun süredir yazmadım. Sen de öyle. Ancak seni affedebilirim, çünkü bizim dostluğumuz hiçbir zaman yazılmış olan mektupların sayısıyla ölçülmedi.

Sağlığım fena değil. Hastalığım tamamen iyileşti. Yakında çalışmaya başlayacağım.

Hava güzel. Doğru, biraz yağmur yağması tarlalar için iyi olur. Şimdi kurak hava hasat için kötü.

Haziran'da yapılacak yeni baskıya hazırlayarak, ilk kitabı gözden geçirdim — iki kitap, editörlerin [övündükleri] gibi, bir cilt halinde, "delüks" baskı olarak yayınlanacak. Hatta kitap için gözalıcı bir karton muhafaza yapmayı da planlıyorlar. Yazarlar kongresi için gösteriş yapmaya çalışıyorlar.

Gorki'nin fikrini bekliyorum. Serafimoviç önceki gün beni görmeye geldi. Ve her taraftan çok hoş mektuplar alıyorum. İnsanlar, benim yetenekli bir delikanlı olduğumu, ve içmeye ya da kusur bulmaya başlamazsam, belki benden bir şeyler çıkabileceğini yazıyorlar...

Kış için Moskova'ya taşınmalıyım. İncelemeye, ve pişmiş tavsiyeye, ve bir edebi atmosfere ihtiyacım var, vb., vb. Çok okuyorum.

Senden ne haber?.. Bu yaz buraya gelmen beni çok mutlu eder. O halde, buraya gelmeye bak, Şuroçka!..

Halk Komiserleri Konseyi bana özel bir maaş bağladı.

Bütün aileden en sıcak selamlar.

İkinci kitabı her an bekliyorum. Gelir gelmez sana bir nüsha göndereceğim.

Senin *N.Ostrovski*'n

R. B. LYAKOVİÇ'E

Sochi, 24 Haziran 1934

Rosoçka,

Mektubunu az önce aldım. Seni unuttuğumu, kendini beğenmiş birisi haline geldiğimi ve bu türden şeyler söylemeye çalışıyorsun, küçük kız. Bunların hepsi yanlış, tabii ki. Hafızam çok iyi, ve kendini beğenmişlik hiçbir zaman bana ait bir öğe olmadı. Sorun şu ki, dostlarımın mektuplarına düzenli olarak cevap verecek ne zamanım, ne de fiziksel gücüm var. Her gün bir yığın mektup alıyorum — birçoğu, derhal karar vermemi gerektiren acil mektuplar. Ve bunların hepsiyle başa çıkacak gücüm yok. Ve bu yüzden, lütfen saçma şeyler söyleme. Artık koskoca kadın oldun, öyle değil mi? Yıllar önceki o çocuk değilsin artık!

... Ve böylece, Kiev'e taşınmayı planlıyorsun. Orası tatlı anılarla dolu bir yer. Yaşamlarımızın en iyi yılları orada geçti. İkinci kitabın ilk üç bölümü Kiev'de geçiyor. Yazacak herhangi bir özel haber yok. Sovyet Yazarlar Birliği'nin üyesi oldum. Ukrayna dilindeki baskı gelecek birkaç gün içinde çıkacak, ve bunun mükemmel olduğuna inanıyorum. Ve ikinci Moskova baskısı da yakında çıkacak. Kış için Moskova'ya taşınmayı düşünüyorum, eğer orada yer bulabilirsem. İnceleme ve edebi ilerleme için Moskova'ya ihtiyacım var. İkinci kitabı, kendi nüshalarımı alır almaz, sana göndereceğim. Raya,

Ağustos'ta buraya bir ziyaret yapmayı düşünüyor. Katya hiç iyi değil. Doktorlar tüberküloz olduğunu söylüyorlar. Temelli iyileşmesi için, onu bir yerlere göndermem gerekecek. Annemin sağlığı da çok kötü, ve onu bir sanatoryuma göndermeye hazırlanıyorum. Babam son derece yaşlı, güçlükle yürüyebiliyor. Katya içimizdeki tek hareketli kişi. Bunun için, görüyorsun, çevremdekiler pek üretken enerjiye sahip değiller. Ancak bu bana üzüntülü olma hakkını vermez. Hayır — hayat mücadeledir, amacımıza giden yoldaki engelleri aşma mücadelesi.

Çalışmaya devam ediyorum. Çok okuyor, klasik mirasımızın en iyilerinin gerçek bir incelemesini yapıyorum. İnceleme olmaksızın, zihinsel gelişme olmaksızın, ilk kitabımdan daha canlı, daha güçlü olacak yeni bir kitabı nasıl yaratabilirim?

Rosa! Şans eseri, Petya ve Parti'li dostlarımın beni MK'nde yeniden sorun olarak gündeme getirmeye çalıştıklarını fark ettim. Petya'ya yazarak, kendisini açıkça protesto ettim. Dostlarıma kaç kez beni rahat bırakmaları ve çalışmama izin vermeleri için yalvardım. Ben demirden yapılmış değilim — bunu unutma. Bütün bu şeyleri duyduğum zaman zihnimin ne durumda olduğunu tahmin edebilirsin! MK'ndeki yoldaşlar bu konuda ne düşünecekler? Ve bu ne demek oluyor? Bugünkü hayatım benim için mükemmel. En sevdiğim hayalim gerçek oldu. Yeniden bir savaşçıyım, Parti için yararsız bir yoldaş değil. Ülkemizin yaşamında yerimi buldum. Dostlarım niçin beni bu denli üzüyorlar? Niçin, daha iyi kullanılabilecek enerjiyi, hayatım ve onun küçük ayrıntıları hakkında sorularla MK'ne yük olarak harcıyorlar? Herhangi bir kişiyi, herkesi bu tür bir şey yapmaktan men ettiğimi çok iyi biliyorlar. İşte — sanıyorum hepsi bu. Elini sıkıyorum.

N. Ostrovski

Eğer sana birkaç fotoğraf göndermemi istersen —grup resimleri, ve Serafimoviç ve benim resimlerimiz— Abram'a bana biraz iyi kağıt almasını söyle.

Bütün aileden selamlar.

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 26 Haziran [19]34

Sevgili Şuroçka,

Mektubunu az önce aldım. Anlıyorum, ve incinmedim. Kendini o denli hasta hissettiğin için çok üzgünüm — çok üzgün. Bu çok kötü bir şey, hepsinden daha feci bir şey.

Haberleri soruyorsun.

Yazarlar Birliği'ne üye yapıldım. Bu bir onurdur. Tabii ki, yazacağım kitaplar hesabına, beni veresiye olarak üye aldılar.

Çalışmaya istekliyim — işte gerçek bu. Bazen engelleniyorum, ancak bu benim suçum değil. Çok ziyaretçim var — bu konuda haklısın. Tamamen bitkin düştüğüm günler oluyor, ve o zaman sabahın dördüne kadar gözlerim açık yatıyorum. Bu çok fazla. Ziyaretçi listemi gözden geçirdim, ve yarı yarıya azalttım — ve yine de zamanımın yarısını alıyorlar. Bir yüzde ellisini daha çıkarmam gerekecek. Her saat değerlidir.

Çok çalışıyorum, ve geniş çapta okuyorum, büyük bir çalışmaya hazırlanıyorum. Ve, sağlığım o denli hızla kayıp giderken, boş konuşmalar ve gevezelik sadece zaman kaybı...

Birkaç gün içinde sana ikinci kitabı göndereceğim...

Kış için, Moskova'ya geri dönmek istiyorum. Bu, çalışmalarım için gerekli. Eğer yer bulabilirsem gideceğim.

Sochi hızla yapılaşıyor. İnsanlar, yapı iskeleleri yüzünden güçlükle deniz kıyısına ulaşılabildiğini söylüyorlar.

Annem iyi değil. Onu bir sanatoryuma göndermeyi düşünüyoruz. Bir yer arıyorum. Hayatında ilk kez dinlensin, ve biraz tedavi görsün.

Temmuz'da Moskova'da ikinci bir baskı yapılacak — delüks! Sana bir nüsha göndereceğim. Ve yıl sonuna kadar bir üçüncü seri baskı — 100.000 [nüsha].

... Burada da yağmur yağıyor, buna karşılık hava ılık. Ekinlerin durumu iyi. Kuraklık zamanında sona erdi.

Hayır, ne yazık ki, yalnızca bir kez dışarda, ağaçların altında bulundum. Ancak yakında zamanımın daha fazlasını orada geçireceğim.

Filme gelince — bilgi için teşekkürler. Eğer yeni bir şey olursa, sana bildireceğim. Demek bu yıl seni görmeyeceğim. Bu büyük bir hayal kırıklığı...

Herkesten selamlar.

Senin *Kolya*'n

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 29 Ağustos 1934

Sevgili Anna yoldaş,

Mektubunu bana az önce okudular. Parlak güneş

gibi, kalbimi ısıttı! Beni Moskova'ya götürme plan ve çabalarında başarılı olmanı umuyorum. Başarısızlığı düşünmeme izin vermeyeceğim. Bunun için çalışan birçok seçkin insan — nasıl başarısız olabilirler?

Ellerini sıkıyorum, benim iyi Karavayeva yoldaşım.

Saygıyla, *N. Ostrovski*

Ukrayna Birlik MK, *Çelik*'in Ukrayna'daki bütün Birlik birimlerinde, okullarda ve inceleme çevrelerinde tartışılması için karar çıkardı. Böyle bir şeyi asla beklemediğimi söylemem gerek. Bütün konuşmaları okudum. Kalben, orada seninleyim. Hayat nasıl da yaşıyor olmamızı istiyor!

B. MARÇLEVSKA'YA*

Sochi, 17 Ekim 1934

Sevgili Marçlevska yol[daş],

O denli sıcak ve dostça mektubunu Fadenev yoldaş bana gönderdi.

Eğer hayallerim gerçek olur ve Moskova'ya dönersem, seni görmekten ve unutulmaz geçmişi, Komintern'in gururu, genç insanlarımızın gururu olanları — hayatlarını proleter devrim davasına adamış olanları anlatmanı dinlemekten dolayı çok memnun olurum.

Kendi payıma, bu görkemli geçmişin en azından bir

* Bronislava Marçlevska — önde gelen Polonyalı devrimci J.M. Marçlevski'nin dul eşi —*Red.*

parçasını edebi biçimde kaydetmek için elimden geleni yapacağım.

Ellerini sıkıyorum.

Eğer beni Moskova'ya götürmeye çalışan yoldaşlar yeterince inatçı olurlarsa, yakında görüşürüz.

Derin saygıyla

N. Ostrovski

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 17 Kasım 1934

Sevgili Anna yoldaş,

... Bir dostum, yarından sonraki gün Moskova'ya hareket ediyor. Kendisinden, Polonyalı Beyazlarla savaşımız üzerine bulabildiği her kitabı benim için satın almasını istedim.

Yeni kitabımın üzerinde çalışmaya başlıyor, onun ilk kaba taslağını çiziyorum...

Sağlığım iyi. Keyfim, itiraf etmeliyim — biraz kaçkın.

Ziyaretin seni bana o denli yaklaştırdı, ve öyle sıcak, dostça bir duygu bıraktı ki.

Bütün edebi öğrencilerin arasında, yazım dünyasında yardım etmiş oldukların arasında sanırım en baş belası olan benim. Sana verdiğim sıkıntının sonu gelmiyor. Ancak sonunda herşeyin iyi olacağı bir gün gelecek, ve bütün bu sıkıntı ve kaygıdan kurtulacaksın.

Elini sıkıyorum.

Saygıyla *N. Ostrovski*

Bütün "kolhoz"umuzdan sana ve Karavayev yoldaşa selamlar.

B. MARÇLEVSKAYA'YA

[Sochi] 22 Kasım 1934

Sevgili Marçlevska yol[daş],

Mektubunu aldım, tabii ki. İlgin için teşekkür borçluyum...

Demek, kuvvetler Moskova'da toplandılar, ve kararı yakında bekliyorum. Daire konusu çok zor bir sorun, tabii ki, ve çözümü o kadar basit değil.

Ama böyle de olsa, çalışmaya koyulmalıyım. Ve ta başından itibaren mutlak bir tarihi materyal yokluğu beni geciktiriyor. 1918, 1919, 1920 yılları boyunca Polonya ile ilişkilerimizi ele alan askeri ya da politik hiçbir kitap, hiçbir broşür, hiçbir makale yok elimde. Uzun süre önce okuduğum materyalden, ve şahsen tanık olduklarımdan ya da başkaları tarafından anlatılanlardan anımsayabildiğim kadarı, politik bir romanın temelini oluşturmak için yeterli olmaktan çok uzak. Bunun üzerinde genelleme yapabilmem için, her şeyi tekrar okumalı, onu kapsamlı bir şekilde incelemeliyim.

Eğer Butkievicz yoldaştan ya da bu konular hakkında bilgi sahibi olabilecek diğer yoldaşlardan, bu konuları ele alan hangi kitapların Rusça olarak yayınlandıklarını, ve bunların nereden satın alınabileceklerini benim için öğrenirsen çok minnettar olurum.

Diyelim ki, belki Pilsudski, ya da Polonya Beyazlarının başka bir liderinin anıları vardır — ve belki

de bunlar Lehçeden Rusça'ya tercüme edilmişlerdir. Bu tür faşist edebiyatını gözden geçirmek benim için yararlı olur. Eğer darbe hedefini bulacaksa, düşmanı incelemek gerekir. Özellikle kardeş Polonya Komünist Partisi'nin başlangıcını ve ardından kuvvetlerin toplanmasını göstermek istiyorum.

Gerçek, canlı insanların bana o günlerin gerçek canlı insanları hakkında anlatabileceklerinin yerini, tabii ki, hiçbir kitap tutamaz. Çünkü roman türü bir eserde, herşeyden önemlisi resmedilen insanlardır. Ve bu, yeniden, Moskova'yı benim için gerekli kılıyor, seninle buluşabilmemi, benimle bağlantıya geçirebileceğin Polonyalı Bolşevikler'le görüşebilmemi gerekli kılıyor...

Bütün bu isteklerle sana verdiğim rahatsızlık, ve bunun yanında dostlarımın beni Moskova'ya götürme hareketlerinde senden yardım isteyiş şekillerinden dolayı beni affet.

Elini sıkıyorum.

Derin saygıyla.

N. Ostrovski

A. İ. PUŞİREVSKİ'YE

Sochi, 23 Kasım 1934

Sevgili Saşko,

Hayır, hiçbir zaman seni unutmadım, şimdi de unutmuyorum. Sık sık hastalanmaya başlamam yüzünden oldu. Ancak, herşeye rağmen, dayanmaya çalışıyorum. Yoldaşları gördüğüme sevindim. Büyük bir isteğim var — Moskova'ya gitmek. Yalnız bundan bir şey çıkıp çıkmayacağını bilmiyorum. Bu, önümüzdeki birkaç gün

içinde çözümlenecek. Bana bağlı değil. Ancak kış için burada, Sochi'de kalırsam, seni görmekten dolayı çok mutlu olacağım. Mutlaka gel! Hava bozulmaya başladı. Yağmurlu, ve rutubetli. Ancak güneşli günlerin seni karşılaması için özel bir emir veririz. Ah, Saşko, Saşko, hayat ne güzel! Yalnızca bir şey yok: biraz fiziksel güç.

Şimdilik bu kadar. Herşey çözümlendiği zaman yeniden yazacağım. En iyi dileklerimle. Ellerini sıkıyorum.

Nikolai Ostrovski

Ailene selamlar. Ve — yaz. Senden haber almaktan dolayı her zaman mutlu oluyorum.

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 2 Şubat [19]35

Sevgili Şuroçka,

... *Çelik*'in yeni baskısının iki kitabını da sana postaladım... Ancak bunların hiçbir zaman sana ulaşmadıkları anlaşılıyor. İkisini de yarın sana tekrar postalayacağım.

Eğer yapabilirsen, Şuroçka, Emektar Bolşeviklerin o toplantısına gitmeni, ve "ihtiyarların" neler söyleyeceklerini not etmeni istiyorum. Bu, benim için son derece önemli. Kitap hakkındaki tartışmaları, demek istiyorum.

Sağlığım tatminkâr. Yeni romanım üzerinde çalışıyorum.

Küçücük elini sıkıyorum.

Kolya

BİR OKUYUCUYA, GENÇ KOMÜNİSTLER BİRLİĞİ ÜYESİ KARÇENKO'YA

[Sochi] 19 Şubat 1935

... *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin yazarının karakterlerden birisini — Pavel Korçagin'i acımasızca sakat bırakmasını protesto ediyorsun. Protesto duygunu anlayabiliyorum. Bu, enerji ve coşku dolu gençliğin doğal tepkisidir. Vatanımızın kahramanları yalnızca manen değil, fiziksel olarak da güçlüler. Ve eğer elimde olsaydı —yani, Korçagin yalnızca kalemimin yarattığı bir karakter olsaydı— cesaretli olduğu gibi, güçlü ve sağlıklı birisi olarak resmedilirdi.

Ancak, ne yazık ki, Korçagin yaşamdan resmedildi. Ve bu mektup onun odasında yazılıyor. Onu ziyaret ediyorum. Pavluşa Korçagin, benim eski bir dostum, ve bir savaş arkadaşımdır. İşte bu yüzden onu böyle sıcak bir duyguyla resmedebildim.

Orada, önümde uzanıyor, güleryüzlü ve neşeli.

Kendisi, altı yıldır yatağa bağlı. Yakında basılı göreceğimiz yeni bir romana başladı.

Bu yeni romanın kahramanları, yakışıklı, sağlıklı, kuvvet dolu gençlerdir. Ülkemizin hayret verici gençleri!

Pavel, sana selamlarını gönderiyor.

"Ona," diyor, "kendisine mutluluğu kurmasını söyle. Ve mutluluk, yeni yaşamın inşasında, yeniden imar çalışmasında, insanların —şimdi ülkesinin hakimi, büyük ve bilge yeni insanın— Sosyalizm insanının yeniden eğitilmesinde yatıyor. Komünizm için mücadele, gerçek

dostluk, sevgi, gençlik — bütün bunlar insanın mutlu olabilmesi içindir."

İyi bir savaşçı ol, Karçenko yoldaş!

N. Ostrovski

A. I. PODGAYETSKAYA'YA*

Sochi, 20 Şubat 1935

İyi günler, Podgayetskaya yoldaş!

Mektubunu okumak güzeldi. Gençliğin kitabıma sıcak bir tepki gösterdiğini yazıyorsun. Bu, mutluluğumu daha da artırıyor.

Yeni kitabım *Fırtına Çocukları* üzerinde sıkı bir şekilde çalışıyorum. Birkaç bölümü şimdiden bitti. Bu kitap da gençlik için, ve olaylar fırtınalı 1918 yılında geçiyor. Ağustos'a kadar bitmiş olacak, ve MK —acımasız hakim— onun hakkında ne düşündüğünü söyleyecek.

Ukrayna MK'nden, bütün Birlik birimlerinde kitabımın tartışmalarının yapıldığı haberini alıyorum. Berezniki'de aynı şey, Leningrad'da da aynı şey. Evet, mutlu zamanlarımızda, hayat yaşamaya değer. Yalnızca bir üzün-tüm var — günlerin çok kısa oluşu, ve kuvvetimin, sonsuzun, ele geçirilmez bir parçacağını bile kavrayamayacak kadar az oluşu. Tabii ki, benimle görüşmek isteyen yoldaşları göreceğim. Memnuniyetle. Onlara selamlarımı ilet.

---

* Antonina İvanovna Podgayetskaya — Molodaya Gvardia yayınevinin bir personeli. —*Red.*

Kitabım hakkında okuyuculardan gelen tepkilerin hepsini saklayıp saklamadığını, bunları herhangi bir şekilde dosyalayıp dosyalamadığını bilmek istiyorum, Podgayetskaya yoldaş. Biliyor musun, bunlar benim için son derece önemliler. Bir gün, bunların hepsini okumalıyım.

Bağlantıyı kaybetmemeliyiz. Aldığın ilginç her şey hakkında bana yaz. Ve *Kommunistiçeskaya Molodyoja*'un *(Komünist Gençlik)* 4. sayısını bana göndermeyi unutma — makalenin yayınlandığı sayıyı.

Elini sıkıyorum.

Komünist selamlarla,

N. Ostrovski

I. P. FEDENEV'E*

Sochi, 5 Nisan 1935

Sevgili İnnokenti Pavloviç,

Aniden hastalandım. Çifte zatülcenp. Ateş, kalp çarpıntısı, uykusuzluk, ve benzeri "hoş" komplikasyonlar. Doktorlar, çalışmamı, ya da hatta okumamı bile kesinlikle yasakladılar — hem de yaratıcı ilhamımın zirvesindeyken., Öfkemi tahmin edebilirsin! Ukrayna film stüdyosundan gelen mektubun bir kopyasını zarfın içine koyuyorum. Tüm yaşam beni çalışmaya, aktif olmaya çağırıyor — ve cevap veremiyorum. Hastalıkla savaşıyoruz. Mümkün

* İnnokenti Pavloviç Fedenev — Ostrovski'nin bir dostu. *Ve Çeliğe Su Verildi*'de Ledenev ismiyle yer alıyor. —*Red.*

olduğunca çabuk çalışmaya dönmek umuduyla, doktorlara gözü kapalı uyuyorum.

Ellerini sıkıyorum, sevgili dostum.

Ve yakında, sana, yeniden iyi olduğum, ve çalışmaya döndüğüm haberini vermeyi umuyorum.

Senin *Kolya*'n

UKRAYNA KP(B) VİNNİTSA BÖLGE KOMİTESİ YAYIN ORGANI *BOLŞEVİTSKAYA PRAVDA* YAYIN KURULU'NA

Sochi, 14 Nisan 1935

Sevgili yoldaşlar,

Mektubunuzu dün aldım. Yeni romanımdan birkaç sayfa göndermemi, ve çalışmamın nasıl gittiğini yazmamı istiyorsunuz. Cevap vermek için acele ediyorum. Size, *Fırtına Çocukları*'nın 4. Bölümü'nün bir kaba taslağını gönderiyorum (başlık henüz kesin değil). Yayın için, bölümün sonunu tavsiye ediyorum — gazetenizin yer verebileceği kadarıyla.

İşte, hikayenin kısa bir özeti. Bir giriş olarak kullanabilirsiniz.

Fırtına Çocukları, anti-faşist bir romandır. Zaman, 1918'in sonu. Yer, Batı Ukrayna'da bir kasaba, ve Doğu Galiçya. Kızıl partizanlar tarafından taciz edilen Alman işgal kuvvetleri Ukrayna'dan kaçıyorlar. Polonyalı Beyazlar —toprak sahipleri, fabrikatörler, bankerler— kasabada iktidarı ellerine geçirirler, ve yaklaşan devrimci

müfrezelere karşı direnmeye hazırlanırlar. Polonyalı faşistler, Kont Mogelnicki, Prens Zamoyski, şeker fabrikatörü Barankiewicz, toprak sahibi Zayaczkowski, Yüzbaşı Wrona, Teğmen Zaremba, ve Peder Hieronim isimli bir Katolik rahip önderliğindeler.

Komünistler de mücadeleye hazırlanırlar. Bir yer altı Parti bölge komitesi kurulur. İllegal Genç Komünistler Birliği grubu, Parti'nin çalışmalarında sadık bir yardımcıdır. Babalar, ve çocuklar, eli kanlı Polonya faşizmine karşı şiddetli mücadelede omuz omuza dururlar. İşte bu gençlik: Olesya, bir illegal savaşçının, pompa istasyonunda mekanisyen olan Kovallo'nun kızı; Raymond Rayevski, Polonya Komünist Partisi Merkez Komitesi'nin bir üyesinin oğlu; illegalitenin çelikleştirip disipline ettiği genç bir ateşçi olan Andri Ptaka.

Komünist selamlarla,

N. Ostrovski

"INTERNATIONAL LITERATURE" (ULUSLARARASI EDEBİYAT) DERGİSİ YAYIN KURULU'NA

Sochi, 20 Nisan 1935

Sevgili yoldaşlar,

Mektubunuz bana okunduğunda, hafızamda hâlâ çok berrak olan geçmişi geri getirdi. Atlılar, bitişik sıralarda dizilmişler. Yedi yüz adam binekleri üzerinde heykel gibi oturuyor. Atlar bile sessiz, uysal. Savaşta çelikleşmiş ve kolayca duygulandırılamayacak bir adam olan tugay komutanı, Günlük Emir'i yüksek sesle okuyor.

Gayet açık, basit sözcükler. Ancak — komutan, "Savaşta sergilediği cesaret ve beceri için komutanlık... teşekkürlerini bildirir", diye okurken, kalbiniz çarpıyor, sizi ileriye çağırıyor. Ve imza, o denli içten. Dizginleri o kadar sıkı kavrıyorsunuz ki, parmaklarınız ağrımaya başlıyor. Bu sözler — bunlar bir çağrıdır... Bana gönderdiğiniz bu mektubun son olmayacağını umarım. Hiç kimse, tecrübeleri, yeni başlayan birisi için çok gerekli olan kişileri benim gibi istekle arayamaz. Tercüme etme kararınızın nasıl gelişmekte olduğunu bana yazacağı-nızdan eminim. Mektuplarınızı nasıl sabırsızlıkla bekleyeceğimi anlayacaksınızdır. *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin ülke sınırlarını aşacağı düşüncesiyle yüreğim hızla çarpıyor.

Altı hafta boyunca beni aylak tutan saçma, gereksiz bir hastalıktan sonra, birkaç gün önce yeniden çalışmaya döndüm. Ve şimdi tamamıyla işimle meşgul oluyorum — bu zor bir iş, ancak benim için o denli harikulâde güzel, o denli mutluluk dolu.

Gelecek birkaç gün içinde Kiev'den ziyaretçiler bekliyorum — *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin bir film senaryosu üzerinde çalışmak üzere, Ukrayna film stüdyosundan. Beyaz Rusya MK, kitabın Beyaz Rusya diline tercüme edilmekte olduğunu bildirdi. Bu, Sovyetler Birliği içindeki altıncı dil olacak. Yarından sonraki gün, evimde yapılacak olan Sochi Parti Komitesi toplantısında eserim üzerine rapor vereceğim.

Hayatın bana bu denli mutluluk getirebileceğini hiçbir zaman hayal etmedim. Korkunç trajedim bozguna uğratıldı ve yenildi. Hayat, yaratıcı emeğin fethedici mutluluğuyla taşma derecesine kadar dolu. Ve ne zaman daha mutlu olduğumu kim söyleyebilir — genç ve güçlü ve iyiyken mi, yoksa şimdi mi?

Elimin sıcak tokalaşmasını hissetmenizi istiyorum.
N. Ostrovski

M. Z. FINKELŞTAYN'A

Sochi, 26 Nisan 1935

Sevgili Mişa ve Tiny,*

Hayattayım, hastalığım fethedildi. Titizce, bir öküz gibi çalışıyorum — sabahtan geceye, gücümün son gramı bitinceye kadar. Ardından, geride bıraktığım günün yaşanmış olması gerektiği gibi sona erdiğinin bilinciyle, huzur içinde uyuyorum.

Yazmadığım için bana öfkelenmeyin, sevgili dostlar.

Enformasyon ofisim —Annem ve Katya— işleriyle hiç başa çıkamıyorlar. Onlardan, dostlarımı her türlü gelişmeden haberdar etmeyi sürdürmelerini istedim. Almanca, Fransızca ve İngilizce'ye tercümenin *International Literature* (Uluslararası Edebiyat) dergisi tarafından üstlenildiğini biliyorsunuz sanırım. Ayrıca, Minsk'de, Beyaz Rusya diline tercüme, 3 Mayıs'ta Ukrayna stüdyosundan *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin bir film senaryosu üzerinde benimle birlikte çalışacak bir yönetmen ve senarist bekliyorum.

Bütünüyle çalışmamla meşgul oluyorum. Diğer herşey ikincil. Selam, Sosyalizm'in Vatanı'ndaki çalışma!

Sizleri hiçbir zaman unutmuyorum, sevgili dostlar.

---

* Mişa-Mihail Zinovyeviç Finkelştayn, Ostrovski'nin bir dostu; Tiny — onun karısı —***Red.***

Bunu bilmenizi istiyorum. Yalnız — eğer tanrı kör değilse, benim aylaklık yapmadığıma tanıklık edebilir.

Yaşamak için acele etmeliyim — bunu hatırlayın! İyi bir savaş atı gibi, yaşam beni terketmeden önce hedefe ulaşmak için yarış ediyorum.

Mutlu bir adamım — ara verecek hiç zamanımın olmadığı, her dakikanın değerli olduğu bu günlere kadar yaşamaktan dolayı mutluyum. Evet, bütün geçmişin yeniden bana ait olduğunu hissetmekten dolayı mutluyum — mücadele ve emek, inşa çalışmamıza katılım, zafer sevinci, başarısızlıkların acısı. Mutluluk bu değil mi?

Elinizi kalbimin üzerine koyun. Onun atışını hissedeceksiniz — dakikada 120'den az değil, çünkü vatanımızda yaşam çok harikulâde olmaya başladı!

Rahatsızlanmaya başlama, Mişenka. Yaz geliyor, ve onunla beraber Moskova'da güneşin ışınları... İçten 1 Mayıs selamları. Ellerinizi sıkıyorum, sevgili yaramazlar.

Mücadelemiz, mutluluğumuz, dostluğumuza bir kadeh için.

N. Ostrovski

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 2 Mayıs 1935

Sevgili Anna Aleksandrovna,

Telgrafını aldım. Uygun bulduğun parçayı *Komsomolskaya Pravda*'ya postaladım. Onlardan, yeni kitabımın bitirilmiş bütün bölümlerini gazetede dizi halinde yayınlamak için acil olarak kendilerine göndermemi isteyen iki ekspres telgraf aldım. Bugün onlara, eğer yayınlamak

istiyorlarsa, senin iznini almaları gerektiğini yazıyorum. O olmadan yayınlamak yok. Tabii ki, teklifleri çok cazip. Ancak bir şey var ki, ben *Molodaya Gvardia*'ya aitim, ve disiplin her şeyden önce gelir. Buna ek olarak, kitap henüz yazılma aşamasında. Henüz senin eleştirel ateşinden geçmedi. Ve *KP*'deki yoldaşlara da bunu yazıyorum. İlk bölümler için değerlendirmeni bekliyorum. 1 Mayıs görkemliydi. Gösterinin ardından, kasaba Parti Komitesi'nin bütün önde gelen yoldaşları, sınır müfrezesinin komutanı, ve *Molot*'un —yerel gazete— editörü, günü benimle birlikte geçirmek üzere geldiler. Bir film yönetmeni ve senarist, *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin senaryosu üzerinde benimle beraber çalışmak için Kiev'den yola çıktılar.

Ukrayna Birlik MK Bürosu'nun, romanımın filme alınması kararını kaydeden ve bu işi yürütmek için atanan yoldaşları sayan bir toplantısının tutanaklarından bir parça aldım. Bunu aceleyle, kısa bir nefes alma molası kullanarak yazıyorum. Ziyaretçiler yakında geliyorlar — yerel Birlik üyeleri. Neşeli bir zaman geçireceğiz. Parti Komitesi, "edebi cephedeki yıldırım çalışma" için bir ödül olarak, bana bir gramafon verdi.

Ellerini sıkıyorum. Bütün aileden içten selamlar.

Senin *N. Ostrovski*'n

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 25 Mayıs 1935

Sevgili Anna Aleksandrovna,

Sochi Parti Komitesi, bugün, dergiye, eserim

üzerine rapor verdiğim bir Büro toplantısının stenografik kaydını gönderiyor. Eğer bunun bir değeri olduğunu düşünüyorsan, dergide yayınlayabilirsin. Günlerim hızla ilerliyor. Hayat üzerimde patlıyor, ısrarlı, zaptedilmez, sağlık ve enerjimin son gramına kadar, ona verebileceğimin tamamını otoriter bir şekilde istiyor. Bunun yanlış olduğunu söyleyeceksin, tabii ki, Solcu bir sapma. Ancak direnecek gücüm yok. Diyelim ki, Birlik örgütlerinden ve çeşitli yoldaşlardan akın akın gelen büyük mektup yığınlarını alalım. Bunlara cevap vermek gerekiyor. Ne harikulâde mektuplar! Ne kadar duygulandırıcı! Kitabın, gençlerin zihinlerinde uyandırdığı özlemleri ancak şimdi kavramaya başlıyorum. Böyle iki mektubu ilişikte gönderiyorum.

Biliyorsun, bir ay dinlenme talimatı aldım. Yoldaşlar, doktorların söyledikleri şu ya da bu şeyden ötürü kaygılanıyorlar. Boyun eğmek zorunda kalacağım.

Yalnız — filmci yoldaşlar geldiler, ve senaryonun yazılması gerekiyor.

Bu tür şeyler için acemiyim. Ancak Ukrayna MK bana yardım çağrısında bulundu. Ne de olsa, G.K.B. filminin canlı ve duygulandırıcı bir sonuç vermesi gerçekten bir onur meselesi. Ve bütün bunlar çok fazla enerji alıyor. Oysa sahip olduğum bütün enerjiyi, son damlasına kadar, harcadım. Gücümü yeniden toplayabilmek için bir ara vermeliyim. Ve başka bir şey — bitmez tükenmez ziyaretçi akını, kaçmak neredeyse imkansız.

Yine de tüm bunlara rağmen, son derece mutluyum, Anna yoldaş. Hayatımda böyle bir değişimi hiçbir zaman hayal bile edemezdim.

Tatilim başladığı zaman sana daha fazla, ve daha

somut olarak yazacağım. Şimdi, konsantre olamıyorum. Düşünecek çok şey var.

Herkese selamlar.

Elini sıkıyorum, benim sevgili yoldaşım.

Esasında, eleştirel mütalâalarınla hemfikirim. Daha şimdiden gerektirdikleri değişiklikleri yaptım, ve her nasılsa eserime girmiş olan süprüntüyü silip çıkardım.

Bağlılıkla, *N. Ostrovski*

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 31 Mayıs [1935]

Bugün son çalışma günüm, Tatil yarın başlıyor. Bütün edebi işlerim düzene sokuldu. Dostlarıma yazmakla meşgulüm. Önümüzdeki ay boyunca hiçbir ciddi çalışmaya izin verilmiyor. "Zihnen ve bedenen" dinleneceğim.

Bu haftalar boyunca sana yazmazsam şaşırma. Mektup, çok fazla mektup almak isterim. Ancak ben fazla yazmayacağım.

Bölge Komitesi bana mükemmel bir radyo seti gönderdi. Bütün Avrupa odama geldi.

Ve böylece, senden herşey ve herkes hakkında mektuplar bekleyeceğim.

Elini sıkıyorum.

N. Ostrovski

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 2 Ağustos 1935

Sevgili Anna Aleksandrovna,

Sovyet Yazarlar Birliği Merkez Kurulu, yakında senin tarafından verilecek bir raporla, N. Ostrovski'nin eserine ithafen yapılacak bir edebi tartışmayı haber veriyor. Stenografik kaydı sabırsızlıkla bekleyeceğim. Sana son yazışımın üzerinden epey süre geçti. Beni affet, sevgili dostum.

Biliyor musun, hayat beni mutluluğa döndürerek, inatlığımı ödüllendirdi — sınırsız, inanılmaz, harikulâde mutluluk. Ve — doktorlarımın tüm uyarılarını ve tehditlerini unuttum. Fiziksel güçlerimin bu denli sınırlı olduklarını unuttum. Bana gelen bitmez tükenmez insan akını —*Çelik*'ten dolayı bana gelen Birlik gençleri, madenlerden ve fabrikalardan ünlü işçiler, mutluluğumuzu inşa eden kahramanlar— içimde bulunan, titreşip sönmekte olduğunu düşündüğüm ateşi körüklediler. Tekrar ateşli bir ajitatör ve propagandist haline geldim. Sık sık, görevin beni ağızdan çıkan sözden çok kalemle çalışmaya çağırdığı saflardaki yerimi unuttum. Ve hain sağlığım bir kez daha bana ihanet etti. Aniden kendimi tehlike çizgisi üzerinde buldum. Bütün bir ay boyunca, doktorlar, bana her türden tıbbi sıvıları ara vermeden zerkederek, bu gerilemeyi durdurmaya çalıştılar. Ancak şu ana kadar başarılı olamadılar. Uzun sayılmayacak bir süre önce, günde 15 saate kadar çalışabildiğim düşüncesiyle iç çekebiliyorum sadece. Şimdi, Ukrayna'daki İç Savaş hakkındaki materyali üç saat dinlemeyi, ayrıca, film senaryosu üzerinde biraz çalışma yapmayı güçlükle başarabiliyorum.

Sovyetler Birliği'mizin her köşesinden gelen binlerce mektup beni savaşa çağırıyor — ve ben, içimdeki isyanı bastırmaya çalışarak, burada yatıyorum. Bütün tehlikeye rağmen, tabii ki bu kez de ölmeyeceğim — sırf Parti'nin bana verdiği görevi henüz tamamlamamış olmam nedeniyle de olsa. *Fırtına Çocukları*'nı bitirmek benim açık görevimdir. Ve yalnızca kitabı yazmış olmak değil, ancak aynı zamanda, onu kendi kalbimin ateşiyle tutuşturmak. Ardından, *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin film senaryosunu yazmalıyım (ya da daha doğrusu, yazılmasına yardım etmeliyim). Ayrıca yazmam gereken bir de çocuk kitabı var. Bunu, *Pavka'nın Çocukluğu* olarak adlandırıyorum. Ve elbette Pavka Korçagin'in mutluluğu hakkında bir kitap. Bu beş yıllık bir çalışma demektir — yoğun, Bolşevik çaba. Ve yaşam hakkındaki planlarımda kendime verebileceğim minimum şey bu. Sanırım gülümseyeceksin. Ancak başka türlü olamaz. Doktorlar da gülümsüyorlar — şaşkın ve utangaçca. Ancak — görev herşeyden önce gelir. Ve, bundan dolayı, en azından beş yıldan yanayım.

Söyle bana, Anna — bizimki gibi mükemmel bir zamanda hayattan ayrılabilecek kadar deli bir adamı nerede bulabilirsin? Bu hainlik, ülkemize ihanet olur. Bana bir iyilik yapmanı istiyorum: benim adıma, eleştirmenlere, ilk beş bölüm üzerine Bolşevik ateşi açmaları çağrısında bulun. Onlara eğer gerek görüyorlarsa, sert sözler sarfetmekten çekinmemelerini söyle. Herşeye dayanabilirim, ve söylenmesi gereken her şey bana söylenmelidir. Gerçeği bilmeliyim. Ve örneği sen ver. Senin öğrencin ve dostunum. Eserimi eleştir.

Ellerini sıkıyorum.

Bu sonbaharda Moskova'ya dönmek istiyorum. Ancak galiba bunun gerçekleşmesi yazgıda yok.

Molodaya Gvardia'daki bütün yoldaşlara, Mark'a ve sevgili Sonya'ma selamlar.

Bağlılıkla, *N. Ostrovski*

G. I. PETROVSKİ'YE*

Sochi, 15 Eylül 1935

Çok sevgili Grigori İvanoviç,

Harikulâde mektubun geldi. İnsanın hissettiklerinin tamamını ifade edecek kelimeler bulamadığı zamanlar oluyor. Ancak — senin sıcak, dostça elini hissettim, onu kalbimin yanında hissettim. Bir kişinin tanıyabileceği en büyük mutluluğu tattım. Korkunç fiziksel acıya, beni bir an bile yalnız bırakmayan acıya rağmen, mutlulukla, neşeyle uyanıyorum ve bütün gün boyunca çalışıyorum, çünkü gece gözlerimi kör ediyor. Çevremdeki hayat güneş ve renklerle parlak. Yeni kitabımın sayfalarını, kalbimin tüm ateşi ve tutkusuyla doldurmak — gençliği mücadeleye geçirecek, onları, büyük Parti'mize fedakârca bağlılığa teşvik edecek bir kitap yazmak için duyduğum isteğin ölçüsü yok.

Bana, ülkemizin Bolşevik gençliğinin, Uzakdoğu kuvvetlerimizdeki adamların, Hükümet'ten, beni Lenin Madalyası ile ödüllendirmesini istemekte oldukları haberini ileten mektuplar geldiği zaman — kendi kendime, onların, daha şimdiden ödüllerin en yücesini, bana o denli büyük

---

* Grigori İvanoviç Petrovski —o tarihte Ukrayna SSC Merkez Yürütme Komitesi Başkanı ve SSCB Merkez Yürütme Kurulu Başkan Yardımcısı. — ***Red.***

bir yeni enerji akışı getiren liderimizin onayını almış olduğumu bilmediklerini düşünüyorum. Bundan daha aziz ne olabilirdi? Görüştüğümüz zaman sana verdiğim sözü tuttum. *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin film senaryosu hazır. Ukrayna film stüdyosundan yoldaşlar, bunu benimle tartışmak için buradaydılar. Film, gelecek yılın ortasına kadar hazır olacak.

Bağlılıkla, *N. Ostrovski*

Bana gönderdiğin kitap geldi — üzerinde imzan bulunan, Ukrayna SSC Hükümeti'nin kararlarının bir cildi. Çok teşekkürler.

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 28 Ekim [1935]

Benim sevgili Şuroçka'm,

O denli sıcak ve dostça mektubunu aldım. Evet, tabii ki Moskova'da görüşeceğiz. 10 Kasım dolaylarında buradan ayrılmayı düşünüyorum.

Ne kadar çılgınca vakit geçirdiğimi bir bilebilseydin. Sabahtan, gece geç vakte kadar boş bir dakika bile yok. Onun için, yazmadığım için bana kızmamalısın, sevgili Şuroçka'm her zaman kalbimdedir. Ancak hayat çok süretli, birçok olayla dolu. Neredeyse yemek için bile zaman yok. Kendi kendinle yalnız kalmak için hiç zaman yok.

Moskova'daki adresimi sana zamanında bildiririm. Burada, bizimle ilgili yeni bir şey yok. Bütün aileden sana en sıcak selamlar.

Ellerini sıkıyorum.

Kolya

İ. P. FEDENEV'E

Sochi, 6 Kasım 1935

Sevgili İnnokenti Pavloviç,

Akşamın geç saatleri. Yarın, güzel Sovyet vatanımızın on sekizinci doğum gününü kutlayacağız.

Sana en sıcak selamlar, sevgili dostum.

Bu yıldönümü, bildiklerimin en mutlusu. Bu Kasım günlerinde, Cumhuriyet'imiz, Lenin Madalyası'nı benim göğsüme takacak, mutlu kalbimin üzerine. Yaşam ne kadar harikulâde bir şey!

Seni içtenlikle kucaklıyorum.

Annem ve kız kardeşimden kalpten selamler.

Senin *Kolya*'n

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 2 Aralık 1935

Sevgili Anna Aleksandrovna,

Mektubunu aldım. Şu anda, düşüncelerimi ve duygularımı herhangi bir düzene sokmak benim için zor. Çok fazla duygusal yük. Ancak söylendiği gibi, mutluluk öldürmez. Şimdi, o kutlama günleri sırasında cömertçe harcadığım gücü., küçük parçalar halinde toparlamakla meşgulüm. Halen yakında görüşeceğimizi umuyorum. Ve o zaman sana bunu anlatabilirim.

Çekoslovakya — pekâlâ, ne yapmaya karar vereceklerini bekleyecek ve göreceğiz. Bu arada,

geçenlerde Çekoslovak ziyaretçilerim oldu — 7 Kasım kutlamaları için SSCB'ne gelen bir delegasyon! Ve Annem Çekoslovakça'sını döktürmez mi!

Mihail Borisoviç Zats, sana film senaryosunu gönderdi. İkimiz de senden, eğer mümkünse, yayını ertelemeni rica ediyoruz. Bu halen ham materyal halinde. Birkaç gün içinde gerçekten bitirilip cilalanacak, ve sonra, vicdanımız temiz olarak yayınlayabiliriz...

Molodaya Gvardia — bu kalpten sevdiğim bir isimdir. Beni edebiyat dünyasına tanıtan *Molodaya Gvardia* idi. Ve beni ona o denli sıkıca bağlayan sevgi bağlarını hiçbir zaman koparmayacağım...

8-10 gün içinde Moskova'da olmayı planlıyorum. Oraya kazasız belasız gelmeyi umuyorum.

Kızıl Ordu Genel Kurmayı ve *İç Savaş Tarihi* yayın kurulu, Polonyalı Beyazlarla savaş hakkında materyal toplamamda bana her türlü yardımı verme sözü verdi. Durum böyle olunca, romanımın sıkı bir şekilde belgesel gerçeklere dayanacağını umut edebilirim.

Şimdilik hepsi bu.

Diğer şeyler görüştüğümüz zaman konuşulmayı bekleyebilir. Bu, herhangi bir mektuptan daha iyi olacaktır.

Herkese selamler,

Senin *Kolya*'n

M. B. ZATS'A*

Sochi, 2 Aralık 1935

Tünaydın Mişenka!

İki mektubunu da aldım. Anna Karavayeva'ya yazarak, son cilası verilene kadar senaryoyu bekletmesini istedim.

Dün, *Radyanske Kino* (Ukraynaca: Sovyet Sineması) dergisi ve Odessa Stüdyosu'na yazdım. Bitmiş senaryoyu sabırsızlıkla bekliyorum. İki nüsha gönder. Birkaç gün içinde Moskova'ya hareket etmeyi planlıyorum.

Kararlı mücadele sayesinde, sonunda, seyahat yapma konusunda doktorların "iznini" aldım. Başlangıçta bunu duymak bile istemediler. Kavga çetin geçti, ancak zafer geldi. "Yolda öleceksin", deyip duruyorlar, hatta şimdi bile. Demiryolları bana özel bir vagon veriyor (bunu salon olarak adlandırıyorlar). Tahmin edersin ki, bütün bu son günler benim için unutulmaz bir zaman oldu. Gücümün hiç de küçük sayılamayacak bir bölümünü alan büyük bir duygusal gerginlik. Ancak — mutluluk öldürmez. Ve şimdi kalbimde, fırtınada bize önderlik eden kişinin portresini taşıyacağım...

Sık sık yazmadığım için kızma. Suç şartlarda.

Ne kadar sabırsızlıkla beklediğimi hatırla. İlk nüshaları daktilodan çıkar çıkmaz kap, ve bunları ekspres olarak yolla. Stüdyodaki yoldaşların ikinci müsvette

---

* Mihail Borisoviç Zats — *Ve Çeliğe Su Verildi*'nin senaryosu üzerindeki çalışmasında Ostrovski'ye yardım eden, Ukrayna film stüdyosundan bir senarist.

hakkında ne düşündüklerine ilişkin bana çok az şey yazdın.

Bana, ayrıntılarla dolu, büyük mektuplar yaz. Onları okumak hoşuma gidiyor.

Ve sık sık yaz, eski dost!

Birkaç kelime olsa bile — bir savaş komutası gibi kısa olsa da.

Sağlığım? Çok büyük bir dayanıklılık sınavından parlak başarıyla çıktı.

Şimdi tek tehlike, bu seyahat. Eğer dayanamazsam, kimsenin yüzüne bakamayacağım!

Hiç kimse beni bunun için affetmez.

Ve bundan dolayı kazasız belasız ulaşacağımdan emin olmalıyım.

Bütün aileden, ve Aleksandra Petrovna'dan selamlar.

Senin *Nikolai'9*

Stüdyonun para konusunda telaş etmesine gerek yok. O konuda her şey iyi. Başarılar!

K. P. ÇERNOKOZOV'A

Sochi, 4 Aralık 1935

Sevgili Krizanf Pavloviç,

Telgraf telleri, bana senden haber getirdiler. Bütün bu yıllar boyunca, seninle bağ kurmayı başaramadım, sevgili "Baba"cığım.

Ve şimdi o birkaç kelime, o denli şefkatli... Bunları

almaktan dolayı ne kadar memnun oldum!

Seni asla bir dakika bile unutmadık, ne ailem, ne de ben. Sana her zaman güçlü bağlarla bağlıyım —Bolşevizmin Yaşlı Muhafızı'ndaki muhteşem savaşçı.

MK'ne O[strovski]'nin Parti'ye hâlâ yararlı olacağını, bu genç adamın henüz yanıp bitmediğini ve bitmeyeceğini yazışını hatırlıyor musun, sevgili dostum? Benim halen yaratma gücüne sahip olduğuma, hiç kimsenin inanmadığı dönemde inandın. Ve bugün, bana olan güvenini haklı çıkardığımı gururla görüyorum.

Hayatın bugünlerde sana karşı nasıl davranmakta olduğu hakkında hiçbir şey bilmiyorum — hatta nerede çalışmakta olduğunu da bilmiyorum. Sağlığın nasıl? Ve bilmek istediğim o kadar çok şey var! "Anne" ve sevgili Rosoçka'n nasıllar? Bana herşey hakkında yazmalısın. Bunu ihmal edemezsin. Yazmaya düşkün olmadığını, ya da daha doğrusu bunun için zamanının olmadığını bilmeme rağmen, tabii ki. Bırak "Anne" yazsın. Sana kitabımı postalayacağım. Eğer Lenin Madalyası'nı alırken yaptığım konuşmayı okuduysan, öğretmenlerimden birisi, bir Emektar Bolşevik olarak, senden söz ettiğimi de bilmen gerekir.

Kalbim, yaratıcı tutkuyla, çalışma isteğiyle dolu.

İç Savaş üzerine belgesel materyalleri incelemek için yakında Moskova'ya gitmeyi planlıyorum. Sonra Mayıs'ta buraya, Sochi'ye döneceğim ve Hükümet'in benim için inşa etmekte olduğu yeni eve yerleşeceğim.

Gelecek yıl Sochi'ye gelirsen, buraya geldiğin ilk günden itibaren benim konuğum olmandan başka bir şeyi göz önüne getiremiyorum. Ve şimdi cevabını bekliyorum, sevgili, aziz dostum, "Anne"ye selamlar. Ellerini sıkıyorum.

Senin ***Ostrovski'n***

A. İ. PUŞİREVSKİ'YE

Sochi, 4 Aralık 1935

Sevgili Saşa,

Mektup yazma konusunda her ikimiz de sık sık ve kötü bir şekilde suç işliyoruz. Ancak önemli olan tek şey var — dostluk. Ve bu, mektuplarımız arasındaki süreleri dikkate almaksızın sarsılmamaya devam ediyor.

Demiryolcu yoldaşlar mektubunu bana getirdiler. İstediklerinin hepsini yaptım. Yakında Moskova'ya taşınmayı ve kışı orada geçirmeyi planlıyorum — yeni romanım için arşiv materyalleri üzerinde çalışarak.

Mayıs'ta buraya, Sochi'ye dönecek ve yeni evime yerleşeceğim. Ev, o zamana kadar hazır olacak.

Bu ev, Ukrayna Hükümeti'nden değerli ve mükemmel bir armağan.

Bütün Sochi gazetelerinin "jübile" sayılarını sana, Bölge Komitesi'ndeki adresine postaladım. Artık bütün düşüncelerim yeni ilerleme, yeni başarı üzerinde odaklaşıyor.

Parti'nin bana gösterdiği büyük güveni haklı çıkarmalıyım.

Bana yeni çalışma yerinden yaz, ve oradaki adresini gönder. O zaman sana yeni kitabımdan bazı ilginç parçaları gönderebilirim.

Mektuplarımı yayınlıyormuşsun, seni gidi seni! Sana yazmaktan çekiniyorum artık! (Bu bir şaka).

Saşa, eski yoldaş, Rosa Lyakoviç kısa süre önce öldü.

Yaz geldiğinde seni görmeyi umuyorum. Artık biraz

dinlenip onarılma zamanın geldi. Hatırla, Saşa — önünde yapılacak yığınla iş var. Kendini bir daha çalışamayacak duruma gelinceye kadar yormamalısın.

Bütün ailenin sana selamı var.

Ellerini sıkıyorum.

Senin *Kolya Ostrovski*'n

A. A. JİGAREVA'YA

Sochi, 5 Aralık 1935

Benim sevgili Şuroçka'm,

Önümüzdeki birkaç gün içinde Moskova'ya hareket etmeyi planlıyorum. Orada Mayıs'a kadar çalışacağım, ve sonra — yeniden Sochi'ye, ilkbahara kadar benim için hazırlanmış olacak yeni eve geri geleceğim...

Seyahatin kazasız belasız geçeceğini, dostların ve ailenin korkunç kehanetlerinin yersiz korkulardan ibaret olduğunun kanıtlanacağını umuyorum. Hepsi, trende soğuk ölümüme yakalanacağımı, ve benzeri şeyler söylüyorlar.

Moskova'da, yeni kitabım *Fırtına Çocukları*'nda bana yardımı olacak Ordu arşivlerini inceleyeceğim. Yaz gelince, tabii ki, Sochi'de tedavi olmanı ve dinlenmeni, ve beni yeni kulübemde ziyaret etmeni bekliyorum. Bütün aileden sana kalpten selamlar.

Küçücük ellerini sıkıyorum.

Senin *Kolya*'n

MARİA DEMÇENKO VE MARİNA GNATENKO'YA

Sochi, 5 Aralık 1935

Sevgili kızlar, Maria ve Marina,

Komsomolets Ukraini'de bana yazdığınız dostça mektubunuzu okudum. O üstün başarı günlerinizde sizlere kalpten birkaç kelime yazmaya çalıştım. Ancak Sochi'deki telgraf memurları coğrafya konusunda pek iyi değiller, ve köyünüzün ismini listelerinde bulamadılar. Yine de, gördüğünüz gibi, bu bizim dostluğumuzu bozmadı.

Mektubunuza herhangi bir resmi cevap vermek yerine, bu mektubumda ellerinizi sıkmak isterim — güçlü, genç, nasırlı ellerinizi. (Nasırlılar mı? Eminim öyle olmalılar. O "beş yüz" çok çalışma olmaksızın yetiştirilmedi!)

Birkaç gün içinde, yazmakta olduğum yeni bir roman —*Fırtına Çocukları*— üzerinde kış boyunca çalışmak için Moskova'ya gitmek üzere buradan ayrılacağım.

Ve sonra, ilkbaharda, Sochi'de çiçekler açmış, ve sıcak güneş tatlı tatlı ışıldarken, Ukrayna Hükümeti'nin benim için inşa ettirmekte olduğu yeni evde yaşamak üzere tekrar buraya döneceğim. Ve o zaman, buraya gelmeniz ve bir süre benimle kalmanız, ve dinlenmeniz, ve denize girmeniz için sizi davet ediyorum. Burası güzel. Ve geldiğinizde, birlikte, birbirimize anlatmak istediğimiz herşey hakkında konuşabiliriz. En genciniz olan Hanna Şvidko'nun da sizinle gelmesini arzu ederim.

Kahraman küçük Hanna, kuşağımızın Genç Komünistler Birliği'ne katılmakta olduğu günlerde

doğmuştu. Evet, hepimizi eğiten, bizi biz yapan Ukrayna Genç Komünistler Birliği'ydi.

Ülkemiz, göğüslerimize Lenin Madalyası taktı. Şimdi, devrimci hükümetimizin bize duyduğu bu büyük güveni haklı çıkarmak bizim için bir onur meselesidir. Ve bunu haklı çıkaracağız. Bunu başaramamazlık yapamayız.

Sizleri kucaklıyorum, sevgili kızlar, benim sevgili, iyi dostlarım.

N. Ostrovski

SOCHİNSKAYA PRAVDA'NIN G.K.B. SAYFASININ GENÇ OKURLARINA

Sochi, 1935

Birlik'li yoldaşlarıma, bu sayfanın okurlarına birkaç söz söylemek isterim.

Bu gazetenin Birlik sayfasının yalnızca siz Birlik üyeleri değil, aynı zamanda tüm işçi sınıfı gençliği tarafından da okunmasını sağlamak sizin görevinizdir. Bu nasıl yapılmalıdır?

Her işletmede, her inşaat mahallinde, Birlik üyeleri, gençleri boş zamanlarında gençlik sayfasını yüksek sesle okumak ve tartışmak için toplamalıdır.

Tartışma canlı ve ilgi çekici bir şekilde yapılmalıdır. Bu tür çalışma, gençliği, işçi muhabirleri hareketinin içine çekmeye yardım edebilir ve edecektir. Genç insanların ihtiyaçları ve arzuları hakkında yazma çağrısına kısa sürede cevap vermeleri için, sadece ilgilerinin uyandırılması yeter.

Ve, eğer Birlik sayfası, gençler için, genç insanların bilmek istediklerinin hepsi hakkında yazarsa, ilgi uyandırılacaktır.

Kendi payıma, bu ilginç ve yararlı çalışmaya katkıda bulunmaya istekliyim.

SOCHİ KASABA SOVYETİ PREZİDYUMUNA

Sochi, 1935

Sevgili yoldaşlar,

Sochi Çocuk ve Gençlik Kütüphanesine ismimi vermekle beni büyük ölçüde onurlandırdınız. Kültürel gelişiminde bu kütüphaneye yardım etmek beni çok mutlu edecektir. Ve bu yönde ilk adım olarak, sizden önemli bir isteğim olacak: kütüphaneye uygun yer göstermeniz. Eğer onun gerçek işi, yeni kuşağın eğitimi işi uygun bir şekilde gelişecekse, bu gereklidir.

Bunun gereğini yerine getirmek için her türlü önlemi alacağınızdan tamamen eminim.

Ellerinizi sıkıyorum, yoldaşlar.

Komünist selamlarla.

N. Ostrovski

Kütüphane yöneticisinin, toplantınızda okumanızı istediğim bir mektubunu ilişikte gönderiyorum.

A. P. LAZAREVA'YA*

Moskova, 22 Ocak 1936

Sevgili Aleksandra Petrovna,

... Çok çalışıyorum. Haklıydın. Moskova, beni nazikçe karşıladı ve bana özlem duyduğum her şeyi verdi. Çalışmamdan çok büyük zevk alıyorum, ve eğer hayat, büyüklü küçüklü düzinelerle engel çıkarmayı sürdürmeseydi, eğer hayat bana karşı daha nazik olsaydı ve kalbimi rahat bıraksaydı, edebi çalışmamın büyük mesafe almış olacağını düşünüyorum.

Bu mektubun üslubu canını sıkmasın. Çok büyük bir hızla dikte ettiriyorum, ve daktilo, savaşta kullanılan bir makineli tüfek gibi ses veriyor. Onun için, üsluptaki kusurlar ve diğer yazar hatalarını affetmek gerekecek.

Bölüm 8 bitti. 6 ve 7 bitirilmeden bırakılarak, bir sıçrama yapıldı. Anarşi? Evet. Ancak bu bölümü yazma isteği duydum. Daktilo edilmiş olarak 42 sayfa. Ve şimdi, Przygodski ve onun trajedisiyle meşgulüm. Bu sert, ve yine de çok yumuşak kalpli adam, bu mükemmel savaşçı, aile hayatında hiçbir mutluluk tatmıyor. Sık sık, mücadelede ve yorucu yürüyüşler sırasında sevdiği arkadaşı, tombul Franciszka'yı düşünüyor. Onun okşayışlarını, yumuşakça teslim oluşunu anımsıyor, ve kalbi acıyla burkuluyor. Başka hiçbir kadın onu cezbedemez. Şimdiye kadar, Przygodski ve Franciszka'nın durumlarına gerçek bir sonuç bulamadım. Bunu işlemek sanatçı için zor bir sorun. Przygodski'nin başka bir kadını sevemeyeceğini düşünüyorum,

* Aleksandra Petrovna Lazareva — Ostrovski'nin sekreteri. — *Red.*

hissediyorum; ve yine de, Franciszka'ya olan aşkının yeniden eski hararetle alevleneceğine, ve yaşamına yaraları sarıcı bir sıcaklık getireceğine inanmayı çok güç buluyorum. Ancak göreceğiz. Bu, tamamen, mücadelede ölüp ölmemesine bağlı olacaktır Romanın bu yönünün benim için nasıl sabırsız, yorucu araştırmalar yapmam gerektirdiğini bilen bir kişi olarak, bunun niçin dikkatimin büyük bölümünü çekmeye devam ettiğini anlayacaksındır. Ve, garip gelebilir, ama bunların hepsini şevkle hissediyorum — sanki Przygodski benim bir dostum, çok sevgili bir dostummuş gibi. Oysa, sonuçta, kendisi yalnızca yazmakta olduğum kitaptaki bir karakter...

Buradaki yaşamım çok sakin, münzevi. Çalışmamla ilgili kişilerden başka hiç kimseyi görmüyorum. Ve enerjim gayet rasyonel bir şekilde kullanılıyor.

Yarın için programda bir fonograf kayıdı var. *Çelik*'ten iki parçayı yüksek sesle okuyacağım.

Elini sıkıyorum.

N. Ostrovski

ROMAIN ROLLAND'A

Moskova, 29 Ocak 1936

Bu sözlerimin, sizin için beslediğimiz dostça duygularımızın tüm sıcaklığını ve ateşini taşımasını istiyorum.

Sevgili Romain Rolland! Manifesto'nuzun ateşli satırlarını yıllar önce çok büyük bir coşkuyla dinledim. O satırlarda, iyi ve cesaretli bir adam, yüce kültüre sahip bir

adam, kimleri sevdiğini, ve kimlerden nefret ettiğini, bütün dünya duysun diye açıkladı.

Romain Rolland'ın sevgisi bizlere adanmıştı — bizlere, emekçi halkın çocuklarına, kapitalizmin prangalarını fırlatıp atmış ve kendimizi, ülkemizi yeni ve güzel bir şekilde imar etmek için dürüst ve aralıksız çalışmaya adamış olan bizlere. Bu sevgi bizlere adanmıştı — bizlere, vatanın gerçek efendilerine, kültürün koruyucularına, kurtulmuş halkın yeni kültürünün yaratıcılarına. Ve nefret, öfke dolu sözleriniz — onlar, insanın düşmanlarının yüzüne, faşizmin, burjuvazinin yüzüne çarpılmıştı.

Bu, savaşa hazır bir savaşçının Manifestosu'ydu.

Ülkemizde isminiz, bütün ezilen insanlığın bir dostunun ismi olarak biliniyor.

Ellerinizi sıkıyorum, sevgili dostumuz. Ve, genç savaşçılarımız ve imarcılarımız adına, işçi sınıfının çocukları adına, yetmişinci doğum gününüz için size kalpten tebrikler ve en iyi dileklerimi yolluyorum. Romain Rolland'ın yalnızca büyük bir sanatçı olmakla kalmayıp, çok cesaretli bir adam, dürüst bakışıyla gerçeği algılayan bir adam olduğunu çok iyi biliyoruz.

Aralıksız coşkuyla, insanları, insanoğlunun kurtuluşu için mücadeleye çağıran sesiniz her zaman duyulsun.

N. Ostrovski

A. P. LAZAREVA'YA

Moskova, 7 Mart 1936

Sevgili Aleksandra Petrovna,

Sekiz Mart için selamlar! Yarın, Uluslararası Kadınlar Günü'nde, ilk kez olarak bir Kızıl Ordu komiseri üniformamı giyerek, bu büyük cinsiyet için dostluk ve saygımı ifade edeceğim. Hane halkımız içindeki kadın çoğunluk beni olduğum gibi görsün — bir savaşçı, henüz tamamen terhis olmamış bir partizan. Gözleri, kızıl yıldızlarım ve yaldızlı düğmelerimle, yakamdaki onur nişanlarıyla, ve güzelliğin kalbi için tüm diğer büyüleyici tuzaklarla karşılaşsınlar. Ve sakın gülme!

Büyük iyi haber stoğuna sahip değilim. Gazetelerden, Kravçenko'nun makalesi hakkında bilgin vardır. Sonra Averbah gözlerime bakmak üzere geldi. Sağ gözümün acilen çıkarılmasını tavsiye ediyor. Onun için, görebildiğin gibi, çilelerimin tamamı sona ermedi. Ve hayat benzeri birçok başka acı hap getirecektir. Galiba bu benim mesleğim, gerçekten — fiziksel varlığımı parça parça kaybediyorum. Bunun tek iyi yanı, bu fiziksel kayıpların, yaratıcı çalışmamdan gelen manevi zenginlik tarafından belki yüz kez karşılanıyor olmasıdır — onun için asla kaybeden taraf değilim. Hayır, hayat beni soyamaz. Bu onun gücünün ötesinde. Kitabım Hollandaca, Çekoslovakça, Yunanca ve Bulgarca'ya çevriliyor. İngiltere ve Fransa'da yayınlanması ile ilgili oradaki tartışma bir sonuca yaklaşıyor. İsveç, Norveç ve Danimarka'da yayınlanması öneriliyor.

Elini sıkıyorum.

N. Ostrovski

ANNESİNE

Moskova, 26 Mart 1936

Sevgili Annem,

Bütün mektuplarını bana okudular. Sana biraz mutluluk verebilmiş olmamdan dolayı çok memnun oldum. Şimdi, seninle ciddi bir konuşma yapmak istiyorum. Sana bütün kalbimle yalvarıyorum, canım — senden, bütün ağır işleri bırakmanı istiyorum. Tekrarlıyorum — bütün ağır işleri tamamen bırakmanı. Bu konuda hiçbir zaman istediklerimizi yapmıyorsun, biliyorum. Her zaman kendi uygun gördüğün şeyi yapıyorsun — bir başka deyişle, sabahtan akşama kadar yıpratıcı, nankör evişi çalışmanı sürdürüyorsun. Ancak artık sağlığın tamamen bozuldu, ve artık durum bu şekilde devam edemez. Bir ya da iki gün içinde sana bin ruble gönderebileceğim. Telgrafla göndereceğim. Bu parayla, aile için daha iyi gıda maddeleri almanı, kendin için ihtiyaç duyduğun her şeyi almanı istiyorum. Bu para yalnızca daha iyi gıda maddeleri içindir. Ve — sana yardım edecek birisini bul. Taşınmak çok fazla çalışma gerektirecek... Senden istediğimi yapmanı istiyorum, sevgili Anne! Çok yakında orada senin yanında olacağız. Yalnızca birkaç gün kaldı. Yakında yeni eve bir otomobil ve bir piyano gelecek. Gönderdiğim kitap kutularını boşaltma. Onları bu şekilde taşımak daha kolay olacak. Ve daha sonra, oraya geldiğim zaman, kütüphaneyi düzene koymaya başlayabiliriz. Kendine iyi bak — en önemli şey bu. Sağlığınla karşılaştırıldığında, başka hiçbir şey önemli değildir.

Ve, sevgili Anne, bir sanatoryuma gitmek konusunda ne düşünüyorsun? Bu senin için en iyisi olmaz mıydı? Eğer gitmek istersen, bana telgraf çek, ve derhal gerekeni

yaparım. Bunu bir düşün ve sonucu bana bildir. Yalnızca söylediğini yapacağım. Evet, ve geldiğimde sana ne getirmemi istediğini bana telgrafla bildir. İyi ol ve söyle.

Seni kucaklıyorum, benim sevgili, çalışkan Annem.

Senin *Kolya*'n

BİR OKUYUCUYA, M. P. YEGOROVA'YA

Sochi, 16 Haziran 1936

Sevgili Maria Pavlovna,

Mektubunuzu aldım. Size cevap vermek benim için kolay değil. Bütün teselli sözlerinin bir kişinin acısı ve çilesini dindirmede etkisiz kaldığı bazı zamanlar oluyor. Ve bu, genellikle, bu acı, ta yürekteki bir yaradan, herkesten daha çok sevilen birisi tarafından vurulan bir darbeden geldiğinde böyle oluyor. Size basmakalıp teselli sözleri yazamam. Yalnızca şunu söyleyebilirim: ben de, yaşamda, hainliğin, kahpeliğin acısını tattım. Ancak beni bir şey korudu, yalnızca bir şey. Yaşamda her zaman bir amacım oldu, yaşamak için bir neden ve gerekçe: Sosyalizm için mücadele. Bu, bütün sevgilerin en yücesi. Oysa, bir insanın ilgisi içinde salt kişisel meseleler çok önemli bir yer tutarsa, ve kamu meseleleri zihninde çok küçük bir yer tutarsa — o zaman özel yaşamındaki yıkım felaketle sonuçlanmaya çok yakındır. O zaman zihninde şu soru uyanır: niçin yaşamaya devam edeyim? Neden? Savaşçı bu soruyla asla karşılaşmaz. Savaşçı da, tabii ki, sevdiklerinin herhangi bir ihaneti yüzünden derin acı çekecektir. Ancak, her zaman, kendisinin elinde kalan, kaybetmiş olduğunun tümünden çok daha fazla ve güzel olacaktır.

Bakın yaşamımız ne kadar güzel bir hal aldı! Vatanımızı yenileme, ve onun gelişmesini sağlama mücadelesi ne kadar büyüleyici — insanı yeniden yaratma mücadelesi! Hayatınızı buna adayın, ve güneş bir kez daha sizin için ışıldayacaktır.

N. Ostrovski

G. I. ve D. F. PETROVSKİ'YE

Sochi, 1 Temmuz 1936

Sevgili Grigori İvanoviç ve Dominica Fyodorovna,

Yazmadığım için beni affedin. Bunun tek nedeni inanın bana, sizi rahatsız etmekten çekinmemdi. Kişiyi rahat bırakmayan insanlardan daha kötü hiçbir şey yoktur...

Günlerimi dışarıda üstü açık bir balkonda geçiriyorum. Denizden taze bir meltem esiyor, ılık ve tatlı. Deniz havasını yutuyorum — ona doyamıyorum! Burası, yeni evim güzel. Hatta bir bülbül, her sabah şakıyor. Penceremin yakınındaki bir çam dalına konuyor ve öyle güzel şakıyor ki, kendimi onu dinlemekten alıkoyamıyorum. Birazcık fazla erken ama — saat 5'de, uykuda olmam gereken bir zamanda.

Çalışıyorum, ama çok sıkı değil. Öğüdünüzü tutuyorum. Hakikaten gerçekçi olmak gerekirse, gayretli çalışma gücüne sahip olmadığımı itiraf etmeliyim. Bir ay içinde *Fırtına Çocukları*'nın ilk kitabını bitirmeyi umuyorum.

Size müsvetteyi göndereceğim. Eğer zamanınız varsa, okuyun ve izlenimizlerinizi bana yazın.

Ve beni sert sözlerden esirgemeyin.

Kalbim çok ağır. Gorki'nin ölümü benim için acımasız bir darbeydi. Uykumu ve dinlenmemi elimden aldı. Hepimiz için ne kadar değerli, hepimize ne kadar yakın olduğunu, ve kaybımızın ne kadar büyük olacağını ancak ölümüyle kavradık. Evet, onsuz yetim kaldık. Düşüncelerim şimdi bize düşen sorumluluk üzerinde odaklaşıyor — genç yazarlar, edebiyata henüz yeni giren. Kalbim çok ağır. Üzüntü gitmiyor. Lahuti, önceki gün bana, Nisan sonunda Gorki'yi ziyaret ettiği zaman, onun *Ve Çeliğe Su Verildi* hakkında bir makale üzerinde çalışmakta olduğunu gördüğünü söyledi. Gorki'nin kitap hakkında ne düşündüğünü bilmiyorum. Bu makale, onun edebi mirasının bir parçası olarak kalıyor — benim için çok değerli, çalışmam için fena şekilde ihtiyaç duyduğum.

Büyük usta beni ne kadar ağır eleştirmiş olsa da, onun makalesi, benim gelişmem, ilerlemem için en değerli, en önemli belgedir.

Gelişinizi bekleyeceğiz — bütün ailem, ve ben. Çabuk gelin, sevgili dostlar.

Ellerinizi sıkıyorum.

Bağlılıkla, *N. Ostrovski*

KARISINA

Sochi, 9 Ağustos 1936

Sevgili Raya,

... Bu kısa notlar için beni affet, Raya'm, ve birkaç gün hiç yazmazsam endişelenme — belki 18'ine kadar.

Eser şu anda en sıcak safhasında. Kitabın son sayfaları yazılıyor. Ve kitabın tamamı redaksiyon aşamasında. A. P.* ve diğerleri iki vardiya çalışıyorlar. Ev daktilocularla dolu. Her zamanki gibi hepsini telaşa vermeye devam ediyorum, ve sanırım bu çılgın adamın sakinleşeceği günü sabırsızlıkla bekliyorlar.

Her şeyden önemlisi, Parti Komitesi'nin yakında bana dinlenme talimatı vereceği yolunda söylentiler duydum, ve onun için kitabı talimat gelmeden önce bitirmek için acele ediyorum, çünkü buna itaat etmeme hakkına sahip değilim...

Elini sıkıyorum...

Bana sık sık, uzun uzun, her şey hakkında yaz.

Nikolai

V. P. STAVSKİ'YE **

Sochi, 17 Ağustos 1936

Sevgili Vladimir yoldaş,

Bu mektupla aynı zamanda, size *Fırtına Çocukları*'nın ilk kitabının müsvettesini uçak postası ile gönderiyorum. Yalnızca bir isteğim var — sizin, ve diğer yoldaşların da, bunu mümkün olduğunca çabuk okumanız, ve sade ve tarafsız düşüncenizi bana bildirmeniz. Sizden haber almayı sabırsızlıkla bekliyorum.

---

* A. P. — Aleksandra Petrovna Lazareva.

** Vladimir Petroviç Stavski (1900-1943) — bir Sovyet yazarı. —***Red.***

Mektubunuzu aldım. Ekim sonunda Moskova'da olacağım.

Elinizi sıkıyorum.

Herkese selamlar.

N. Ostrovski

TELGRAF 21 Ağustos 1936

Mihail Şolohov'a,

Vyoşenskaya

Dostça mektuplarını aldım. Kitabımı bugün bitirdim. Dinlendiğimde sana yazacağım. Yakında görüşeceğiz. Lida ve Maria yoldaşlara selam.

Senin *Nikolai*'n

TELGRAF 25 Ağustos 1936

R. P. Ostrovskaya'ya

Sverdlov Üniversitesi'ne girişin için tebrikler. Aferin sana. Müsvetteyi 23 Ağustos'ta bir yoldaşla sana gönderdim. Aldığını bildir.

Nikolai

MİHAİL ŞOLOHOV'A

Sochi, 28 Ağustos 1936

Sevgili Mişa yoldaş,

İlk sorum — ne zaman, ailenle birlikte Sochi'ye geliyorsun? Yaz bitiyor. İstenmeyen, her şeyi soğuk ve ıslak yapan kasvetli sonbahar günleri daha şimdiden üzerimize patladı. O gidecek, tabii ki — o yaşlı kız, sonbahar ve bir ay ya da daha uzun bir süre boyunca yaz günlerini geçirmeye devam edeceğiz. Ancak bekleyerek, evde kalmayın. Yola koyulun, mümkün olduğunca çabuk.

Hatırla, Mişa — uzun ömür bakımından güvenilecek bir kişi değilim ben. Ve eğer elimi sıkmak istiyorsan, şimdi gel. Gelecek yıla kadar geciktirme.

Gerçek bir Ukraynalı gibi inatçıyım, tabii ki, ve sonuna kadar dayanacağım. Ancak yine de — çok emin olma. Seni münasip bir şekilde uyarıyorum ki, "Ah şu Nikolai! Beni nasıl da hayal kırıklığına uğrattı!" diyemeyesin.

Giriş niyetine bu kadarı yeter...

Sana *Fırtına Çocukları*'nın müsvettesini göndermek isterim, yalnız bir şartla — okuman ve hakkında ne düşündüğünü söylemen şartıyla. Ve bana dürüstçe söyle. Eğer beğenmezsen, taşlar uçuşsun! "Ne acı ne tatlı" — bu tür bir şey. "Yirmilerde söyledikleri gibi, çamurlu hepsi bu". Evet, Mişa, dürüst bir yoldaş, açıkça eleştirmeye istekli birisini bulmak için çok çaba harcıyorum. Bizim kardeşliğimiz —yazarlarınki— kalpten konuşma alışkanlığını kaybetti. Ve dostlar — dostlar insanın duygularını incitmekten çekiniyorlar. Ve bu çok kötü. Övgü insanı yalnızca bozuyor. Güçlü karakterler bile, eğer

insanlar onları ölçü gözetmeksizin överlerse, doğru yoldan şaşmaya meyillidirler.

Gerçek dostlar, ne kadar acı verici olsa da, gerçeği söylemelidir. Ve iyi yapılmış şeylerden çok, eksiklikler hakkında yazmaları gerekir. İnsanlar iyi yapılmışı kınamayacaklardır.

Onun için, Mişa, o müsvetteye hakkını ver. Bunu hatırla, Mişa: mesleğim ateşçilikti ve ocakları beslemekte kötü değildim. Ancak — edebiyatta nispeten "daha kötü"yüm. Bu yetenek gerektiren bir sanat. Ve, eski bir Çekoslovak atasözünde, "İnsan 'yukarı'nın vermediğini satın almak için dükkanlarda bulamayacaktır", denir.

İşte işler böyle, Vyoşenskaya'daki ihtiyar Mişa — ayısı!

Ve şimdi, seni Vyoşenskaya'daki ininden çekip çıkarmak için ne yapmak gerektiğini söylemeyecek misin? Görüyorum ki, Maria ve Lida yoldaşların yardımı olmaksızın yerinden kıpırdamayacaksın...

23 Ekim'de Moskova'ya hareket ediyorum, ve bütün kış orada kalacağım.

"Yılların ağırlığını" unut, Mişenka, ve doğruca gel. Ve eğer gelmeyi düşünmüyorsan, böyle söyle.

Pençeni sıkıyorum. Maria ve L. yoldaşlara selamlar, ve küçük kızımı sıcacık kucaklarım.

N. Ostrovski

TELGRAF 29 Ağustos 1936

Aleksey Stahanov'a,

Dostça telgrafını aldım. Derinden etkilendim. Kardeşçe selamlarımı kabul et. Yiğit, nasırlaşmış ellerini sıkıyorum.

Nikolai Ostrovski

MERKEZİ İRMİNO MADEN GAZETES'NE*

Merkezi İrmino Madeni'nin kahraman madencilerine

Sochi, 30 Ağustos 1936

Elimin sıkı bir şekilde tokalaşmasını, kardeşçe selamlarımı hissetmenizi istiyorum.

Bağlılıkla,

Nikolai Ostrovski

A. A. KARAVAYEVA'YA

Sochi, 1 Eylül 1936

İyi günler sana, Anna Aleksandrovna!

Fırtına Çocukları'nın Altıncı Bölümü'nü dün dergiye postaladım. Büyük bir bölüm — 124 daktilo sayfası. Neredeyse altı forma.

---

* Stahanovist hareketin doğum yıldönümü için tebrikler. —***Red.***

Bunu yalnızca, eğer uygun görürsen yayınlayasın diye yolladım. Yayınlanması için ısrar etmiyorum, tabii ki — hiçbir şekilde İlk kitabı bitirdim ve şimdi, bunun dergide yayınlanmayan bölümünü, uygun gördüğün gibi yapman için yolladım, hepsi bu.

Hiç mi hiç iyi değilim. Altı hafta izin yapma talimatı aldım. Bu mektup oldukça tatsız. Bağışla.

Çelik'in Japonca baskısını dün aldım. Bilim Yayıncıları tarafından Tokyo'da yayınlandı. Hiyeroglif, onun için bunun bir kelimesini bile tahmin edemeyiz.

Çelik, şimdi şu ülkelerde yayınlanıyor: İngiltere, Fransa (Editions Sociales Internationales), Hollanda, Çekoslovakya ve Japonya. New York'da *Çelik,* günlük bir gazetede tefrika halinde yayınlanıyor.

25 Ekim'de Moskova'ya hareket etmeyi planlıyorum. İkinci kitap üzerinde derhal çalışmaya başlayacağım. İhtiyacım olacak materyali şimdiden toplamış bulunuyorum. Yeter ki sağlığım beni hayal kırıklığına uğratmasın — kahrolası!

Muhtemelen bildiğin gibi, birkaç ay önce neredeyse ölüyordum. Bir safrataşı parçalanmış, kanama ve safra zehirlenmesine yol açtı. Bütün doktorlar, hep bir ağızdan, "Bu onun sonu", dediler.

Ancak bir kez daha yanılmışlardı. Bundan her nasılsa sıydıldım — tıbbın bütün aksiyomlarını iflas ettirerek. Ne yapalım, dendiği gibi, herkes hata yapabilir...

Fırtına Çocukları'nın müsvettesini, değerlendirme için bir dizi ünlü yoldaşa gönderdim. Eğer kitabın basılmaya değer olduğunu söylerlerse, ne âlâ. Eğer böyle olmazsa, bundan vazgeçerim. Tatsız, ilgi çekici olmayan bir eser parçasıyla ortaya çıkmayı hiç istemiyorum.

Serebryakova, Selivanovski, ve edebi çevrelerimiz içinde açığa çıkarılmış diğer hayvanlar ve vatan hainleri hakkında okurken, kalbim nasıl da nefretle doluyor!

Bütün yoldaşlarımıza selamlar.

N. Ostrovski

KARISINA

Sochi, 14 Eylül 1936

Çok sevgili Raya,

Birisinin içinde bir kitap listesi bulunan iki mektubunu aynı zamanda aldım.

Burada özel bir haber yok. Yarın, senin kendi rafların için iki kutu kitap postalayacağız.

Ziyaretçilerim vardı — kahraman havacılarımız.* Hava soğuk, ve dışarı çıkmıyorum. Sağlığım tatminkâr. Bütün aile hasta, özellikle de Annem. Lev, Kraznaya Polyana'da hastalandı, ve buraya çok kötü bir durumda getirildi. Yatıyor. Fedenev ve Bronislava Marçelevska buradalar, Sochi'de tedavi oluyorlar.

Zamanımı, edebi işlerimi düzene koyarak, okuyarak, ve her tür mektup yazarak geçiriyorum.

Artık müzikle meşgul olmanı arzuluyorum. Bir öğretmen bul, ve çalışmaya başla.

Neşeli, enerjik ol. Ve çalış. Her tür önemsiz şeylerin

---

* Ünlü Sovyet havacıları Çkalov, Belyakov ve Baidukov —*Red.*

canını sıkmasına izin verme. Önemli nokta, ana kaleyi hücumla ele geçirmektir. Geri kalan her şey önemsizdir.

Bütün bu yıllardan sonra, sistematik incelemeye koyuluyor olmandan dolayı çok memnun oldum. Bütün o amatör metodlar yalnızca sinirlerinin üzerinde bir tazyikti.

En iyi dileklerimle.

Eğer bir sorun çıkmazsa, 25 Ekim'de, yeni bir Kuzey Seferi için yola koyulacağız — Moskova'ya.

Nikolai

Not: Sana telefon etmek için günün hangi saatinin en uygun zaman olduğunu bana bildir.

TELGRAF 11 Ekim 1936

Aleksander Fadeyev'e,
Sovyet Yazarlar Birliği,
52, Vorovski Caddesi, Moskova.

Sevgili Aleksander yoldaş. Stavski'den *Fırtına Çocukları*'nın ilk kitabının müsvettesini iste. Oku. 24 Ekim'de Moskova'dayım. Romanımın bütün eksikliklerini dostça tartışmak üzere biraraya gelmeliyiz.

Kucaklamamı kabul et.

Senin *Nikolai Ostrovski*'n

TELGRAF 14 Ekim 1936

Stavski ve Lahuti'ye,*
Sovyet Yazarlar Birliği,
52, Vorovski Caddesi, Moskova

24 Ekim'de Moskova'da olmayı planlıyorum. Sizden, *Pravda, Komsomolskaya Pravda,* ve Gençlik Birliği MK ile ortaklaşa olarak, Yazarlar Birliği kurulu prezidyumu tarafından, ben geldikten kısa süre sonra Moskova'daki evimde yapılacak *Fırtına Çocukları*'nın tartışılması için hazırlanmanızı ciddiyetle rica ederim.

Komünist selamlar.

Nikolai Ostrovski

TELGRAF 14 Ekim 1936

Karavayeva ve Kolosov'a,

Molodaya Gvardia dergisi,

Novaya Ploşçad, Moskova

Sevgili dostlar, *Fırtına Çocukları*'nın, Sovyet Yazarlar Birliği'nin, Moskova'daki evimde yapılacak kurul prezidyumu oturumunda tartışılmasına hazırlanmanızı isterim. 24 Ekim'de orada olmayı planlıyorum.

Sizin *Nikolai*'niz

---

* Abul Kossin Lahuti — bir Tacik Sovyet şairi. —***Red.***

ANNESİNE

Moskova, 14 Aralık 1936

Çok sevgili Annem, bugün *Fırtına Çocukları*'nın ilk kitabı üzerinde yapılması gerekenlerin tamamını bitirdim. Böylece Birlik Merkez Komitesi'ne verdiğim sözü tuttum — kitabı 15 Aralık'a kadar bitirme sözümü.

Geçen ay boyunca "üç vardiya" çalıştım. Bütün sekreterlerimi korkunç yordum. Onları, sabahtan gece yarılarına kadar aralıksız çalıştırdım. Zavallı kızlar! Benim hakkımda ne düşündüklerini bilmiyorum, ancak onlara kesinlikle zalimce davrandım.

Ama, artık bitti. Tarif edebileceğimden de fazla yorgunum. Ama kitap tamam, ve üç hafta sonra çıkacak — 150.000 nüsha, paper-back baskı olarak. Daha sonra, çeşitli yayınevlerince yayınlanacak, toplam olarak yarım milyon nüshaya ulaşacak.

... André Gide'in ihanetini okuduğunu tahmin ediyorum. Kalplerimizi nasıl da aldattı! Onun bu kadar aşağılık, bu kadar namussuzca hareket edebileceğini kim düşünebilirdi, Anne? Bu yaşlı adam, davranışından utanç duya duya yaşasın! Aldattığı kişiler yalnızca sen, ben değildik ki — bütün halkımızı aldattı. Ve şimdi kitabı —onu *Rusya'dan Dönüş* olarak adlandırıyor— düşmanlarımız tarafından Sosyalizme karşı, işçi sınıfına karşı kullanılacak bir araç olacaktır. Kitabında, şahsen benim hakkımda "iyi" yazıyor. Eğer Avrupa'da yaşasaydım, bir "aziz" olarak görüleceğimi, ve bu türden başka şeyler yazıyor.

Ancak bu kadarı yeter. Onun ihaneti benim için ağır bir darbedir, çünkü konuşmasına, ve gözyaşlarına, ve

buradayken bütün zaferlerimiz ve başarılarımız için gösteriyor göründüğü coşkunluğa o denli içtenlikle inanmıştım.

Şimdi önümde bir aylık dinlenme süresi var. Çok az çalışacağım — eğer bu avareliğe dayanabilirsem, tabii ki. Sen ve ben bu bakımdan birbirimize çok benziyoruz — değil mi Anne? Yine de, dinleneceğim. Okuyabilirim, ve müzik dinleyebilirim, ve biraz uyuyabilirim. Altı saat yeterli gelmiyor gibi.

Liderimizin, Sekizinci Sovyet Kongresi'ndeki konuşmasını dinledin mi? Radyomuz gereği gibi çalışıyor mu?

Bu son haftalarda yazmadığım için beni affet, çok sevgili Anne. Seni hiçbir zaman unutmuyorum. Kendine iyi bak, ve neşeli ol. Kış ayları yakında sona erecek, ve baharda yeniden senin yanında olacağım. Ellerini, senin dürüst, çalışkan ellerini sıkıyorum, ve seni şefkatle kucaklıyorum.

Senin *N. Ostrovski*'n

Etrafımda insanlar görüyorum: Uykulu, ilgisiz, bitkin, bezgin. Konuşmaları küf kokuyor. Onlardan nefret ediyorum.

.....

Hayaller, hiçbir sınır tanımıyorlar...

Genellikle, beynimin bir köşesinde bir kıvılcım çakıyor ve ardından görme gücüm büyüyor ve büyük muzaffer bir ilerleme halinde yayılıyor.....

.....

Sırf şahsi olan şeylerin hepsi geçicidir. O hiç bir zaman, bir bütün olarak toplumu ilgilendiren şeyler gibi öyle engin bir faaliyet alanına ulaşamaz. Ve hayatın en onurlu görevi, hayatın en onurlu amacı, benim için, bir savaşçı olmaktır, hem de öyle insanın en şanlı mutluluğu için mücadelede, sıradan bir savaşçı olmak değil.....

.....

Herkes için sloganım, "OKU" - ve bazıları için bunun yorucu bir görev olduğunu söylemeliyim.

N. Ostrovski

U57566

ter
ınları